Wimizuku SVUA BÓNG DÉM

KOUGYOKU IDUKI

Trần Thảo dịch

vh

MIMIZUKU & VUA BÓNG ĐÊM

Tác giả: Kougyoku Iduki

Người dịch: Trần Thảo

Phát hành: Owlbooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Học 12/2015

ebook©vctvegroup

13/11/2019

Mở đầu

Rừng Bóng Đêm

hững tán cây xào xạc trong màn đêm khiến trái tim Mimizuku thắt lại vì sợ. Cảm giác nặng nề ở xung quanh cô, là bóng tối mà cũng không hẳn là bóng tối. Vầng trăng khổng lồ vằng vặc tựa như ảo ảnh, tạo thành một lỗ hổng lớn nổi giữa trời đêm, sáng đến kỳ lạ mà lại khiến cho bóng tối xung quanh càng thêm đen thẳm. Khu rừng xanh ban ngày trông ảm đạm là thế, khi màn đêm phủ xuống bỗng chốc trở nên sống động hơn.

"Um..."

Cảm giác đau nhói truyền đến, Mimizuku bất giác bật lên tiếng kêu. Nhìn vào mu bàn tay mình, cô thấy có một đường màu đỏ chạy ngang qua. Chắc là những cành cây non đã cắt phải. Mu bàn chân và vai của Mimizuku cũng xuất hiện cơ man những vết thương giống như vậy.

"Hì..."

Mimizuku cười nhẹ rồi liếm lên mu bàn tay của chính mình. Vị của máu. Khi đầu lưỡi chạm vào thấy có vị mặn, rồi ngọt dần.

Da người thật ngọt nhỉ. Mimizuku nghĩ. Nếu ăn chắc sẽ ngon.

Trong lúc đang suy nghĩ như vậy, cây và lá rừng sượt trên da của

Mimizuku, tiếp tục tạo nên những vết thương mới.

Những vết thương này, thật là ấm áp.

Cho nên cô thấy hạnh phúc lắm. Dù gì ấm vẫn tốt hơn lạnh chứ. Không tệ. Không tệ chút nào.

Ngay lúc đó, một cơn gió bất chợt thổi đến, lay động mái tóc thiếu nước như cỏ khô của Mimizuku. Cơn gió lạ kỳ. Dù những sợi tóc ngắn ngủn của Mimizuku đang nhảy múa bồng bềnh trong làn gió, thế nhưng những chiếc lá cây xung quanh cô lại chẳng hề mảy may lay động.

Mimizuku ngước đôi mắt sanpaku^[1] màu nâu sậm của mình lên và nhìn về hướng gió thổi.

Mặt Trăng.

Có đến hai Mặt Trăng.

Thì ra, ngoài lỗ hổng sáng trưng trên bầu trời kia, còn có một đôi mắt cũng sáng lung linh không kém đang chăm chú nhìn về phía cô.

Dáng người đó ẩn trong bóng lá, Mimizuku bỗng tự hỏi không biết thứ đang đứng trên cây kia có hình dạng như thế nào?

Đẹp quá.

Cô bất giác rùng mình. Một khuôn mặt thật hoàn mỹ. Dù không thể nhìn rõ biểu cảm, nhưng vẫn đẹp đến choáng váng. Mimizuku đưa tay lên ôm má, cô bật cười khúc khích. Được một người con trai đẹp đến như vậy ngắm nhìn đúng là một cảm giác kỳ lạ.

Người đó không phải người. Không phải loài người.

Mà thôi, mặc kệ.

Anh ấy sẽ ăn mình sao?

Cô nhấc cánh tay và cố vươn tới hình dáng ấy, nhưng chẳng thể nào với được. Đó là mặt trăng mà. Con người làm sao có thể với tới được nơi đó.

"Này, này, người con trai xinh đẹp kia ơi!"

Mimizuku hét lớn hết mức có thể.

"Anh... sẽ ăn tôi chứ...?"

Hai mặt trăng bắt đầu rúng động. Giống hệt như bóng trăng phản chiếu trên mặt hồ, Mimizuku thầm nghĩ.

Tim cô đập mạnh.

"Biến đi, con người."

Giọng nói cực kỳ trầm vang lên như tiếng sấm rền. Bóng tối bỗng xôn xao.

Mimizuku tủm tỉm cười. Cô có thể nghe được giọng nói ấy, vui biết bao nhiêu.

Hạnh phúc quá. Mimizuku nghĩ như vậy.

"Biến đi, con người. Ta không thích loài người."

Không thích loài người. Ghét con người. Giống y như cô vậy.

Mimizuku cũng ghét những thứ mang hình dáng con người. Còn ghét hơn cả mặt trăng, hay cái hồ, hay những quả sồi. Ghét hơn hết thảy.

"Không sao đâu! Tôi khác con người..."

Mimizuku dang hai cánh tay thật rộng. Dây xích nối giữa hai cổ tay cô phát ra những tiếng leng keng.

"Tôi là gia súc mà. Anh sẽ ăn tôi nhé?"

Mimizuku nói trong khi vẫn mỉm cười.

Bóng tối vẫn lao xao.

Mặt trăng vẫn tỏa sáng lấp lánh.

Chương 1

Mimizuku Muốn-tự-sát và Vị Vua Bóng Đêm Ghét-con-người

imizuku bị đánh thức bởi âm thanh ríu rít của những chú chim từ phía xa. Cô phải chớp mắt vài lần mới quen được với ánh sáng bất ngờ rọi thẳng vào mắt.

"Tỉnh dậy chưa? Tỉnh dậy chưa? Đứa con của loài người. Con bé người."

Từng tiếng, từng tiếng rót vào tai của Mimizuku, những lời nói đứt quãng và thật khó hiểu.

Con bé người.

Giống như phản xạ có điều kiện, cơ miệng Mimizuku giãn dần. Cô hé ra một nụ cười.

"Tôi không phải con người. Tôi là Mimizuku." Khẽ khàng như thể đáp lại lời nói trong một giấc mơ, Mimizuku trả lời.

"Ò..."

Tiếng phần phật vang lên xung quanh cô giống như tiếng một con dơi đang đập cánh.

"Ngươi không la hét một cách đáng xấu hổ nhỉ? Bất ngờ đấy. Ta thừa hiểu cách cư xử của đám con người." "La... hét?"

Nhấn lòng bàn tay cọ cọ vào hai mắt, Mimizuku lặp lại như một chú vẹt.

"Đã nhìn thấy ta mà không hét lên, ta có lời khen đấy." Nghe đến đó, Mimizuku mới ngắng đầu lên để nắm bắt được hình dáng chủ nhân của giọng nói.

Thế nhưng, khoảng cách quá gần khiến đôi mắt sanpaku của cô bé chỉ có thể nhìn thấy một cơ thể thật lớn, lớn hơn bất kỳ gốc cây khổng lồ nào xung quanh. Cơ thể đen nhánh pha chút xanh dương đó choán hết cả tầm mắt của Mimizuku. Tuy hao hao con người nhưng nó lại có hai cánh vươn thẳng như cánh dơi, phần thân cuồn cuộn những cơ bắp lực lưỡng, và điều lạ lùng nhất là từ mỗi bên cơ thể lại vươn ra hai cánh tay gầy gò trông đến là kỳ quặc. Một chiếc sừng màu trắng như sữa trên đầu, cái miệng giống hệt vết nứt trên quả thạch lựu đã toác vỏ vì chín, cái lưỡi đỏ lòm thè ra giữa hàm răng ố vàng. Trong khuôn miệng ấy chỉ độc nhất màu đỏ nhưng lại bắt mắt đến lạ kỳ. Sinh vật đó có bờm tóc lởm chởm như đám râu ngô, và thật khó để nhận ra đôi mắt nó đang nhìn vào đâu.

Hình dạng gớm ghiếc nhường đó đủ khiến cho người ta chết khiếp. Nhưng Mimizuku lại không thấy đáng sợ. Chẳng có gì đáng sợ cả.

"Cậu là quái vật sao?" Khẽ nghiêng cái đầu nhỏ bé sang một bên, Mimizuku hỏi.

"Đúng vậy."

Sinh vật kỳ quái gật đầu, giọng nói ồm ồm của nó làm rung cả không khí.

Vẫn nghiêng đầu, Mimizuku hỏi tiếp.

"Cậu ăn tôi nhé?"

"Ta sẽ không ăn ngươi." Hắn đáp ngay lập tức.

"A... sao vậy... thất vọng thật." Mimizuku dầu môi.

Đêm qua, cô cứ nghĩ là người con trai xinh đẹp đó sẽ ăn thịt mình, nhưng cuối cùng lại chẳng có gì xảy ra. Giờ lại tới sinh vật này từ chối cô. Rõ ràng hình thù kỳ quái thế kia phải dễ dàng xơi tái cô hơn mới phải chứ.

"Này con bé người. Ngươi muốn bị ăn thịt sao?"

"Muốn! Muốn! Vô cùng muốn! Nhưng mà này, tôi không phải là con bé người! Tôi là Mimizuku. MI-MI-ZU-KU." Đôi tay chân nhỏ bé của cô vung vẩy trong không khí, làm dây xích nối giữa chúng rung lên và phát ra những tiếng leng keng.

"Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao cậu không ăn tôi?"

Mimizuku đấm thùm thụp vào làn da cứng ngắc của con quái vật đầy phản đối. Thế nhưng dưới những cú đấm yếu xìu của Mimizuku, cơ thể quái vật chẳng mảy may suy suyển. Và rồi đột nhiên con quái vật cong lưng, cơ thể hắn dao động.

"Hả?"

Mimizuku chằm chằm nhìn hắn. Con quái vật mà cô nghĩ phải cao tương đương với một căn nhà bất ngờ co rút lại, chỉ còn lớn cỡ một con gà. Hắn lắc mình, vỗ cánh rồi bay vút lên trời cao. Từ trên tầng không, hắn nhìn xuống. Đôi mắt của họ giao nhau.

Và cuộc hội thoại lại tiếp tục.

"Các leri trong khu rừng này không bao giờ ăn thịt con người. Kể

cả giờ ngươi có cầu xin, ta cũng sẽ không ăn thịt ngươi."

Mimizuku bất giác sững lại. leri... cô đã từng nghe đến cái tên đó ở đâu rồi. Ở một góc sâu trong ký ức của cô, loài người gọi những con quái vật là leri. Những lời giải thích bằng cái giọng đứt quãng của con quái vật chẳng thể làm cho Mimizuku hiểu thêm được gì. Mặc dù hiểu hết những từ mà hắn nói, nhưng cách phát âm kỳ lạ đó khiến Mimizuku cảm thấy như cô đang nghe ngôn ngữ của một quốc gia rất xa, rất xa nào đó. Thứ ngôn ngữ mà cô chưa bao giờ nghe qua.

"Tại sao?"

Chắc là bởi vì giờ hắn ta nhỏ xíu, nhỏ hơn Mimizuku quá nhiều. Hắn sẽ ăn không hết và để thừa mứa cả ra. Nhưng rõ ràng hôm qua Mimizuku đã thấy một quái vật lớn thật là lớn, hắn có thể nuốt chửng cô một cách gọn gàng. Mimizuku vừa nghĩ như vậy vừa hỏi.

"Vì sao à? Bởi vì bởi vì bởi vì, ngươi đã gặp Vua Bóng Đêm, và bây giờ người vẫn ở đây," con quái vật trả lời. "Ta không thể ăn những thứ mà Vua Bóng Đêm đã bỏ qua."

"Vua Bóng Đêm?"

"Đúng, Vua Bóng Đêm. Người sở hữu đôi mắt mặt trăng, là chủ nhân tối cao cai trị khu rừng này."

Những từ ngữ nghiêm cẩn mà con quái vật dùng thể hiện lòng tôn kính sâu sắc dành cho kẻ mà hắn đang nhắc đến. Nghe được những lời đó, Mimizuku ngẩng đầu lên.

"A, là người con trai xinh đẹp ấy."

Mimizuku vừa nói vừa cười thật tươi. Đôi mắt như mặt trăng.

Không lầm được đâu. Đôi mắt ấy lấp lánh giống như mặt trăng thật vậy, đẹp vô cùng. Mimizuku vẫn còn nhớ rõ.

"Anh ấy thì sao nào?"

"Ngài không ăn ngươi ư?"

"Không."

Cho dù Mimizuku có nói thế nào thì người ấy cũng không chịu ăn thịt cô, thế là cuối cùng cô ngủ thiếp đi ngay trên gốc cây đó. Cô đã ngủ say ngay cả khi mùi của đất và nước phảng phất trên nền đất ẩm ướt xung quanh.

"Nếu đã vậy, tất cả ma quỷ trong khu rừng này, Rừng Bóng Đêm, sẽ không bao giờ ăn thịt ngươi đầu," tên quái vật tuyên bố.

"Ùm..." Mimizuku gật đầu. Cô thật sự không hiểu tại sao, nhưng có vẻ nếu như người đó không ăn cô, thì cũng chẳng có con quái vật nào muốn ăn cô cả. Nhưng mà, vậy thì thật là tệ. Cô đã rất mất nhiều công sức đến đây rồi, vậy mà...

"Vậy... chắc chắn phải có cách nào đó... để anh ta ăn tôi..."

Mimizuku lảo đảo đứng dậy. Nhưng do ngủ với tư thế kỳ cục, nên cái chân chảy máu của cô đã tím tái và tê rần. Cô ngã trở lại gốc cây giống như trái cây chín rụng khỏi cành.

"Ngươi làm gì vậy?"

"A... tôi nghĩ tôi sẽ ngủ thêm chút nữa. Đằng nào cậu cũng không bận tâm mà, đúng không?"

"Không sao. Ta không bận tâm, nhưng..."

Con quái vật nói và đáp xuống trước mặt Mimizuku.

"Ngươi... thật kỳ lạ."

"Lạ ư? Có thể tôi lạ, nhưng đừng gọi tôi là 'ngươi'. Tên tôi là Mimizuku mà."

"Mimizuku^[2]. Chim cú. Là tên của một loài chim sống về đêm."

"Ù, đúng rồi."

"Cái tên thật đẹp."

Nghe thế, Mimizuku có chút ngượng ngùng, liền bật cười khúc khích. Cô thầm nghĩ liệu mình đã từng có cảm giác hạnh phúc như vậy bao giờ chưa?

"Quái Vật ơi, tên cậu là gì?"

"Hở? Xin lỗi, cậu nói lại lần nữa đi!"

"Vô ích thôi. Tai của loài người không thể nghe được tên của leri đâu."

"Vậy... tôi có thể gọi cậu là gì?"

"Cứ gọi bằng bất cứ tên nào người thích. Không phải con người là giống sinh vật rất thích đặt tên sao?" Quái vật khoanh hai tay phía trên lại.

"Ùm..."

Mimizuku không phải con người mà, Mimizuku vừa thầm nhủ, vừa suy nghĩ về một cái tên. Không bao lâu, cô đã nở một nụ cười rộng đến tận mang tai và nói:

"Vậy tên Kuro có được không?"

"Kuro^[3] à? Màu của ban đêm..." Kuro gật đầu. Hình như hắn thích cái tên đó, Mimizuku cười khúc khích. Vừa cười, cô vừa lảo đảo vươn nửa cơ thể dậy.

"Mimizuku. Cỏ cứa vào khiến ngươi chảy máu kìa." Kuro dùng cánh tay trái phía dưới của hắn ra chỉ vào má Mimizuku.

Nhưng cô chỉ đáp.

"A, vậy sao?"

Nếu chạm vào những vết thương đó, đám vi khuẩn sẽ xâm nhập, vết thương sẽ càng đau. Mimizuku biết điều đó nhưng cũng chẳng bận tâm. Đằng nào trên người cô cũng đã dính đầy bùn đất, khắp nơi chi chít những vết thương rồi.

Nắm lấy một nhánh cây gần đó, Kuro đu lên đầu Mimizuku. Lạ thật. Cô không hề cảm thấy một chút trọng lượng nào trên đầu mình cả.

"Mimizuku này."

"Hử?"

"Những con số trên đầu ngươi là ma thuật phải không?"

"À, cái này hả?"

Mimizuku vỗ vỗ hai cái lên đầu một cách vui vẻ. Lấp ló dưới mớ tóc trán hung hung là ba chữ số kỳ lạ.

Cô trả lời thành thật.

"Số ba trăm ba mươi hai đấy."

"Nó có nghĩa là gì vậy?"

"Đó là số hiệu của Mimizuku."

"Được rồi. Ta chẳng hiểu gì cả." Câu trả lời của Kuro cũng rất thành thật.

"Cậu giận hả?"

"Không. Không hẳn là giận." Kuro lặng lẽ trả lời. Như thường lệ, trái tim của Mimizuku bắt đầu đập nhanh hơn.

Mình đang mơ sao? Cô chợt nghĩ. Ngay từ khi nãy đã cảm thấy kỳ lạ rồi. Những lời của Kuro là những từ ngữ mà trước đây cô chưa bao giờ nghe.

Sao vậy nhỉ?

"Kuro này, có gì đó là lạ."

"Cái gì lạ?"

"Tại sao cậu lại tốt với tôi như vậy?" Mimizuku hỏi, bước chân trần qua những đám lá cây và bụi cỏ dưới đất. Lòng bàn chân cô đã chai cứng, ngay cả những mảnh đá nhọn cũng không thể đâm thủng được nữa.

"Ta tốt sao?" Kuro hỏi ngược lại.

"Ù'. Tốt lắm ấy." Mimizuku nở một nụ cười chân thành. Xiềng xích quanh cổ chân bỗng vướng vào những rễ cây mấp mô, khiến cô mất thăng bằng.

"A!"

May thay, trước khi gương mặt va vào nền đất, Mimizuku đã nghe thấy một tiếng "bụp" kỳ cục, cơ thể của cô bị dội ngược lại như một cái lò xo trong phút chốc, suýt chút nữa đã ngã ngửa ra rồi.

"O-oa!"

Mimizuku vội vã lấy lại thăng bằng.

Dù được cứu nhưng Mimizuku hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cô bỗng nghe thấy tiếng khẳng khặc bên tai.

"Hành động vừa rồi chắc sẽ được xếp vào loại 'tốt' nhỉ." Hóa ra

đó là tiếng cười của Kuro.

"Vừa nãy là Kuro làm hả?"

"Tất nhiên. Đương nhiên, đương nhiên, đương nhiên là vậy."

"Tại sao?"

Mimizuku ngừng chân rồi ngước mắt lên. Trong tầm nhìn của mình, cô chỉ có thể trông thấy một phần đôi cánh của Kuro.

"Cần phải có lý do à? À đúng rồi, con người là những sinh vật như vậy mà."

Nghe vậy, Mimizuku chậm chạp lắc đầu, hết sức cẩn thận để không làm rơi Kuro.

"Mimizuku không hiểu về con người, Mimizuku chỉ muốn biết tại sao. Có những lúc người ta bắt buộc phải tốt như vậy ư? Mimizuku thực sự muốn biết." Cô bé lại nghe thấy tiếng khặc khặc. Có lẽ lại là tiếng cười của Kuro. Tiếng cười đó giống như khoan vào tai Mimizuku vậy.

Đột nhiên Kuro trườn xuống khỏi đầu của Mimizuku, xuất hiện trước mắt cô và nói.

"Ta muốn có kiến thức."

"Kiến thức?"

"Ta thích hiểu biết. Cho dù ta có đọc bao nhiêu cuốn sách, ta cũng không thể hiểu nổi loài người. Ngươi là một con người. Vì thế, hãy để ta quan sát người."

Mimizuku suy nghĩ về những lời nói của Kuro, đôi mắt cô vô thức nhấp nháy.

Làm sao cậu ta có thể đọc sách với đôi mắt như vậy nhỉ?

Mà thôi, sao cũng được.

Kuro muốn biết về loài người. Mimizuku là con người. Vì mình là con người nên Kuro mới tốt với mình.

"U..." Mimizuku khẽ rên, rồi trầm tư suy nghĩ.

Có lễ mình sẽ ngừng nói với Kuro rằng mình không phải con người. "Kuro! Tôi hiểu rồi! Thật bất ngờ..."

"Hô hô. Mimizuku hiểu gì vậy?" Kuro thích thú hỏi, quay trở lại đáp trên đầu Mimizuku.

Cô đáp:

"Cho dù Mimizuku có là con người, cũng có người đón nhận Mimizuku. Điều đó thật kỳ lạ." Cô bước lên phía trước, cẩn thận nhấc chân thật cao để những sợi dây xích không bị vướng vào đâu nữa. Tiếng vỗ cánh vẫn phần phật trên đầu cô.

"... Ta không phải là con người, nhưng mà..." Kuro nói, ngữ điệu chậm chạp dường như đang trầm tư lắm. "Ngươi quả là kỳ lạ, Mimizuku à."

"Hehe..." Mimizuku cười.

Cô cảm thấy rất vui.

"Rừng Bóng Đêm" là khu rừng um tùm những cây cỏ. Những chiếc lá phiêu dạt theo từng cơn gió khiến cả cánh rừng như đang thổn thức. Thi thoảng Mimizuku sẽ nghe thấy âm thanh như tiếng chim vỗ cánh, nhưng khi ngước lên lại chẳng nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ sinh vật nào. Mimizuku cảm giác mình có thể nghe được tiếng thở từ đằng xa, nhưng cũng chẳng bắt gặp bất kỳ quái vật nào

vào trong tầm mắt.

Mimizuku đã nghĩ rằng cô sẽ đi một mình, nhưng rồi người tình nguyện dẫn đường cho cô lại chính là Kuro. Mimizuku ngạc nhiên lắm, chỉ có điều bản thân cô cũng không biết phải nói sao.

Với Kuro vẫn chếm chệ đậu trên đầu, Mimizuku tiếp tục tiến sâu vào rừng. Không gian yên ắng, chỉ có tiếng xiềng xích của cô vang lên loảng xoảng theo từng bước chân.

"... Không có nhiều quái vật ở đây nhỉ?" Mimizuku lẩm bẩm.

Mimizuku đã tưởng tượng ra một khu rừng có rất nhiều quái vật, vậy mà thực tế lại rất khác so với những gì cô nghĩ.

"Ùm. Bởi vì ngươi đã chọn đi con đường này." Kuro nói từ trên đỉnh đầu của cô. "Thường thì vào ban ngày, leri sẽ không đến những bờ sông quanh đây đâu."

"Ra vậy."

Mimizuku bước đi đong đưa như một gã say bên bờ sông. Bỗng nhiên, cô quỳ xuống và vục hai tay xuống dòng nước. Nước mát rượi trượt qua những kẽ tay khi cô bé chà mạnh vài lần để rửa thật sạch. Mạch sông chảy qua khu rừng này trông buồn đến nao lòng, nhưng nước thì trong suốt.

Và rồi chẳng buồn báo trước, Mimizuku cứ thế vục mặt xuống dòng nước.

Tai cô vang lên tiếng đập cánh liên hồi đầy hoảng sợ của Kuro.

"Mi... Mimizuku!"

"A..."

Mimizuku ngẳng lên, đầu và tóc mái ướt nhẹp vì nước.

"A, Kuro, xin lỗi," Mimizuku nói một hơi, dùng tay quẹt miệng với một cử chỉ khá thô lỗ.

"Ôi, nước vào mặt đau quá!" Mimizuku cau mày.

"Gì thế? Ngươi uống nước à?"

"Ù', tôi uống rồi."

"Nếu sợ nước vào vết thương của ngươi, tốt hơn hãy dùng tay bụm nước để mà uống."

Đến lúc đó, Mimizuku mới nhìn chằm chằm vào tay mình như thể lần đầu nhận ra điều gì đó. Bàn tay gầy guộc nổi đầy những gân xanh và vết nứt vẫn còn đọng những giọt nước long lanh.

"Ùm..."

Mimizuku xòe tay ra rồi nắm lại vài lần.

"A…"

Mimizuku khẽ nghiêng đầu, rồi đột nhiên cô đứng bật dậy.

"Xong rồi! Kuro, đi thôi!"

Kuro không trả lời lại, chỉ lầm bầm "phư" một tiếng rồi nhảy lên đầu Mimizuku. Dường như đã quên sạch cuộc hội thoại nãy giờ, Mimizuku chuyển chủ đề.

"Vậy Vua Bóng Đêm đang ở đâu?"

"Thẳng theo lối này, nhưng..."

Kuro vỗ cánh loạt xoạt, nhìn Mimizuku.

"Ngươi muốn đi tìm Ngài thật sao, Mimizuku?"

"Cái gì thật cơ?" Mimizuku cười đáp lại, cô không hiểu ý Kuro.

"Ngươi kể rằng Ngài đã để cho ngươi đi. Nếu như ngươi lại xuất

hiện trước mặt Ngài, ta không chắc ngươi có thể bảo đảm được mạng sống. Nếu ngươi khiến Ngài tức giận, Ngài sẽ biến ngươi thành tro hoặc tan thành nước ngay lập tức."

"Ngài ấy có ăn tôi không nhỉ?" Mimizuku tua lại câu hỏi.

Có chút ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt sanpaku vốn tăm tối của Mimizuku, cô thật lòng mong rằng mình sẽ bị ăn thịt.

Kuro im lặng nhìn vào đôi mắt ấy, rồi nâng cánh tay phải phía trên lên.

"Ngươi đã đưa ra quyết định. Nếu đó là những gì ngươi muốn thì ngươi có thể đi, Mimizuku. Khi cơ hội đến. Nếu vận mệnh cho phép, nếu thế giới cho phép. Có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Kuro không đi sao?"

Kuro cười như để đáp lại câu hỏi của Mimizuku.

"Vì ta chưa được gọi."

Thì ra là vậy, Mimizuku nghĩ. Có lẽ là như vậy.

Vậy ra cậu ấy không thể đi nếu như cậu ấy không được gọi. Mình nghĩ là mình hiểu cậu ấy muốn nói gì, cô mỉm cười.

"Vậy, tôi đi đây."

Những tán cây rừng dạt ra giống như một hốc miệng xanh thẳm muốn nuốt chửng mọi vật, nhưng Mimizuku không sợ. Đơn độc, cô bước thẳng vào khu rừng.

Để Kuro lại đằng sau, Mimizuku tiến vào khu rừng không chút ngại ngần, những sợi dây xích vang lên leng keng theo mỗi bước cô đi. Không còn Kuro đồng hành nữa nhưng Mimizuku cũng chẳng lấy

làm phiền muộn. Sau tất cả, cô đã một mình băng qua một quãng đường dài để đến khu rừng này một mình. Cô vẫn luôn mong rằng mình có thể mãi mãi một mình.

Những sợi xích kêu vang, Mimizuku bước lên phía trước. Đang loay hoay gỡ bỏ những dây thường xuân rũ xuống từ các cành cây như một bức tường thành, cô bất ngờ thấy khung cảnh mở rộng ra trước mắt.

"Oa..." Mimizuku vô tình bật lên tiếng kêu.

Ngay giữa khu rừng, có một tòa biệt thự lớn và cũ kỹ. Tuy nhiên đó không phải là thứ thu hút ánh nhìn của Mimizuku. Ngay trước cổng biệt thự là một đôi cánh lớn màu đen tuyền, mượt mà và đẹp hơn cánh chim quạ. Đôi cánh đong đưa lên xuống, nhịp nhàng và chậm rãi.

Và ở đó, lần đầu tiên dưới ánh mặt trời, Mimizuku đã giáp mặt với Vua Bóng Đêm.

Những tia nắng len lỏi qua những tán cây, khiến hình dáng của sinh vật được gọi là "Vua" đó trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cổ họng Mimizuku vô thức phát ra tiếng kêu, hàm răng va vào nhau lập cập, những đầu ngón chân bất giác run rẩy. Nhưng Mimizuku không biết những điều đó. Không hoảng sợ, cũng chẳng kinh hãi, các nơ-ron thần kinh của Mimizuku đã từ lâu rồi không còn tiếp nhận những cảm giác này nữa.

"A..." Cô há miệng rồi khựng lại, chỉ kêu lên được một tiếng nho nhỏ thay vì một lời nói mạch lạc.

Nói gì bây giờ? Cô nên nói gì đây?

Phải rồi! Mình phải bảo anh ta ăn mình.

Cô phải nói ra điều đó.

"Tại sao lại tới đây?"

Đôi môi mỏng của Vua Bóng Đêm khẽ mấp máy, thốt ra từng từ lạnh nhạt. Giọng nói sắc bén và băng giá, tựa như một lưỡi gươm đã rời khỏi vỏ.

Ánh mắt của Vua Bóng Đêm dừng trên người Mimizuku, cái ánh mắt có thể khiến bất cứ người bình thường nào đông cứng lại ấy chỉ khiến cô khẽ giật mình.

Ò?

Mimizuku chớp chớp mắt.

Màu bac.

Đôi mắt trông rất giống như những mặt trăng vào đêm hôm qua, bây giờ đang lấp lánh những tia sáng màu bạc.

Màu của mặt trăng, Mimizuku nghĩ. Màu của mặt trăng trong ánh sáng ban ngày.

Tuy không giống đôi mắt mà cô đã lưu giữ trong ký ức, nhưng rõ ràng chúng là một. Thật sự Mimizuku tin rằng ánh sáng lấp lánh đó giống hệt hai vầng trăng nhỏ hôm qua.

"Đep quá..."

Cô khẽ thì thầm. Lời đó lọt vào tai, Vua Bóng Đêm lập tức cau mày không hài lòng. Một hoa văn phức tạp giống như hình xăm chạy dài từ mắt đến gò má của anh ta.

Đẹp thật, Mimizuku thầm nghĩ.

"Biến đi. Hãy trở về nơi của ngươi đi, con bé người." Lời nói của vị vua mang đầy sát khí.

Thế nhưng Mimizuku không chút chần chừ, liền đáp lại.

"Tôi không có nơi nào để trở về cả." Mimizuku nói lớn.

Từ đó đến giờ, nếu không có ý đối địch, không một con người yếu đuối nào dám lớn tiếng trước Vua Bóng Đêm.

"Tôi không biết phải về đâu. Ngay từ đầu, Mimizuku đã không có bất cứ nơi nào thuộc về mình."

Bởi vì, chỉ toàn là đánh đập. Bởi vì, tất cả những gì ngôi "làng" đó để lại cho Mimizuku là nỗi đau vô tận.

Nơi mà Mimizuku thuộc về, ắt hẳn không phải như thế.

Đi đâu cũng được, miễn không phải trở về nơi đó, Mimizuku đã nghĩ như vậy.

"Này! Này! Đừng gọi tôi là con bé người nữa! Tôi là Mimizuku! Là Mimizuku!" Mimizuku la lên hết mức có thể, đầu óc cô bắt đầu choáng váng. Cô đã quen với việc đó lắm rồi nhưng cũng không thể đứng vững được nữa.

Hai đầu gối khuyu dần, cô quỳ xuống nền đất.

"Này, ăn tôi đi."

Cảnh vật trước mắt dần dần mờ đi. Cô mấp máy miệng thốt ra vài chữ. *Tôi phải ngủ sao?* Mimizuku nghĩ. Dù cô muốn tiếp tục van nài vị vua này ăn mình, nhưng cơ thể không chịu vâng lời cô. *Phải ngủ. Cơ thể ngươi đã đến cực hạn rồi, ngươi phải ngủ đi.* Ai đó đang nói với cô.

Đáng ghét... Mình đã uống nước rồi mà...

"Làm ơn... hãy ăn tôi đi... Vua... Bóng Đêm..."

Mimizuku ngã gục xuống thảm cỏ, hai tay giang rộng. Đôi mắt màu bạc như mặt trăng ban trưa cúi nhìn cô gái nhỏ.

"Tôi xin Ngài... làm ơn ăn tôi đi..."

Sợi xích ở cánh tay nặng dần, hai tay cô thòng xuống đất.

Cơn buồn ngủ đang xâm chiếm lấy cô, cảm giác giống như đang chìm dần trong một vũng bùn lầy vậy.

A, mặt trăng màu trắng, đôi mắt của Vua Bóng Đêm thật đẹp. Mimizuku chỉ nghĩ được như vậy, và rồi cô nhắm mắt lại.

Không, tôi muốn mở mắt cơ.

Mimizuku nghĩ trong ý thức mơ hồ.

Kể cũng lạ. Khi ngủ, cô thường mong mình sẽ không bao giờ thức dậy nữa.

Nếu như có thể nhìn hai mặt trăng đó lần nữa, dù có phải mở mắt lần nữa cũng không sao.

Mimizuku thầm nghĩ.

Loáng thoáng như ai đó đang gọi tên mình, Mimizuku chầm chậm mở mắt.

Hoàng hôn khiến cho cả không gian chìm trong một sắc màu đỏ rực. Khi Mimizuku tỉnh táo trở lại, cô chợt nhận ra có gì đó đang lất phất rơi xuống.

"Ói!"

Mimizuku hốt hoảng hét lên một tiếng như ếch kêu.

Cô nhỏm người dậy, chăm chăm nhìn những thứ rơi xuống từ

trên bầu trời. Mimizuku mở to mắt đến mức đôi nhãn cầu của cô gần như sắp rơi ra khỏi tròng.

Mộc thông cùng nho rừng chín mọng và vô số những thứ trái cây tươi ngon mà cô chưa từng thấy bao giờ. Những trái cây đó rơi xuống trước mặt Mimizuku, tựa như cả một ngọn núi vừa đổ ụp từ trên cao rồi dội xuống.

Cô há hốc miệng trong khi vẫn ngước mắt lên nhìn. Kuro đang đập cánh trước mặt cô, che đi thứ ánh sáng đỏ nhạt của bầu trời. Tuy nhìn từ xa nhưng Mimizuku vẫn có thể nhận ra rằng Kuro vẫn giữ nguyên độ lớn lúc chia tay với cô, cô vui đến mức thiếu điều nhào tới ôm chầm lấy cậu.

"Kuro!" Mimizuku la lên. Cảm xúc lẫn lộn khiến cô lúng túng vung vẩy hai tay mình trông thật buồn cười.

"E, a, a... đây là cái gì thế?" Mimizuku hỏi Kuro, tay chỉ vào những thứ trái cây đang dần dần ngập đầy lên xung quanh cô.

"Gì là gì? Là thứ mà ngươi đang thấy đó."

Kuro tóm lấy một con cá sống, cắt đuôi cho vừa miệng rồi tung lên trời để nó rơi tự do vào khuôn miệng như trái lẹm nứt vỏ. Con cá lọt thỏm trong miệng cậu như thể vừa lặn xuống nước. Kuro nuốt chửng nó rồi cất tiếng.

"Ngươi đói à, Mimizuku?"

"O', o', o'?"

Mimizuku cảm thấy rất hoang mang.

"Hử? Những cái này... là của Mimizuku sao?" Cô chỉ vào trái cây và hỏi.

"Ù'. Con người sẽ làm gì với lũ cá nhỉ?" Kuro bay xuống bên cạnh Mimizuku, nắm lấy một cành cây và cắm phập vào một con cá.

Cậu quơ vài vòng trong không khí một cách rất kiểu cách, lắc con cá vài lần, rồi đột nhiên một ngọn lửa bùng lên bao quanh con cá. Trong khi Mimizuku đang sửng sốt ngạc nhiên, ngọn lửa nhanh chóng nhỏ dần và mùi thơm của cá nướng phảng phất trong không khí. Kỳ lạ là nhánh cây Kuro cầm trên tay không mảy may suy suyển, cứ như chưa bao giờ bị nướng vậy. Kuro nhìn thành quả của mình, gật đầu hài lòng.

"Đây." Cậu chìa con cá về phía Mimizuku.

"A…"

Cô vô thức nhận lấy con cá dù vẫn chưa hoàn toàn hiểu được những gì đang xảy ra. Mimizuku cảm thấy mình như đang sống trong một giấc mơ. Nhưng cơn đói đã lấn át lý trí, cô nhận lấy rồi ăn ngấu nghiến. Cá còn hơi sống, nhưng Mimizuku vẫn ăn ngon lành.

Bởi vì đã quá lâu rồi cô không được ăn. Hình như có những ký ức láng máng trong đầu cô, về những bữa ăn như thế, có điều chúng đã bị quét sạch đi mất.

"Ngươi nói ta nghe xem, Mimizuku. Một con cá chết sẽ không còn cố gắng trốn chạy, phải không?"

Kuro hỏi, đập cánh phần phật. Mimizuku chỉ lắng nghe, vì miệng cô đang bận nhai thịt cá, răng cô nghiền chúng thành những miếng nhỏ vụn. Mimizuku ăn hết từ đầu đến đuôi, đến cả mắt nó cô cũng không bỏ sót. Miệng vẫn còn dính đầy vụn cá, Mimizuku hỏi:

"Này Kuro. Sao cậu lại ở đây?"

Mimizuku nhìn cảnh vật xung quanh. Cô vẫn ở trước căn biệt thự của Vua Bóng Đêm. Nhưng anh ta đã bỏ đi, cô không còn thấy anh ta nữa.

Còn Kuro, cậu cũng đâu có đi theo cô?

"Hừm," Kuro đáp, khoanh hai tay trên lại. "Cái này thì đến ta cũng khó mà nói được."

Rồi cậu lại bay lên trên không và đậu lên đầu của Mimizuku.

"Định mệnh đã để ngươi chạy thoát. Hay là Chúa tể mặt trăng đã chấp nhận ngươi? Thật khó nói. Đó là tại sao ta phải hỏi ngươi, Mimizuku."

Mimizuku chớp mắt vài cái.

"Không tính đến chuyện chết chóc nữa, người có muốn ở lại đây không, Mimizuku?"

"Ơ, tôi có thể ở lại sao?" Mimizuku nói lớn, giọng mừng vui. "Này, Kuro! Có thật là tôi có thể ở lại không?"

"Ta sẽ không hứa hẹn gì cả. Ngươi có thể sẽ bị giết nay mai. Ngươi có chấp nhận không?"

Mimizuku mim cười vì lời nói của Kuro và lại ngồi phịch xuống đất.

Ăn quá nhiều thức ăn với tốc độ nhanh như vậy làm bao tử cô bắt đầu quặn đau.

"Cậu biết không, Kuro..." Mimizuku mỉm cười và giang hai tay ra. Những sợi xích của cô vang lên như đang hát.

"Niềm hạnh phúc duy nhất của Mimizuku là Vua Bóng Đêm sẽ chịu ăn tôi," Mimizuku cười khúc khích nói, dường như cô đang thật

sự hạnh phúc.

Và rồi Mimizuku nhỏ bé đang đi tìm cái chết khe khẽ thở dài.

"Aaa... tôi sẽ rất vui nếu được chết như vậy."

Mimizuku mim cười.

"Hừm," Kuro khế gật đầu. "Ngươi thật đáng thương."

Tiếng Kuro lẩm bẩm rất nhỏ.

Nhưng đối với Mimizuku, những từ ngữ đó quá khó hiểu, nên cô chỉ cười trừ "Hehe".

"Này, Kuro."

"Gì vậy, Mimizuku?"

"Vua Bóng Đêm thật là đẹp." Mimizuku nói vô cùng hạnh phúc.

Đến Kuro cũng không biết nên trả lời thế nào.

"Đương nhiên. Dù gì... Ngài ấy cũng là một vị Vua mà."

Nghe vậy, Mimizuku lại bật cười khúc khích.

Bức rèm của màn đêm bắt đầu buông xuống khu rừng của ma quỷ.

À, đôi mắt của Vua Bóng Đêm đã chuyển thành màu vàng rồi.

Mimizuku nghĩ, lơ đãng nhìn về phía bầu trời.

Thì ra hạnh phúc là như thế này đây.

Chương 2

Con Đường Đến Hạnh Phúc

Chiếc cửa sổ lớn đến mức một người đàn ông trưởng thành dù cố giang rộng hai cánh tay hết mức cũng khó mà với từ cạnh này sang cạnh kia. Nó đang rộng mở, những tia sáng mặt trời tràn vào phòng và rọi xuống tấm thảm đỏ.

Trong căn phòng rộng lớn được trang trí bởi nhiều bức họa xa hoa, có hai người đang ngồi đối diện với nhau.

Người thanh niên trẻ hơn di chuyển quân tượng trắng đi chéo qua bàn cờ bằng những ngón tay thon dài, nói giọng nhẹ nhàng.

"Chiếu tướng."

Ánh nắng mặt trời và ánh sáng từ chiếc đèn chùm cỡ đại phía trên rọi xuống khiến cho mái tóc chàng trai tỏa ra sắc vàng rực rỡ. Vóc người rắn rỏi dũng mãnh, nhưng cặp mắt xanh lơ lại rất dịu dàng, giống như đâu đó vẫn còn sót lại những nét trẻ thơ từ thời niên thiếu.

Anh ta ngồi trên một chiếc ghế bành rất đẹp, đối diện là một người đàn ông mái tóc xám bạc, có vẻ như mới chớm bước vào tuổi trung niên.

Người đàn ông trung niên chiếu ánh mắt đến đầu bàn cờ, đôi

mắt xám nhạt màu hơn cả mái tóc. Ông dịch chuyển con Xe màu đen cẩm thạch đi ngang qua bàn cờ, nhanh như chớp ăn lấy con Tượng trắng.

"Ngài thử nói xem, tin đồn thuộc địa của Zai Gearn và Sechiria đã trở thành đồng minh có thật hay không?" Chàng trai trẻ nói, tay nhẹ nhàng dời quân Tốt của mình.

"Tin tức này cậu nghe ở đâu ra thế?" Người đàn ông trung niên hỏi lại, mắt không rời khỏi bàn cờ.

"Của một người lữ hành đến từ Sechiria mà tôi gặp ở quán rượu hôm trước. Dường như Gardalsia cũng đã mở bến cảng rồi. Gardalsia sẽ sớm trở nên thịnh vượng," chàng trai trẻ huýt sáo đáp.

Nghe nói vậy, người đàn ông trung niên thở dài một tiếng. Ông di chuyển những ngón tay chai cứng, đẩy quân Mã của mình về phía trước.

"Chiếu tướng."

Chàng trai trẻ khéo léo di chuyển quân Hậu để thoát khỏi tình huống hiểm nghèo.

"Sechiria chống cự khá đấy chứ?"

"Quân đội của chúng... không đông nhưng vô cùng thiện chiến. Bọn họ sẽ không bao giờ chịu đầu hàng." Người đàn ông trung niên đáp, biểu cảm vô cùng nghiêm túc. Những vết chân chim già nua ở đuôi mắt ông dường như càng hằn sâu hơn.

"Có điều... lại thêm một quốc gia thảm bại dưới tay Zai Gearn..." Chàng trai trẻ tự lẩm bẩm với chính mình. Anh bất giác ngẳng lên và mỉm cười. Nụ cười gây ấn tượng cho người đối diện, bởi nó

ngây thơ đến kỳ lạ.

"À, ngoài ra thì tôi còn nghe nói hôm qua, con trai của Hầu tước Zeliade vừa chào đời. Vì hai mẹ con họ vẫn chưa nhận được lời chúc phúc từ vợ tôi nên ngài ấy có vẻ không hài lòng cho lắm."

"Vậy, phu nhân Zeliade bình an chứ?"

"Đúng vậy. Mẹ tròn con vuông."

"Không còn gì đáng mừng hơn." Người đàn ông trung niên nói. Khoảng cách giữa hai chân mày khắc đầy những nếp nhăn.

Giá mà đôi khi ông ấy tỏ ra vui mừng hơn một chút nhỉ, chàng thanh niên trẻ cười gượng.

Đầu ngón tay của người đàn ông di chuyển quân Mã, nhưng ông ngần ngừ trong vài giây do dự.

"... Claudius vẫn khỏe chứ?"

Chàng trai trẻ ngắng phắt lên với vẻ ngạc nhiên vô cùng rồi vội vã húng hắng ho để không tỏ thái độ khiếm nhã.

"Tại sao ông lại hỏi tôi? Tôi không phải cha của cậu ta."

"Nếu ta tự đi thăm thì nó sẽ tỏ vẻ chẳng có gì cả." Người đàn ông nói, giọng thấp dần.

"À à," chàng trai trẻ không thể nhịn nổi liền bật cười. "Cậu ta khỏe. Ít nhất là theo tôi thấy thì cậu bé vẫn khỏe." Và rồi anh di chuyển quân Mã của mình, nhẹ nhàng như đang lướt trên bàn cờ.

"Vâng. Chiếu tướng, hết cờ."

Trong một thoáng, người đàn ông mở to mắt nhìn chằm chằm vào quân Vua đang bị bao vây của mình. Ông xem xét bàn cờ để tìm một lối thoát, nhưng khi nhận thấy quả thực đã không còn

đường sống, người đàn ông thở dài, đặt tay lên lưng ghế để tìm điểm tựa và đứng lên.

"Ann Duke... chẳng phải cậu nên nhường phần thắng cho quốc vương của mình sao?"

Nghe giọng điệu ngạc nhiên ấy, chàng trai trẻ được gọi là Ann Duke đặt quân cờ xuống và đứng lên. Anh mỉm cười.

"Quốc vương kính mến, vậy chẳng phải ngài nên ban một chút vinh hạnh cho hiệp sĩ giỏi nhất vương quốc sao?"

Ann Duke nói, chất giọng pha chút đùa cợt. Ánh mắt của người đàn ông vừa được gọi là quốc vương bất thần nghiêm lại, ông nói:

"Nếu vậy, hiệp sĩ giỏi nhất của Red Ark à, ngươi có nghĩ đến việc chinh phạt tên vua quỷ không?"

Chàng trai trẻ đáp rất nhanh:

"Đương nhiên không! Những chuyện như thế phiền phức lắm."

Ann Duke vẫy tay và nói:

"Quốc vương cao quý, ngài nên quay về với sự vụ của vương quốc đi. Nếu chúng ta cứ rong chơi nữa, ngài sẽ gặp phiền phức với mấy bài thuyết giảng của các vị công thần đấy." Chàng trai trẻ cười, mở cánh cửa lớn bằng gỗ sồi ra và biến mất.

Người đàn ông còn lại trong căn phòng buông một tiếng thở dài thườn thượt.

"... Thánh Kỵ Sĩ nghe mới oai làm sao. Là tên kỵ sĩ vô tích sự nhất vương quốc thì có."

Ông lầm bẩm với vẻ uất hận.

Nơi đây là kinh thành của Red Ark - một vương quốc nhỏ xanh

tươi và xinh đẹp nằm gần Rừng Bóng Đêm, và đó chính là quanh cảnh diễn ra ở phòng riêng của vị vua trị vì Red Ark.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc Mimizuku tỉnh giấc trên một gốc cây khổng lồ.

Thức dậy sau một giấc ngủ say, cô chầm chậm bò đến con sông gần đó và rửa mặt. Ánh hoàng hôn chiều tà nhuộm đỏ cả khu rừng. Mặt trời đã khuất dạng nhưng những quả cam chua gắt ở các bụi cây xung quanh vẫn ánh lên như than hồng.

Mimizuku ngắm gương mặt mình phản chiếu ở dòng sông.

Chắc cũng nhờ ánh hoàng hôn, sắc Mimizuku có vẻ hồng hào hơn. Vẫn như mọi khi, gương mặt của cô cực kỳ hốc hác, nhưng xương gò má dường như không nhô ra quá nhiều nữa.

Khoảng hai ngày một lần, Kuro sẽ mang thức ăn đến cho Mimizuku. Cậu nói rằng hãy cứ gọi tên cậu nếu như cô có gì cần giúp đỡ, nhưng Mimizuku chẳng bao giờ cần đến. Nhìn xung quanh thử xem, khu rừng ngập tràn đồ ăn, và Kuro cứ tiếp tục mang đến cho cô cả núi đồ ăn. Thậm chí cô còn thường xuyên nôn vì ăn quá nhiều.

Tràn trề sinh lực, Mimizuku nhúng mặt mình xuống dòng sông, cô rửa mặt và tiện thể súc cả miệng. Tóc mái của cô ướt nhẹp vì nước, chúng bắt đầu nhỏ giọt tí tách. Trên mặt nước phản chiếu vầng trán của Mimizuku, cô nhìn thấy những con số. Chúng vẫn luôn ở đó.

Những giọt nước trượt khỏi tóc mái của cô, nhỏ xuống mặt nước làm bóng những con số dao động.

Như nhớ ra điều gì đó, Mimizuku nhắm mắt lại. Cô đã ngủ rất nhiều rồi nên cô không thể ngủ lại ngay được.

Cuối cùng, cô ngắng đầu lên khiến những sợi xích kêu leng keng, Mimizuku đứng dậy và bước về phía trước.

Ở khu rừng này, Mimizuku rảnh rỗi cả ngày. Trước khi đến đây, cô thường làm việc từ sáng cho đến tối, đôi khi còn làm việc suốt cả đêm. Nhưng cô đã quá quen rồi, không có gì làm lại khiến cô cảm thấy kỳ lạ.

Mình sẽ đi tìm anh ấy.

Cô đã ngủ chán rồi, và cô cũng không đói, nên cô quyết định sẽ đi quanh quẩn để tìm Vua Bóng Đêm.

Rừng Bóng Đêm quá rộng lớn, có thể cô sẽ tìm được anh ta, nhưng cũng hoàn toàn có khả năng cô sẽ chẳng bao giờ tìm thấy. Mimizuku không có hướng đi cụ thể, cô chỉ biết tìm kiếm vô định như mọi ngày với hy vọng sẽ có phát hiện gì đó mới mẻ hơn.

Nơi đây yên tĩnh quá.

Một nơi mà dường như chỉ có cô là người duy nhất sống sót trong thế giới này. Một nơi mà cô không thể nghe được gì ngoài hơi thở của chính mình.

Trên những ngọn cây cao.

Bên những dòng nước trong.

Nơi đẹp nhất trên đời.

Miễn là Vua Bóng Đêm ở trong khu rừng, anh chắc chắn sẽ ở một nơi như thế.

Mimizuku không định vào căn biệt thư, vì Kuro đã nói:

"Vua Bóng Đêm chắc chắn sẽ không hài lòng, cho nên người tuyệt đối không được vào biệt thự đó."

Mimizuku đã được dặn như vậy rồi, và nếu Kuro đã nói vậy, cô cũng không muốn vào. Nhưng mà Kuro đâu có bảo với Mimizuku là không được đi tìm Vua Bóng Đêm.

Tại sao cô không được phép vào biệt thự? Mimizuku không thể đoán ra được lý do.

Mimizuku tiếp tục bước đi, dây xích dưới chân cô vẫn rung lên không ngừng. Sau cùng, bóng tối dần dần buông xuống, ánh sáng của mặt trăng dịu dàng lặng lẽ rọi xuống khu rừng.

A...

Mimizuku dừng chân. Ở giữa khu rừng mở ra một lối đi nho nhỏ.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, thậm chí đến hơi thở của những quái vật ẩn mình trong bóng tối cũng không thể nghe được. Mimizuku nhìn xung quanh.

"ΔΙ"

Cô la lên. Đó là tiếng kêu vui sướng. Trên một nhánh cây khô to của một cây sồi lớn, là Vua Bóng Đêm. Dù nghe thấy tiếng Mimizuku, nhưng anh không quay xuống nhìn cô. Từ bên dưới, Mimizuku ngắm nhìn đôi mắt mặt trăng của anh, giờ đây nó đã chuyển sang màu vàng.

Vua Bóng Đêm vẫn đẹp, giống y như mọi ngày.

Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Ùm... ù... thưa đức vua..."

Lần nào cũng vậy, cô ngập ngừng cất lời trong lúng túng. Dẫu

vậy, cô không còn có cách nào khác nữa.

"Thưa đức vua..."

Vừa gọi anh, Mimizuku vừa tiến tới gốc cây sồi và ngồi phịch xuống. Thật vui biết bao, Vua Bóng Đêm không đứng trên một cái cây quá cao và cô có thể ngắm nhìn anh rất rõ.

"À... ừm... à..."

Mimizuku hít một hơi thật sâu, cố nghĩ ra thứ gì đó để nói vì đó là cách duy nhất để bắt chuyện với Vua Bóng Đêm.

Đầu tiên cô nói chuyện về công việc.

"Tôi sẽ đi lấy nước."

Dù ở trong "làng" cô luôn làm việc đó, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe chính bản thân mình kể về nó.

"Nhóm lửa, lấy nước, chôn những đống rác bẩn... Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà Ngài cần."

Bất cứ điều gì. Dù là việc gì cô cũng sẽ làm. Chuyện đơn giản mà. Đằng nào cô cũng chết, nên cô sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn.

Nhưng câu trả lời của Vua Bóng Đêm rất đơn giản.

"Ngươi thật chướng mắt."

Giọng nói trầm thấp, đôi mắt mặt trăng, Vua Bóng Đêm coi Mimizuku chẳng qua chỉ như viên đá vô tri dọc đường.

Không sao cả, mình quen rồi mà.

Mimizuku vừa nghĩ như thế, vừa nhớ lại những lần xua đuổi của Vua Bóng Đêm. Nhưng cô đã quá quen bị đối xử như vậy ở ngôi "làng" của mình. Có điều, Vua Bóng Đêm khác xa những người ở đó. Cô có thể cảm nhận rõ ràng.

Nhưng, có gì khác nhỉ?

"Phải rồi... tên tôi là Mimizuku! Tôi đến đây một mình."

Mimizuku mở lời. Kỳ lạ thật. Mặc dù anh nói cô chướng mắt, nhưng nhất định cô sẽ không đi. Cô không muốn biến mất trước mắt anh, cô không còn là Mimizuku muốn biến mất như lúc còn ở trong "làng".

Mimizuku cảm nhận sâu sắc rằng chỉ cần cô nói ra điều gì đó, chúng nhất định sẽ có ý nghĩa. Có người sẽ thấu hiểu những lời cô nói. Và nếu như Vua Bóng Đêm là người này, cô sẽ vô cùng hạnh phúc. Chỉ có vậy thôi.

"Trước đây tên tôi không phải là Mimizuku đâu... Hồi ở trong làng, tôi làm việc như một nô lệ... Trước đó thì tôi không tài nào nhớ được. Lúc đó tên tôi là Mimizu^[4]. Tôi cũng được gọi những tên khác như là 'đồ quỷ' hay 'cặn bã'... Nhưng với tên là 'Mimizu', họ nói với tôi rằng 'Mày có biết những con giun đất không? Chúng ăn bùn, nên mày cũng ăn đi!' Rồi họ ném bùn vào tôi và ti tỉ những thứ khác nữa. Nhưng tôi không nuốt nổi..."

Mimizuku bật cười khúc khích.

Và cô tiếp tục nói, vẫn với nụ cười trên môi.

"Đó là lý do tại sao tôi đặt từ 'ku' ở cuối của Mimizu, rồi tôi tự gọi mình là 'Mimizuku'. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi ăn giun đất đâu^[5]..."

Tự cảm thấy bản thân kỳ cục, Mimizuku bật cười ha ha. Cô cười đến mức mà hai bên cơ má của cô cảm giác như đang co giật.

"... Đồ ngốc."

Một giọng nói đột nhiên vang lên khiến Mimizuku giật mình, cô ngắng đầu lên.

Vua Bóng Đêm đứng ngược ánh sáng rạng rỡ của vầng trăng sau lưng nên Mimizuku không thấy rõ nét mặt anh. Dù vậy cô cảm nhận được cặp mắt màu vàng ấy đang nhìn thẳng vào mình.

Mimizuku cảm thấy sống lưng tê rần.

Một cảm giác phần khích tới mức tê liệt.

Vua Bóng Đêm tiếp tục nói:

"Ngươi chỉ thêm từ 'ku'^[6] vào sao? Ngươi thấy 'Mimizu' thì vẫn còn chưa đủ thê thảm phải không?"

Mimizuku chớp chớp mắt, không biết nói gì. Cô chỉ đơn thuần mìm cười yếu ớt.

"Ùm?"

Cơ mặt giãn dần ra, cô cảm thấy thoải mái hơn được một chút. Cô lắc đầu qua lại.

"Ùm... ý ngài 'ku' là 'ku' trong đau khổ sao? Nhưng... dẫu vậy... có một cái tên dễ thương tôi thấy vui rồi. Dù có đau khổ vẫn vui vẻ, điều đó không tốt sao?" Mimizuku nói mà không cần suy nghĩ.

Cô đứng lên, làm những sợi dây xích kêu leng keng, dù biết rằng kể cả khi cô có cố vươn người lên cũng không thể với tới anh được.

"Thưa đức vua..."

Dường như đã bị Mimizuku thu hút, Vua Bóng Đêm lại cất lời:

"Cô gái với cái tên của loài vật kia."

Giọng nói khiến cả Rừng Bóng Đêm như xao động.

"Cô không phải ma quỷ, cho nên ta không phải là vua của cô."

Mimizuku bối rối, cô không hiểu dụng ý của anh. Ra là vậy, đúng rồi. Vua Bóng Đêm nói hoàn toàn có lý. Mimizuku cũng nghĩ rằng cô không phải là con người.

Nhưng cô cũng không nghĩ mình là quái vật. Dù trước đây cô luôn bị gọi là 'đồ quái vật', nhưng chuyện này hoàn toàn khác. Giờ thì Mimizuku lại muốn làm một loài ma quỷ nào đó hơn. Nếu như vậy, cô có thể ở bên cạnh Vua Bóng Đêm, tốt hơn rất nhiều so với khi cô còn là con người.

Cô biết điều đó hoàn toàn bất khả thi. Cô không thể làm được nhiều thứ, và cô cũng không rõ bản thân có thể làm những gì.

"Ùm..."

Chưa đủ, cô phải nghĩ ra cái gì đó nhiều hơn để nói chứ nhỉ. Giờ thì cô không thể gọi anh là Đức vua được nữa, cô có phải là quái vật đâu.

"Cứ gọi bằng bất cứ tên nào ngươi thích."

Giọng của Kuro lướt qua đầu Mimizuku. Cô tự mỉm cười rồi nói.

"Được rồi, Fukurou!^[7]"

Cô giơ ngón trỏ của mình lên.

"Fukurou! Tôi sẽ gọi anh là Fukurou nhé!"

Mimizuku và Fukurou. Cả hai đều thuộc họ chim cú. Vua Bóng Đêm không đồng ý cũng không cự tuyệt cái tên đó, anh dời mắt ra chỗ khác, tỏ vẻ không quan tâm. Mimizuku muốn biết ánh mắt của Fukurou đang hướng đi đâu. Anh ấy đang nhìn gì? Anh ấy đang nghĩ gì? Cô muốn biết...

Ý nghĩ ấy cứ xâm chiếm lấy tâm trí cô. Khi Mimizuku còn sống trong "làng", cô cũng luôn chăm chú nhìn bầu trời mà không có lý do. Nếu Mimizuku ngừng suy nghĩ, thời gian cũng sẽ ngừng lại.

Có lẽ, chết đi rồi cũng giống như vậy.

Cô trống rỗng nhớ lại những tháng ngày của quá khứ. Những hồi tưởng của Mimizuku về "làng" không rõ ràng, dường như chúng đang dần vụn vỡ, như thể thời gian đã trôi qua quá lâu, và những ký ức khi ấy đã trôi dạt đi nơi nào đó xa thật xa rồi.

"Này. Này, Fukurou," Mimizuku nói với âm điệu như đang thì thầm. "Tại... tại sao anh không ăn tôi?"

Cô đã cất công để đến đây rồi mà. Dù cô không hề muốn cất bước, nhưng rồi cô nghĩ nếu đến khu rừng này cô sẽ bị quái vật ăn thịt, và cô chỉ mong như vậy thôi. Chính vì thế cô đã cố gắng đến tận đây, vậy mà...

"Làm ơn... hãy ăn tôi..."

Ngay lập tức, trên cành cây Fukurou bắt đầu cử động. Mimizuku ngẳng đầu lên. Đôi cánh đen đập vài lần như thể anh sắp bay vút đi.

Anh ấy đi sao?

Lúc nào Vua Bóng Đêm cũng biến mất trước mắt Mimizuku. Như hôm nay, chính vì đã có thể được ở bên cạnh anh lâu hơn mọi lần, nên Mimizuku thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Mimizuku vươn tay ra. Dù biết là vươn không tới, nhưng cô vẫn làm thế.

Đừng đi.

Đẹp quá, Vua Bóng Đêm thật đẹp..

"Đừng đi mà... Đừng đi..."

Một chớp sau đó...

Trước mắt Mimizuku đột nhiên xuất hiện hai mặt trăng. Là hai mặt trăng. Dường như trái tim cô đã ngừng đập. Ngay tại chóp mũi của cô là gương mặt xinh đẹp của Fukurou.

Đôi môi mỏng của anh mấp máy.

"Nếu ta ăn một con người, ta sẽ nôn ra mất."

Và anh đập mạnh đôi cánh lớn của mình.

Mimizuku chớp mắt, khi cô mở mắt ra, Vua Bóng đêm đã biến mất vào bóng tối.

Một chiếc lông đen tuyền rơi xuống mặt đất.

Mimizuku mất hết sức lực ngồi quỵ xuống nền đất. Cô nhặt chiếc lông vũ, nâng niu nó trên đôi tay mình rồi dịu dàng chạm môi lên đó.

"Không đúng đâu..."

Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng ngực cô như thắt lại.

"Mimizuku không phải con người mà..."

Khu rừng tĩnh lặng đến mức hai tai của cô muốn phát đau. Ngồi trong bóng tối, Mimizuku vẫn cúi gầm mặt xuống.

Cô chẳng thể làm gì với cảm giác lồng ngực đau tức này. Mimizuku chỉ mong rằng trái tim của mình đừng đau nữa.

Những tia sáng mặt trời nhẹ nhàng rọi xuống khu rừng.

"Này, Kuro. Tôi phải làm gì để Fukurou ăn mình?" Mimizuku vừa hỏi vừa ăn một quả trong đống lựu mà Kuro đem đến.

Kuro vẫy cánh lật phật trước câu hỏi của Mimizuku. Cậu đang ngồi trước mặt cô với cái hình hài nhỏ bé như mọi khi.

"Fukurou?" Kuro ngạc nhiên hỏi lại.

"À, tên của Vua Bóng Đêm đấy. Vì tôi không phải là quái vật nên không thể gọi anh ấy là Đức vua được... Thế là tôi phải nghĩ ra một cái tên để gọi, và rồi tôi nghĩ đến tên Fukurou."

"Và ngươi đã gọi Vua Bóng Đêm như vậy trước mặt Ngài?"

"Ùm. Đó là tên tôi gọi anh ấy mà."

"... Ra vậy."

Kuro khoanh cả hai tay trên và dưới lại, tư thế như đang đắn đo suy nghĩ điều gì đó.

"Một vị vua cú? Quả thật là, quả thật là, cái tên đó cũng được nhỉ." Kuro nói như rên rỉ, rồi cậu ngước mặt lên.

"Mimizuku."

"Vâng?"

Nghe gọi tên, Mimizuku lập tức đáp lại. Đúng rồi, cô chợt nhận ra rằng trước đây chưa từng có người nào gọi cô là Mimizuku cả. Dù Kuro không phải con người, nhưng rõ ràng còn tuyệt vời hơn con người nhiều.

Kuro chậm rãi nói tiếp:

"Dường như ngươi vẫn chưa nhận ra. Ngài ấy có vẻ đã chấp nhận ngươi nhiều hơn rồi đấy."

"Chấp nhận?"

Mimizuku nghiêng cố qua một bên.

"Đúng rồi." Kuro gật đầu khẳng định. "Nếu vậy, ta khuyên ngươi

hãy đến căn biệt thự đó đi."

"Biệt thự? Ý cậu là biệt thự của Fukurou? Tôi có thể tới đó thật sao?"

"Vốn dĩ là không được phép đâu. Ngươi có thể chuốc lấy cơn thịnh nộ của Ngài ấy ngay."

Kuro bay thẳng lên cao, đôi mắt ngang với tầm nhìn của Mimizuku.

"Nếu đúng như Ngài ấy đã thật sự chấp nhận ngươi, hoàn cảnh của ngươi sẽ thay đổi. Thế nhưng nếu như ta nhằm thì ngươi có thể bị giết đấy. Mimizuku, nếu như ngươi đã nói ngươi không sợ chết, hiện giờ ngươi còn gì phải sợ nữa?" Những từ ngữ của Kuro thật khó hiểu, nhưng Mimizuku có thể biết ý cậu muốn nói gì.

Đúng rồi, ngay từ ban đầu mục đích của Mimizuku là cái chết. Bị ăn thịt là điều cô mong muốn hơn tất thảy mọi thứ. Nếu vậy thì ngay bây giờ, cô chẳng còn lý do gì để mà chần chừ nữa.

"... Tôi... sẽ đi đến đó."

Mimizuku vô tư đứng dậy, đánh rơi cả quả lựu đang ăn dở để đi đến biệt thự của Fukurou.

Để Kuro lại đằng sau, Mimizuku tiến từng bước về phía trước, nhưng rồi cô đột nhiên quay đầu lại.

"Nhưng Kuro à, vì sao cậu lại nói cho tôi nghe những điều này? Không phải Fukurou là Vua của cậu à?"

Mimizuku hình dung rằng nếu những quái vật làm phật ý Quỷ Vương, Fukurou ắt sẽ nổi trận lôi đình.

"Đúng như vậy. Quả thật đúng là như vậy, Mimizuku." Kuro vừa

chầm chậm đập cánh vừa nói.

"Ta luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho Vua Bóng Đêm của mình. Thế nhưng, ai mà biết được."

Cách Kuro nói nghe thật bi thương, nhưng Mimizuku không hiểu ý cậu.

"Chẳng ai biết hạnh phúc của Ngài ấy ở đâu ư?" *Uớc gì hạnh phúc là một điều đơn giản.*Mimizuku thầm nghĩ.

Chương 3

Những Bông Hoa Từ Luyện Ngục

Cánh cửa của căn biệt thự cũ kỹ đến mức chỉ cần đẩy nhẹ một chút, nó sẽ kêu lên một tiếng răng rắc thật to để nghênh đón những vị khách không mời mà tới.

Căn biệt thự vô cùng rộng lớn. Giếng trời đã đóng khiến căn nhà chìm trong bóng tối. Không gian có mùi ngai ngái hệt như mùi cỏ cây khô.

Mimizuku dáo dác nhìn xung quanh rồi bắt đầu leo lên cầu thang, những bậc thang nghiến vào nhau bật ra tiếng cót két.

Cô lướt những đầu ngón tay dọc theo thanh vịn trong bóng tối, không cảm thấy bất kỳ một hạt bụi nào dù chiếc cầu thang dường như rất cũ, cũ đến mức nó gần như sắp mục nát.

Cô leo đến bậc cao nhất. Ở cuối hành lang dài có một cánh cửa hơi hé mở. Từ khe cửa, một luồng sáng đang hắt ra, như có một lực hấp dẫn vô hình nào đó, Mimizuku tiến đến và đẩy cửa ra.

"Oa..."

Mimizuku nín thở bởi cảnh tượng cô vừa thấy.

Một cửa sổ lớn đang mở sừng sững trước mắt cô.

Ánh sáng trong căn phòng sáng đến mức hoàn toàn tương phản so với Rừng Bóng Đêm.

Ánh sáng đó rọi lên một bức tranh khổng lồ được treo trên tường, sắc xanh lục và xanh dương bao phủ hầu hết bức tranh, nhưng đó chính là hình ảnh của Rừng Bóng Đêm. Bức tranh tuy khác hoàn toàn so với thực tế, nhưng chỉ nhìn qua cũng thấy đây quả là một tuyệt tác. Không hiểu sao, không hiểu sao, bức tranh này lại lớn và đẹp đến như vậy.

Chính là nó.

Giống như được thần linh mách bảo, Mimizuku đột nhiên đã hiểu ra.

Đây chính là quang cảnh trong tầm mắt của Fukurou.

Tuyệt đẹp và trang nghiêm. Tĩnh lặng đến vô hạn. Thế giới mà Fukurou có thể nhìn thấy đẹp đến nhường nào. Đối với Mimizuku, đây không hẳn là lần đầu cô nhìn thấy một bức danh họa. "Ngôi làng" của Mimizuku ở lúc trước là ngôi làng của những tên cướp, và trong các thứ mà chúng cướp được cũng có một bức tranh được gọi là danh họa.

Nhưng bức tranh đó khác xa với bức tranh mà cô đang ngắm nhìn. Bức tranh này đẹp hơn tất cả mọi thứ. Không biết nó được sử dụng chất liệu nào để vẽ, vì trên mặt bức tranh có một lớp hắt sáng kỳ lạ và cảnh sắc trong tranh sinh động như thể mọi thứ thật sự đang sống.

Mimizuku bất giác đưa tay ra. Ngay khi những ngón tay cô gần chạm vào bề mặt bức tranh...

"Đừng chạm vào!"

Lời nói đanh thép vang lên giống như một lưỡi dao chém ngang qua người Mimizuku. Cô quay lại với đôi vai run rẩy. Fukurou đang đứng trước mặt cô.

"A..."

"Cô làm gì ở đây?"

Gương mặt Vua Bóng Đêm vô cùng giận dữ.

Sống lưng Mimizuku tê dại trái với ý muốn của chủ nhân nó. Đó là nỗi sợ hãi bản năng, là thứ phản ứng cô đã có ngay từ khi được sinh ra.

Tuy nhiên Mimizuku coi như không biết. Không gì có thể làm cô sợ hãi nữa rồi.

"Bức tranh... thật đẹp."

Mimizuku chỉ có thể thốt lên như vậy. Mặc kệ cho Fukurou nổi giận.

Nếu anh giết và ăn cô ngay thì quá tốt.

Fukurou đi như lướt đến trước mặt Mimizuku, vươn tay ra và chụp lấy đầu cô.

Khi mình chết đi, mình muốn biến mất hoàn toàn. Không còn sót lại bất cứ thứ gì nữa.

Mimizuku nhắm mắt. Như thể những ngọn đèn lồng đang xoay xung quanh cô đột nhiên ngừng chuyển động, Mimizuku hoàn toàn rơi vào bóng tối, ý thức của cô cũng tắt lịm.

Nặng nề quá, thật khó chịu.

Mimizuku hé mi mắt. Cô tỉnh dậy vì cảm thấy nặng nề, hay đầu óc cô đang mơ hồ vì mới thức giấc? Khi Mimizuku mở mắt ra, Kuro đang nhìn chằm chằm vào cô. Khoảng cách gần khiến thân hình cậu thật to lớn. Mimizuku nhìn vào mắt Kuro, cậu ta ở sát đến mức gần như ôm choàng lấy cô vậy. Đằng sau lưng Kuro là sắc xanh tươi đẹp của khu rừng, không phải là căn biệt thự của Fukurou nữa.

```
"Tỉnh rồi à, Mimizuku?"
```

"Kuro?"

Mimizuku đưa tay ra, vỗ vỗ lên cái sừng trơn mượt của Kuro.

"Mimizuku.... vẫn còn sống sao?"

"Có lẽ vậy."

"Mimizuku... lại không bị ăn thịt sao?"

"... Có lẽ vậy."

Mimizuku cắn môi. Lại không có tác dụng rồi. Trong cô chất đầy suy nghĩ hối hận và tuyệt vọng, nhưng cô cảm thấy dường như không chỉ có như thế.

Cô vươn người ngồi dậy.

"Kuro, tôi đã thấy bức vẽ của Fukurou."

"Vậy sao?"

"Nó rất đep."

"Vây sao?"

Đúng rồi. Nó đẹp lắm. Đẹp vô cùng.

"Tranh của Đức vua... đẹp nhất là khi Ngài ấy dùng sắc đỏ." Kuro nói, thể hiện một cử chỉ ngập ngừng hiếm thấy.

"Màu đỏ? Nhưng mà không có màu đỏ. Không hề có màu đỏ."

Mimizuku vẫn nhớ rất rõ bức tranh. Nó chỉ toàn màu xanh lục và xanh dương tuyệt đẹp, giống như một khu rừng đang chuyển sắc. *Nhưng không có màu của hoàng hôn*, Mimizuku nghĩ.

Kuro gật đầu.

"Ùm... vì màu đỏ không thể lấy được trong khu rừng này. Những màu sắc mà Vua Bóng Đêm sử dụng đều rất đặc biệt, chúng chứa đầy sức mạnh ma thuật. Đó là lý do các bức tranh của Ngài đều tuyệt đẹp, vì chúng mang những sức mạnh ấy."

Kuro nói như đang hát.

"Tuy nhiên, đối với leri thì thật khó để có được nguyên liệu tạo ra màu đỏ."

Không phải "không có", mà là "khó".

"Khó ư? Tại sao vậy?" Mimizuku muốn biết lý do, cô liền hỏi ngay.

"Mimizuku này, người có biết loài hoa được gọi là 'Renka' không?"

"Renka?"

"Chúng được gọi là những bông hoa của luyện ngục^[8], đó là một loài hoa mọc sâu thật sâu trong khu rừng này. Chúng có màu đỏ thẫm như máu. Rễ của chúng rất tuyệt vời, và là nguyên liệu để tạo ra màu đỏ."

"Nếu loài hoa đó ở trong rừng, vậy tại sao cậu không đi lấy chúng?" Mimizuku hỏi, nghiêng đầu qua một bên.

"Bởi vì đối với leri, phần hoa của chúng là một chất cực độc."

"Chất độc?"

"Phải, chất độc. Chính vì vậy mà leri không thể nào tới gần được môi trường sống của loài hoa này. Con người từ thị trấn gọi nó là công cụ để chống trả lại leri hùng mạnh. Thế nhưng thật trở trêu. Muốn lấy được loài hoa chống trả lại leri, con người phải vào sâu trong khu rừng - nơi tràn ngập leri."

Mimizuku trầm ngâm về những lời Kuro nói, sau một thoáng suy nghĩ, cô nhảy bổ vào Kuro.

"Kuro! Tôi sẽ đi! Tôi sẽ đi hái hoa Renka!"

Dường như Fukurou muốn những bông hoa luyện ngục kia, nhưng lại không thể lấy chúng được. Nhưng Mimizuku không phải ma quỷ. Cô có thể làm được điều ấy.

Cô có thể làm được điều gì đó. Nghĩ đến đây, trái tim cô đập thình thịch.

"Renka! Tôi sẽ đi tìm chúng! Tôi sẽ hái chúng."

Nghe những lời Mimizuku nói, Kuro lùi lại một chút. Nếu nói theo loài người, thì cử chỉ đó giống như đang nheo mắt để xuất hiện nếp nhăn giữa hai lông mày vậy.

"Nhưng Mimizuku. Môi trường sống của Renka là một nơi nguy hiểm đối với con người."

"Được rồi, sẽ ổn thôi. Chỉ cần nói cho tôi biết chúng ở đâu."

Mimizuku đã sẵn sàng để chạy đi ngay. Cô đập thùm thụp vào cơ thể cứng ngắc của Kuro bằng hai nắm đấm bé nhỏ như thể đang cố vỗ cho những thông tin rơi ra khỏi cậu.

Cô có thể làm được điều gì đó vì vị Vua Bóng Đêm xinh đẹp ấy.

Cô chưa bao giờ muốn làm điều gì cho ai đó trước đây. Dẫu vậy nhưng nếu là Fukurou, cô cảm thấy như bản thân có thể sẵn sàng làm tất cả mọi thứ.

Mimizuku quẹt mồ hôi đang chảy bằng mu bàn tay.

"U'..."

Giơ cao cánh tay gầy gò run rẩy của mình, Mimizuku nắm lấy một mỏm đá trên đầu. Kuro nói, chỉ cần băng qua được vách đá này sẽ có thể đến nơi sinh sống của Renka, nhưng cậu cũng cảnh báo rằng cánh tay mỏng manh của cô sẽ không tài nào đủ sức để leo qua được những vách đá ấy. Mimizuku chẳng để vào tai. Trước đó cô đã tạm biệt Kuro và đi một mình đến hang động - nơi có những bông Renka đang mọc.

Mimizuku dồn hết sức vào các đầu ngón tay. Móng tay của cô bật lên và máu bắt đầu ứa ra.

Dẫu vậy, cơ thể nhỏ bé gầy gò của cô vẫn đang dâng trào một niềm hạnh phúc. Bám vào những mỏm đá như những nhánh cây mọc lên từ vách đá, Mimizuku đã xoay sở đu mình vào được trong hang động.

Cuối hang mở ra một vùng rộng lớn, và những bông hoa luyện ngục đang mọc ở trong đó.

Ánh sáng len lỏi qua những vết nứt trên trần hang động. Tuy nhiên, dù có trong ở bóng đêm hoàn toàn đi nữa thì vẻ đẹp những bông hoa vẫn đẹp rực rỡ.

Mimizuku từ từ đi vào, mặt sáng rỡ. Cô quỳ xuống bên những gốc hoa.

"Ôn chứ, Mimizuku?"

Kuro ngập ngừng hỏi, như thể đang cố nén từng từ bật ra khỏi miệng mình.

"Ôn chứ, Mimizuku? Những bông hoa luyện ngục là loài hoa của máu. Chúng rất dễ úa tàn, cũng rất nhanh phai sắc. Trước hết phải đào từ gốc trước, bằng không chúng sẽ héo rữa ra ngay lập tức..."

Mimizuku nhặt một cành cây gần đó. Nắm chắc nó trong tay, cô bắt đầu đào xuống.

Kuro nói chỉ cần một gốc hoa thôi là đủ cho ra màu đỏ sẫm.

Khi đào sâu vào trong đám đất khô cằn, rễ cây của Renka bắt đầu hiện ra. Mimizuku cầm lấy chiếc lá mỏng cứng của đóa Renka ở bên canh.

"Đây là việc cần thiết nhất."

Cô nắm phần đuôi của chiếc lá bằng một tay, tay còn lại nắm phần đầu của chiếc lá.

"Gu..."

Hít một hơi, Mimizuku quả quyết giật mạnh chiếc lá khỏi tay kia của mình.

Cô bé nghe thấy tiếng da mình bị xé toạc. Nó chỉ như một tiếng ma sát nho nhỏ, và cô nghĩ rằng âm thanh ấy chỉ do mình tưởng tượng ra vậy thôi.

Thế nhưng lòng bàn tay của Mimizuku đã bị cứa bởi chiếc lá một cách thảm thương, máu đỏ bắt đầu ứa ra và nhỏ xuống nền đất.

Mimizuku còn cố ý cắm móng tay của mình sâu vào đó làm vết thương mở rộng hơn. Những giọt mồ hôi không hẳn là vì mệt mỏi nhỏ xuống hai bên thái dương của Mimizuku.

Tiếp theo, Mimizuku nhẹ nhàng phủi sạch đất khỏi đóa Renka vừa đào lên được, cô nắm lấy những cành rễ màu trắng trong bàn tay dính đầy máu của mình.

"Đây là phần quan trọng nhất. Renka cần máu tươi, máu tươi đỏ thắm để chúng cũng luôn đỏ thắm mà không héo úa. Mimizuku, ngươi phải cắt cơ thể mình và để Renka hấp thụ máu của ngươi."

"Ngươi có thể làm được không?" Kuro hỏi.

"Đương nhiên!" Mimizuku đáp.

"Hehe!"

Hấp thụ máu từ tay của Mimizuku, màu đỏ của bông hoa dường như càng trở nên tươi tắn. Chứng kiến điều này khiến Mimizuku cảm thấy rất đỗi vui mừng, và nâng niu Renka trong bàn tay cô. Kuro nói rằng chỉ cần phần rễ thôi là được, nhưng Mimizuku nghĩ rằng bông hoa mà cô cực khổ lấy lên được còn đẹp hơn rất nhiều.

"Ngươi không đem theo dao à?" Kuro đã hỏi trước khi Mimizuku chuẩn bị lên đường. Đó là cách tốt nhất để hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng cô chỉ lắc đầu.

"Mimizuku ghét dao lám."

Khẽ thở ra một tiếng, Mimizuku đứng dậy. Tuy có hơi loạng choạng, nhưng cô cảm thấy mình sẽ ổn, miễn là mang được Renka theo cùng mình. Mimizuku thấy tâm trí mình còn thoải mái hơn khi cô rời đi nữa.

Cô cẩn thận trèo xuống vách đá. Lần này còn khó hơn cả lúc lên bởi hiện giờ cô chỉ còn trống một tay thôi.

Nhưng toàn bộ tâm trí của Mimizuku đều bị Renka thu hút, cô hoàn toàn không để ý đến một cục đá ngáng dưới chân cô.

"Ói."

Mimizuku ngã xuống đất. Hoặc là cô nghĩ cô sẽ ngã, nhưng thay vào đó cô nghe một tiếng động sâu và đục.

"ÁII"

Cảm thấy một cơn đau khủng khiếp ở lưng và khuỷu tay, Mimizuku bất giác hét lớn. Cô cảm thấy chân mình đang lợ lửng trên không. Thay vì rơi xuống, cô mắc kẹt tại một cành cây và bị treo lủng lẳng nhờ những sợi dây xích quanh cổ tay. Cơn đau khi nãy không biết đã chìm vào quên lãng từ bao giờ.

Mimizuku nghiến răng, nắm chặt hơn bông hoa Renka quan trọng trong tay để chắc rằng nó không rời khỏi cô. Máu từ hai tay cô chảy ròng ròng dọc cánh tay từ vết thương hở.

Cô tiếp tục phớt lờ cơn đau, vùng vẫy chân mình qua lại hòng tìm kiếm một chỗ đáp chân, và để lấy lại nhận thức xung quanh cô.

Khi đã tìm thấy một nơi để đáp xuống, Mimizuku kéo dây xích khỏi nhánh cây. Cô nhìn lại đôi tay mình, chúng hoàn toàn bị nhấn chìm trong máu đỏ.

"... Hehehe ... "

Cô khẽ cười, thầm nghĩ rằng với cánh tay thế này mà vẫn có thể leo được từ vách đá xuống, mình giỏi thật.

Mimizuku bắt đầu đi men theo con đường lúc đi đến, nhưng đột

nhiên cô có một cảm giác kỳ lạ.

Lạ quá...

Mimizuku bước qua những nhánh cây và cỏ.

Tất cả là để đưa bông hoa đến cho Fukurou.

Tôi cảm thấy... Tôi muốn sống...

Mimizuku băng qua những tán cây dày đến nỗi ánh sáng mặt trời không thể xuyên qua, hướng về phía có con sông nhỏ. Đột nhiên cô ngừng bước.

Hử...?

Ẩn trong bóng râm của những cây rừng bên kia sông, Mimizuku nhìn thấy một cái bóng. Nó không giống như bóng của quái vật.

Con người.

Không thể nhầm được. Trong khu rừng này, ngoài trừ Vua Bóng Đêm ra, chẳng có sinh vật nào có hình dạng giống con người cả. Vậy, nếu cái bóng ấy không phải là con người thì nó là cái gì?

Mimizuku tiến lại gần hơn. Đó là một người đàn ông mập lùn với mái tóc trắng. Một cây cung giắt đằng sau lưng, ông ta đang quét nhìn tấm bản đồ với một ánh nhìn đáng sợ trên gương mặt.

"Này, ông làm gì vậy?" Mimizuku cất tiếng gọi. Người đàn ông sững lại, đột nhiên ngước mặt lên những tán cây.

"U-aaaaaa! Tôi... tôi bị lạc! Làm ơn, làm ơn tin tôi mà! Cứu tôi với...!" Ông ta nói, ngồi xổm xuống trong hoảng sợ.

Mimizuku ngây người nhìn chằm chằm vào ông ta. Cô gọi lần nữa.

"Này! Ông ổn không?" cô hỏi. Người đàn ông rụt rè ngắng đầu

lên.

"Một đ... đứa con gái...?"

Ông ta chớp mắt vài cái và nhìn Mimizuku. Mimizuku bước lên phía trước để lộ diện.

"Ông bị lạc phải không? Nếu ông cứ đi thẳng dọc theo con sông này thì vào buổi sáng ông sẽ không đụng mặt với quái vật nào đâu. Nhưng... ông muốn ra khỏi rừng phải không? Khu rừng này đáng sợ mà. Hưm... chờ cháu một chút..."

Cô ngẫm nghĩ rồi kéo đứt nhị của bông Renka. Phấn hoa Renka có độc với leri. Cô nhất định sẽ nắm chặt nó đến lúc trao cho Fukurou, nhưng phấn hoa bay lung tung sẽ làm Fukurou bị bệnh. Cô không muốn thế.

"Được rồi, ông lấy cái này đi!"

Cô chìa tay cho ông. Vẫn còn dính chút máu từ bàn tay đầy thương tích, nhưng người đàn ông trân trọng đón lấy những nhị hoa, dù ông ta vẫn hướng ánh mắt đầy nghi ngại vào cơ thể đầy máu và ngoại hình tả tơi của Mimizuku.

"Cái này sẽ giúp những quái vật tránh xa ông, chỉ cần nắm chặt lấy nó, ông sẽ ổn thôi. Ông phải ra khỏi đây trước khi nó khô và đổi màu. Được rồi, cố lên nhé!" Mimizuku nói.

"Vậy... cô thì sao?" Người đàn ông đứng tuổi lặng người.

"Hửm? Cháu là Mimizuku!" Hiểu nhầm câu hỏi của ông, cô đáp liền.

Người đàn ông lắc đầu.

"Không phải vậy. Ý tôi là... cô không đi cùng tôi sao? Cô không

thể ở đây một mình được." Người đàn ông ngó lên và ngó xuống Mimizuku, dường như có vẻ thương cảm. Mimizuku không hiểu ánh mắt của ông ta có nghĩa gì.

"Cháu ấy ạ?" Mimizuku lặp lại. Cô chớp mắt vài cái rồi cười lớn. "Cháu không thể đi được! Cháu phải đưa bông hoa này đến cho Fukurou. Vậy thôi, gặp lại ông sau nha!"

Nói những lời ấy làm cô nhớ đến mục đích của mình. Mimizuku quay người lại, vẫy chào người đàn ông già. Bỏ lại ông đứng ngắn sau lưng, cô chạy vụt đi.

Tràn trề năng lượng, Mimizuku trở về khu rừng.

Cuối cùng khi bóng dáng của Mimizuku chỉ còn là một dấu chấm nhỏ xíu, người đàn ông mới nhìn xuống nhị hoa đẫm máu trong tay ông. Ông định theo dấu Mimizuku, nhưng rồi ông từ bỏ và đi dọc con đường Mimizuku đã chỉ cho ông.

"Ta phải nói cho ngài ấy biết... Ta phải nói cho Thánh Kỵ Sĩ biết," ông ta lầm bẩm.

Khi cô chạy về phía căn biệt thự, Mimizuku đột nhiên khựng lại. Một hình bóng với đôi cánh đen tuyền đang đứng đó, xoay mặt về phía hồ nước. Mimizuku lắc đầu vài lần để chắc cô không nhìn lầm.

"Fukurou!" cô gọi lớn. Bóng dáng với đôi cánh đen chầm chậm quay lại.

Cô chạy đến bên anh nhưng không dám đến đủ gần để chạm vào Fukurou. Khí chất xung quanh Fukurou không cho cô làm điều đó.

"Fukurou... cái này... cho anh nè!"

Mimizuku chìa bàn tay đầy máu của cô ra, đưa đóa Renka tới trước mắt Fukurou.

Fukurou nhìn xuống bông hoa màu đỏ thẫm bằng đôi mắt mặt trăng.

Trong đôi tay dính đầy bùn đất và máu me của Mimizuku là một màu đỏ rực không lẫn vào đâu được.

Anh cuối cùng cũng chậm rãi cất lời.

Bằng chất giọng trầm, Fukurou nói với âm lượng như tiếng thì thầm nhưng vẫn rất rõ ràng.

"Đổi lại, cô muốn gì?"

Mimizuku mở to đôi mắt ba phần trắng của mình, trợn tròn như hai chiếc đĩa. Cô kinh ngạc. Đầu óc trống rỗng, Mimizuku tự hỏi bản thân.

Đổi lại... thứ mà mình muốn...

Mình nên làm gì đây?

Cô có thể lại yêu cầu anh ăn cô. Kuro đã nói rằng vô vọng thôi, nhưng cô có thể thử lần nữa.

Mình đưa bông hoa cho Fukurou vì điều gì nhỉ?

Mình hái hoa Renka vì điều gì?

Mimizuku thầm nghĩ.

Dù có chảy máu hay đau đớn Mimizuku hoàn toàn không bận tâm. Và cô cũng nghĩ mình không còn muốn chết nữa. Đến khi bông hoa nguyên vẹn nằm trong tay Fukurou, cô không thể chết.

Chưa bao giờ Mimizuku muốn làm điều gì đó cho người khác ngoài bản thân mình ra.

A a!

Cuối cùng Mimizuku cũng đã nghĩ ra thứ mình muốn, cô mỉm cười.

"Khen tôi đi!"

Bất cứ điều gì cũng được.

"Này, khen tôi đi, Vua Bóng Đêm!"

Trước đây cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm điều gì đó cho người khác, vậy mà chính cô lại muốn đem bông hoa đến cho Fukurou. Mimizuku luôn phải làm việc cật lực, nhưng chưa bao giờ cô nhận được bất cứ lời khen nào cả. Bình thường khi cô hoàn thành xong công việc, cô vẫn sẽ bị đánh đập hoặc mắng nhiếc.

Cô làm việc không hẳn để được khen ngợi, nhưng cô nghĩ rằng được khen có lẽ là một điều tuyệt vời. Ở "làng", chưa có ai từng khen ngợi cô, và cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình muốn như vậy. Nhưng bây giờ đây, Mimizuku lại muốn điều đó từ Fukurou.

Fukurou không trả lời. Anh khẽ nheo mắt và đón lấy Renka từ tay Mimizuku.

Fukurou mấp máy môi, đôi mắt vẫn không nhìn vào Mimizuku.

Khi anh đang định mở miệng thì không khí khẽ rung động. Một vóc dáng nhỏ bé xuất hiện giữa Mimizuku và Fukurou.

"Thưa bệ hạ."

Kuro đáp xuống đầu Mimizuku, quỳ trước Fukurou. Dù cho đang ở trên đỉnh đầu của Mimizuku, tầm mắt của Kuro vẫn thấp hơn Fukurou.

"Kuro!" Mimizuku cất tiếng, phá tan bầu không khí.

Mimizuku cảm thấy tiếng đập cánh phần phật trên đầu mình.

"Thật tốt là cô đã trở về, Mimizuku."

Kuro nói bằng giọng chỉ Mimizuku mới có thể nghe được. Trước những lời của Kuro, Mimizuku cảm thấy vui vui sao đó, cô cười bâng quơ.

Fukurou không hề liếc mắt đến Mimizuku, anh quay người sang nói với Kuro.

"Đi làm màu thôi. Ngươi mau chuẩn bị lửa," anh ra lệnh.

Ngay khi Kuro định trả lời thì Mimizuku đã ưỡn ngực lên.

"Vâng! Mimizuku sẽ làm ngay! Mimizuku có thể chuẩn bị lửa!" Cô nói lớn, đôi mắt cô lấp lánh. Đầu gối định bước một bước đến bên Fukurou, song bỗng nhiên cô cảm thấy mất hết sức lực.

"A!"

Không thể cưỡng lại, Mimizuku ngã xuống đất. Cô ngã ngửa ra, hai tay không còn đủ sức để đỡ lấy sức nặng của cơ thể.

"Ư ư..."

Đầu óc bắt đầu choáng váng, cảnh vật trước mắt chao đảo, ý thức của Mimizuku dần chìm vào bóng tối.

"Đồ ngốc! Cô ta đã mất quá nhiều máu rồi."

Kuro giơ tay ra nắm lấy tay trái của Mimizuku, nhưng cậu đột nhiên dừng lại và hướng lên nhìn vị vua của mình.

"Còn lửa thì sao ạ, thưa đức vua?"

Fukurou lườm thuộc hạ của mình và bắt đầu thở hắt ra nặng nề.

"Bỏ đi," anh phun ra câu đó rồi bắt đầu bước đi một mình.

Kuro tiếp tục nói: "Đức vua! Tôi định đem đứa trẻ này đến cho Ngài một khi cô ấy tỉnh dậy. Hoặc nếu như Ngài muốn, tôi có thể kết liễu ngay lập tức cái con người chướng mắt này!" Kuro nói lớn bằng cái giọng đứt quãng của mình.

Fukurou ném cho cậu một cái liếc xéo. "Cứ làm những gì ngươi muốn."

Ném lại câu nói đó, cùng với một tiếng đập cánh, Fukurou biến mất vào trong bóng đêm.

Kuro quay lại Mimizuku, đặt tay mình lên bàn tay trái bê bết máu của cô.

Cậu thổi lên một ngọn lửa màu trắng xanh.

"An tâm rồi nhé, Mimizuku."

Bằng chất giọng đứt quãng của mình, Kuro nhẹ nhàng thì thầm với Mimizuku dù biết cô sẽ không thể nghe thấy.

"Ngài ấy lại thêm một lần nữa tha mạng cho ngươi rồi."

Những tia nắng mặt trời cuối cùng cũng đã biến mất, màn đêm lại bao phủ khắp Rừng Bóng Đêm.

Cánh cửa sồi cũ kỹ giống như thuộc về một quá khứ xa xưa, khi nó mở ra, chiếc chuông nhỏ treo trên cửa rung lên lanh canh.

"Xin chào!"

Cô chủ quán nói lớn, giống như đang đáp lại âm thanh của tiếng chuông hơn là đang chào khách. Nhưng khi nhìn thấy dáng người đang chậm rãi bước vào, cô nhướn lông mày lên.

"Ôi trời, anh lại đến nữa sao, ngài Kỵ Sĩ?" Cô chủ quán mập mạp

thốt lên bằng giọng sang sảng, làm mọi người trong quán rượu đều phải quay lại nhìn.

"Chào." Người thanh niên vừa xuất hiện giơ bàn tay trái lên với những ngón tay xòe ra, anh khẽ mỉm cười làm cho mọi người trong quán rượu ồ lên phấn khích.

Tiếng bông đùa vang lên từ những người đàn ông đang ngồi quanh quầy rượu.

"Đã lâu không gặp rồi, ngài Kỵ Sĩ!"

"Này Andy! Còn kèo poker mà cậu hứa với tôi hôm trước thì sao?"

"Lại bỏ vợ cậu ở nhà rồi đi chơi đêm đấy à!"

"Cậu sắp sửa bị bỏ rơi rồi đấy."

"Cái gì chứ, có mà nhà ông thì có!"

Trong chớp mắt, cả quán rượu ngập tràn tiếng cười nói. Không khí hoàn toàn thay đổi chỉ vì sự xuất hiện của người thanh niên. Anh nhã nhặn đáp lại từng lời chào đón của mọi người, rồi hướng đến quầy rượu và ngồi xuống như thường lệ.

Cô chủ quán mập mạp tất bật như một cái bông vụ xoay tròn và cầm ra một cái bình được làm từ thân gỗ rỗng.

"Vẫn như mọi khi à?"

Người thanh niên mỉm cười.

"Vâng, nhờ cô nhé," anh gật đầu.

Một người khách trông có vẻ bình thường lại gần anh rồi bắt đầu cất tiếng trêu chọc.

"Ngài sao vậy, Thánh Kỵ Sĩ? Lại là trà thảo mộc à? Đây không

phải là nơi dành cho phụ nữ và mấy đứa con nít đến chơi đâu, Ngài có biết không?"

"Vâng, phải rồi, tôi biết mà."

Thánh Ky Sĩ cười gượng với người kia.

"Vợ tôi nói rằng tôi làm phiền khi cô ấy đang nấu nướng nên đã đưa tiền và bảo tôi tới đây."

"Hahahaha! Đúng là giọng điệu của cô vợ lắm mồm nhà anh!" Người đàn ông say xỉn đột nhiên phá lên cười lớn.

"Với lại, tôi không ghét rượu. Chỉ là có những thứ cần đến sự tỉnh táo. Đó là lý do tôi thích dùng những tách trà thảo mộc nhẹ nhàng với giá thành vừa tầm này hơn."

"Chà chà, với tôi thì thế nào cũng được." Chủ quán đặt mạnh lên quầy rượu chiếc bình đầy trà thảo mộc trước mặt Ann Duke.

"Chúng tôi phải thiết đãi Thánh Kỵ Sĩ, và chúng tôi sẽ luôn luôn sẵn sàng! Này, đây là trà đặc biệt đấy, vừa được chuyển đến nóng hổi từ Gardalsia!"

Quán rượu này là nơi mà các thường dân, những người xuất thân tầng lớp thấp hay lui tới. Trong khi đó Ann Duke là người duy nhất trong vương quốc này là người đạt được danh xưng "Thánh Kỵ Sĩ", thế nhưng thay vì đến những nơi phù hợp với địa vị danh giá của gia tộc, Ann Duke lại thích đến những nơi mà mọi người sẽ gọi anh là "ngài Kỵ Sĩ" - tên gọi mà anh ưa thích hơn cái danh hiệu tôn kính "Thánh Kỵ Sĩ" của mình. Trở lại vài năm trước, khi anh chỉ là "đứa trẻ nhỏ nhất của gia đình MacValen", anh đã rút được Kiếm Thánh - thanh kiếm được truyền qua nhiều thế hệ của vương quốc

này ra khỏi vỏ. Nhưng dù cho Kiếm Thánh có chọn anh làm Thánh Kỵ Sĩ đi chăng nữa thì những người bạn cũ của anh, vẫn thân mật gọi tắt cái tên "Ann Duke" là "Andy".

Ann Duke luôn đến quán rượu này, gọi hai tách trà thảo mộc và chuyện phiếm với mọi người.

Ở quán rượu này, người ta uống rượu và thoải mái la hét trong bất mãn hoặc tán dương đức vua một cách thật tâm không giả dối. Anh cũng có thể nghe về những bất ổn, khó khăn và các vấn đề xảy ra bên ngoài lâu đài. Từ khi quán rượu này mở rộng thành một quán trọ, có rất nhiều lữ khách ghé qua đây và nó ngẫu nhiên trở thành một cửa sổ nhỏ thông ra thế giới bên ngoài.

Một nơi như thế giúp Ann Duke có thể tham gia vào một cuộc chuyện trò chung và chạm đến được những cảm xúc thật của người dân. Anh không bao giờ đánh giá những người giận dữ với quốc vương. Tiếng nói của người dân bên ngoài lâu đài vô cùng quan trọng, bởi vương quốc chính là của thần dân.

"Này này, ngài có nghe chuyện đó chưa, ngài Ky Sĩ?"

Trong số những câu chuyện đó, sẽ có một vài thông tin, như thông tin mà chủ quán rượu sắp cung cấp cho anh đây.

"Chuyện gì chứ?"

"Về những việc xảy ra ở Rừng Bóng Đêm, là cái khu rừng tối tăm nằm ở phía nam chúng ta ấy! Câu chuyện về tên Quỷ Vương đang cư ngụ ở đó."

Nghe những lời mà chủ quán đột nhiên kể ấy, Ann Duke nhướn mày, ra dấu để cô tiếp tục.

"Tôi nghe đồn có một tên thợ săn ngu ngốc lạc vào Rừng Bóng Đêm do đã đi lố quá xa khỏi khu rừng gần đó."

"Cô nói hắn đi lạc? Và hắn ta đã sống sót trở về sao?" Ann Duke hỏi. Có vô số ma quỷ ẩn náu trong khu rừng đó, không lý gì một tên thợ săn đơn độc lại đi lạc vào đó rồi ngang nhiên sống sót trở về.

"Đúng là như vậy! Hắn ta đã trải qua vô số chuyện và trở về nguyên vẹn. Nhưng họ nói rằng, tên thợ săn đó ấy mà, hắn đã được một cô gái nhỏ giúp đỡ!"

"Một cô bé?"

"Vâng! Hắn ta kể rằng cô bé chỉ còn da bọc xương. Có lẽ cô bé cũng bị Vua Quỷ bắt được, vì tay chân cô bé đều bị xiềng, và cô ấy trông rất thê thảm nữa."

Tức thì, vẻ mặt Ann Duke trở nên nghiêm túc.

"Vậy chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?"

"Cô ấy chỉ giúp đỡ tên thợ săn rồi biến mất vào trong khu rừng! Câu chuyện là như vậy đó!"

"Làm sao để biết nó có thật hay không?" Ann Duke hỏi lại.

"À, chắc là sự thật đấy." Một người đàn ông bên cạnh bỏ thêm lá trà vào bình rồi chen vào. "Tên thợ săn đó, họ nói rằng ngay khi hắn trở về, hắn đã chạy thẳng vào thần điện để kể cho mọi người."

Nghe vậy, Ann Duke lại nhíu mày. Anh đặt ngón tay lên môi, cử chỉ vô cùng trầm tư.

"Thế giới thật đáng sợ. Ôi, đứa trẻ đáng thương. Một cô bé mà bị xích tay chân như vậy... từ lâu mọi người vẫn hay kể cho bọn trẻ rằng Vua Quỷ sẽ ăn thịt chúng nếu chúng phạm lỗi, nhưng đeo

xiềng xích trên người chẳng phải còn khốn khổ hơn cả bị ăn thịt sao? Không thể để như vậy được!"

Cô chủ quán thuộc tuýp người rất dễ đồng cảm với người khác, chẳng mấy chốc đôi mắt của cô đã bắt đầu rơm rớm nước mắt.

"Thật kỳ lạ..." Ann Duke vừa nhìn cô chủ quán, vừa lẩm bẩm một mình.

Nếu gã thợ săn thực sự chạy vào thần điện như mọi người nói, vậy thì khả năng của câu chuyện này có thật là rất cao. Nhưng người đàn ông đang ngồi bên cạnh anh đâu có liên quan gì đến thần điện? Vậy là trước khi tin đồn đến tai Ann Duke, nó đã lan truyền rất rộng trong dân chúng.

Anh cảm giác có người đang thổi phồng mọi chuyện. Không hẳn là cố ý, họ chỉ đơn giản nghĩ tin đồn này không có gì to tát, nhưng trên thực tế nó đã gây ra sức ảnh hưởng như thế này đây.

"... Không thể nào... con chồn trắng đó..."

"Hửm? Cái gì con chồn cơ, ngài Ky Sĩ?" Cô chủ quán hỏi.

Ann Duke mim cười.

"Đừng quan tâm. Tôi chỉ buột miệng thôi."

Nói rồi Ann Duke đặt một đồng xu mới toanh còn sáng bóng lên quầy bar và đứng dậy.

"Chuyện gì vậy? Anh còn chưa dùng tách thứ hai mà."

"À, tôi vừa nhớ có việc đột xuất cần làm."

Anh quay sang đối mặt với những người trong quán rượu.

"Có ai ở đây biết tên của người thợ săn bị lạc trong rừng đó không?"

Tất cả những người đàn ông ở đó đột nhiên sững lại một lát và ngước nhìn Ann Duke. Lát sau, một giọng nói vang lên từ chiếc bàn gần cổng vòm có kết hoa hồng.

"Hình như đó là ông già Shiira sống ở gần rìa thị trấn."

Ann Duke ra dấu "cảm ơn" đáp lại người đàn ông nọ và bước ra cửa.

"Cảm ơn vì tách trà nhé!" Anh nói với chủ quán.

Cô đáp lại bằng vẻ mặt đầy bất an.

"Thánh Kỵ Sĩ, nếu như có thể, xin hãy làm điều gì đó để cứu cô bé ấy."

Ann Duke không trả lời; anh chỉ đơn giản mim cười và gật đầu.

Rồi anh rời khỏi quán rượu, cánh cửa lại mở ra và rung lên những tiếng lanh canh như khi anh mới bước vào.

Mặt trăng thật đẹp. Mimizuku thở dài khi cô bước đến bên hồ nước. Fukurou đang ở đâu là một điều bí mật, nhưng Mimizuku biết được bí mật đó.

Anh đang đứng trên cùng ngọn cây giống như đêm hôm trước và ngắm nhìn mặt hồ. *Chắc anh ấy đang nhìn bóng phản chiếu của mặt trăng*, Mimizuku nghĩ.

Mimizuku vô thức ngắm nhìn Fukurou một lúc, rồi như thể nhớ ra điều gì đó, đôi mắt cô lấp lánh. Cô bắt đầu leo lên cái cây bên cạnh Fukurou. Thân cây rất lớn và hơi gập ghềnh, song lại khá dễ trèo nên Mimizuku đã leo lên được mà không gặp vấn đề gì.

Nhờ Kuro, lòng bàn tay trái của cô hầu như không còn đau đớn

nữa. Cảm giác da tay cưng cứng nhưng không có gì nghiêm trọng. Thậm chí Mimizuku thấy tự hào với vết sẹo trong lòng bàn tay cô.

Cô tự mình leo lên ngọn, rồi trèo tới cành cây bên cạnh Fukurou.

Những sợi xích kêu leng keng suốt quãng thời gian Mimizuku leo, âm thanh sắc lạnh của tiếng kim loại xuyên qua sự tĩnh lặng của màn đêm.

"... Cô không thấy chúng phiền sao?"

Giọng nói đột nhiên vang lên làm Mimizuku bất giác trượt chân. Cô la lên một tiếng "Oa".

Hoảng hốt lấy lại thăng bằng, Mimizuku ngồi trên nhánh cây. Cô ước rằng mình có thể ở gần với Fukurou hơn. Fukurou không có bất kỳ cử động nào dù chỉ là một cái liếc mắt với Mimizuku, anh chỉ chằm chằm nhìn vào mặt nước.

Vậy mà bây giờ cô đã nghe được giọng nói của Fukurou. Không nhầm đâu. Anh đã bắt chuyện với cô rồi.

"O'... tôi... ừm..."

Mimizuku bối rối lựa chọn từ ngữ.

Có lẽ anh ấy đang nói về những sợi dây xích của cô. Chúng ồn ào thật đấy.

"À, cái này... chắc là Mimizuku không ghét chúng đâu."

Mimizuku nắm những sợi xích của mình lên. Chúng vẫn vang lên tiếng leng keng như mọi khi.

"Leng keng leng keng leng keng. Những âm thanh này hay thật là hay. Mimizuku đã ở với chúng suốt... hehe, nên Mimizuku không ghét chúng đâu."

Những xiềng xích này đã ở trên người Mimizuku từ rất lâu rồi. Chúng đã được hàn vào chân tay cô khi cô còn nhỏ, không hề có bất cứ ổ khóa nào. Khi cô lớn lên, những khớp xương quanh vùng bị khóa cũng lớn theo, và thật may mắn khi cổ tay cổ chân của cô không bao giờ phát triển thêm. Nếu chúng lớn hơn nữa, tay và chân của Mimizuku có lẽ sẽ bị gãy rời và long ra mất.

Fukurou thậm chí còn không liếc nhìn Mimizuku đến một cái.

"Hehehe..."

Cho dù như vậy, không hiểu sao cô thấy thật hạnh phúc nên cô vẫn cười. Khuôn mặt nghiêng nghiêng của Fukurou khá giống khuôn mặt của con người. Cô đã từng hình dung rằng tất cả quái vật cũng sẽ tương tự như Kuro.

"Fukurou..."

Mimizuku nói, giọng của cô nhỏ đến mức gần như nó đang hòa tan với sự tĩnh mịch của đêm đen.

"Tại sao anh lại ghét con người?"

Lại một hồi tĩnh lặng kéo dài. Trong khi chờ đợi câu trả lời của Fukurou, đôi tay của cô miết dọc trên sợi dây xích.

"Bởi vì chúng xấu xí."

Fukurou đột nhiên trả lời, kèm theo phản ứng bài xích thường thấy của anh. Chất giọng anh trầm tới mức làm rung cả màng nhĩ của Mimizuku.

"Xấu xí ư? Nhưng loài người cũng có những người rất đẹp. Tôi thì... chưa từng thấy người nào đẹp như Fukurou. Nhưng nếu anh đến một thị trấn lớn, chắc chắn anh sẽ tìm được những người đẹp."

Dù cô chưa từng nhìn thấy họ. Dù cô chưa từng nói chuyện với họ. Mimizuku tự hỏi rằng liệu trên đời có người đẹp thật không. *Nếu như thật sự có những người đó thì thật tốt quá*, Mimizuku nghĩ. Những người xinh đẹp. Những người tử tế. Thế giới tuyệt vời ấy đang ở đâu.

"Ta không nói về ngoại hình của chúng. Tâm hồn của chúng thật xấu xí."

"Tâm hồn? Đó là cái gì?"

"Đó là thứ ở trong người cô."

"Nhưng không phải tất cả chỉ có máu, thức ăn chúng ta nhai, và cả tá những thứ khác thôi sao?" Câu hỏi của Mimizuku mang về một cái nhìn khinh bỉ từ Fukurou.

Không còn cách nào khác nên cô suy nghĩ một lát. Thật hiếm khi Fukurou nói chuyện với cô, nói chuyện với anh khiến cô thấy thật hạnh phúc, cho nên dù thế nào cô cũng muốn kéo dài những khoảnh khắc "hạnh phúc" này.

"Ưm... trái tim? Có phải giống như vậy không"

"Giống vậy đấy."

"Ò ồ! Anh đang nói trái tim của họ thì xấu xí à? Cũng có nhiều thứ mà tôi ghét lắm. Hehehe. Giống như những người đó đó, những người mà họ nói rằng nhìn tôi khiến họ cảm thấy bẩn hơn, và họ đánh tôi rất nhiều. Họ nói rằng gia súc không được phép sử dụng ngôn ngữ loài người. Lạ thật nhỉ! Mặc dù tôi là gia súc, tôi vẫn có thể nói chuyện giống như những con người khác."

Hehe, Mimizuku cười. Fukurou nhìn cô như thế cô quả thật đúng

là một thứ gì đó dơ bẩn. Nhưng Mimizuku không ghét ánh mắt đó. Những người trong "làng", bản thân họ đã rất dơ bẩn, vậy mà họ lại nhìn Mimizuku với con mắt như muốn nói 'mày thậm chí còn bẩn thỉu hơn bọn tao'. Nhưng Fukurou thì đẹp hơn những con người đó nhiều, nên nếu anh thấy Mimizuku dơ bẩn, đó cũng là điều dĩ nhiên.

Mimizuku dơ bẩn, nhưng bây giờ Mimizuku đang ở bên cạnh một Fukurou rất đẹp.

"Hehehe. Này, Fukurou."

Cô cười khúc khích.

"Hiện giờ, tôi thực sự, thực sự đang rất hạnh phúc!"

Fukurou nheo đôi mắt lại mặc dù anh không thể hiểu được cô có ý gì.

"... Cô gái có tên của loài vật," anh nói.

"Vâng!" Mimizuku đáp lại, lồng ngực cô phập phồng.

Fukurou phớt lờ phản ứng của cô.

"Những con số trên trán cô là gì?"

Đó cũng là câu mà Kuro đã hỏi Mimizuku trước đây. Cô mìm cười và trả lời anh.

"Những con số này được tạo bởi một thanh sắt!"

Cô không thể nhớ nổi cô đã nói gì với Kuro về chúng, nên câu trả lời của cô lần này có gì đó khang khác.

"Anh biết không, giống như họ đóng dấu trên bò và cừu vậy. Tôi cũng ở cùng với chúng. Thanh sắt được nung lên nóng vô cùng. Một thanh sắt đỏ rực. Sau đó tôi chẳng nhớ gì cả, bởi vì tôi đã ngất đi..." Cô hồi tưởng lại, và cười rộ lên.

Fukurou không nói lời nào, nhưng anh đưa tay về phía Mimizuku. Móng vuốt anh màu xanh đen, nhưng gần như ngả hẳn sang sắc đen.

Trái tim Mimizuku bắt đầu đập nhanh hơn. Trước đây Fukurou đã vươn tay đến cô như vậy rồi, nhưng lần này khác hẳn lần trước.

Ngón tay của anh chạm vào trán cô.

Fukurou sẽ ăn mình sao?

Mimizuku nhám mát lại.

Cô chỉ hy vọng bị ăn thịt sẽ không quá đau đớn. Đừng như thanh sắt ấy, rất nóng và khó chịu. Ngón tay của Fukurou thì lạnh, nhưng cô có thể cảm thấy được hơi ấm còn sót lại khi anh rời tay ra. Lát sau, Fukurou thu móng vuốt lại.

Anh đã không ăn Mimizuku.

Mimizuku mở mắt. Mặt trăng lấp lánh, và Mimizuku cảm thấy khác lạ, như thể có một tiếng chuông đang ngân lên trong đầu cô. Cô bắt đầu cảm thấy khát. Một cảm giác đau nhói, nóng bỏng chạy dọc trong người.

"Hehehe," Mimizuku cười, ước gì mọi thứ đều có thể được giải quyết chỉ bằng tiếng cười.

"Ít ra trông vẫn tốt hơn những con số xấu xí kia." Fukurou nói, nheo đôi mắt lại.

"Hử?"

Những lời của anh làm Mimizuku chợt nhận ra điều gì đó, cô lúng túng leo xuống khỏi cây, chạy tới bên bờ hồ. Hai chân cô luýnh quýnh vướng vào nhau, nhưng cố gắng để không bị mất thăng

bằng, và rồi cô liếc nhìn mặt hồ.

"Oa..."

Mimizuku ngã xuống hồ. Với một tiếng ùm lớn, những sóng nước bắt đầu lan tỏa khắp mặt hồ. Mực nước cạn chỉ đến ngang lưng của Mimizuku, và cô nhìn thấy hình ảnh mình trên mặt hồ gợn sóng.

"Hehehehe."

Những con số trên trán cô đã chuyển thành những hoa văn bí ẩn. Đẹp quá.

Nó giống hệt như những hình xăm trên cơ thể Fukurou, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Lần đầu tiên kể từ khi được sinh ra, Mimizuku nghĩ rằng bản thân mình thật xinh đẹp.

Chương 4

Cứu thoát (1)

Inh sẽ đi thu thập những thứ xinh đẹp, Mimizuku nghĩ.

Những bông hoa rực rỡ, những chiếc lá xanh tươi, những hòn đá trơn mượt như thủy tinh. Cả những cành cây dẻo dai duyên dáng, và những giọt nhựa cây long lanh tựa như đá quý.

Khi mặt trời ló dạng, Mimizuku đi sâu vào rừng để thực hiện ý định của mình, và khi mặt trời hạ xuống, cô trở về ngôi biệt thự của Fukurou.

Mimizuku chậm chạp đẩy cánh cửa căn biệt thự. Lần thứ hai cô mở cửa là khi cô đang cầm một bông hoa màu vàng trong tay. Fukurou không còn cố đuổi Mimizuku đi nữa, vì thế cô luôn mang những thứ xinh đẹp đến cho Fukurou như một loại phí vào cổng.

Khu rừng này tràn ngập những thứ xinh đẹp.

Qua cánh cửa phòng Fukurou, ánh sáng mờ mờ hắt ra. Khi Mimizuku mở cửa, ánh mắt cô chạm phải bóng lưng Fukurou. Cô nhón chân thật khẽ để không gây ồn ào, nhưng những sợi xích vẫn kêu vang thật lớn. Cô ngồi xuống bên cạnh Fukurou.

Nắm trong tay bông hoa nhỏ màu tím, Mimizuku ngước lên nhìn Fukurou.

Fukurou đang đứng trước một khung vải lớn, trên đó đã có vài điểm màu. Bên cạnh anh là một tấm vải nhỏ hơn chứa những mảng màu đơn sắc khác nhau, có màu xanh dương, xanh lá cây và màu đỏ đậm - chiết xuất từ bông Renka. Fukurou lấy màu từ đó. Không cần đến cọ hay bất cứ cây bút nào, anh chấm màu lên tấm vải bằng đầu móng vuốt sắc nhọn của mình. Hệt như phủ từng tầng từng tầng màu sắc lên nhau, một bức tranh tuyệt đẹp dần được hình thành.

Trước khung cảnh phi thường đó, Mimizuku thở dài.

Và rồi cô bỗng nhận ra, mình không thuộc về nơi này.

Fukurou thật đẹp. Tranh của anh ấy cũng đẹp. Cả căn phòng này cũng đẹp.

Những thứ xinh xắn mà Mimizuku thu nhặt được, cô đều mang chúng về để trang trí căn phòng. Hoa, lá, những cành cây, đá cuội, dù chẳng hề liên quan đến nhau nhưng ở cạnh nhau, chúng như đang sống và tô điểm cho căn phòng một vẻ phóng khoáng kỳ lạ.

Nhưng...

Tại sao mình lại ở đây? Mimizuku bất chợt nghiêng đầu.

"Tại sao anh không ăn Mimizuku đi?"

Mimizuku buột miệng thốt ra câu hỏi không chút suy nghĩ. Fukurou không buồn nhìn cô, im lặng kéo dài, nhưng khi Mimizuku đã quên luôn những gì cô vừa nói thì bỗng nhiên Fukurou mở miệng.

"Này cô gái mang tên của loài vật."

"Vâng." Mimizuku ngoan ngoãn trả lời.

Fukurou ngước lên, nhưng không nhìn Mimizuku.

Anh chỉ hỏi.

"Tại sao cô muốn ta ăn cô? Tại sao cô lại muốn bị ma quỷ ăn thịt?"

Mimizuku chớp mắt bối rối.

Cô chưa bao giờ biết chính xác lý do. Dù vậy, cô vẫn có thể trả lời được, bởi thẳm sâu trong tiềm thức, cô biết câu trả lời.

"Bởi vì tôi không muốn chết."

Fukurou không nói gì, như thể anh vừa bị một nhát đâm bất ngờ. Trước một Fukurou cứ im lặng, Mimizuku không biết phải làm gì, nên cô cố gắng hết sức kết nối những từ ngữ lại với nhau.

"Ùm... Mimizuku ghét sử dụng dao lắm..."

"... Nói những điều mà ta có thể hiểu được đi," Fukurou ra lệnh với một giọng điệu khó chịu.

Mimizuku mim cười.

"Được rồi... vậy Mimizuku sẽ nói lý do tại sao. Tôi đã quen làm rất nhiều công việc khác nhau, những điều tệ hại nhất, từ dơ bẩn đến đau đớn, nhưng công việc mà tôi ghét nhất, thậm chí cho đến giờ tôi vẫn không muốn nghĩ về nó, đó là đánh giá con người."

"Đánh giá?"

"Đúng rồi." Mimizuku cười một tiếng khô khốc và gật đầu. Đôi mắt xinh đẹp của Fukurou chuyển hướng nhìn thẳng vào cô, làm cô tự nhiên bật cười lớn hơn, rồi tiếp tục nói.

"Những xác chết, những người bị giết bởi dân làng, tôi cắt lấy bao tử họ, cắt từng chút, từng chút một. Tôi sẽ phải thọc tay mình

vào sâu trong cơ thể họ, chạm tới những thứ lộn xộn và mềm nhũn để moi lấy trái tim. Dân làng nói, chúng có thể bán với giá cao. Chỉ có mình tôi làm công việc ấy. Một người phụ nữ trong 'làng' nói, tôi đã quen với công việc này, nhưng hoàn toàn không phải thế. Cơ mà, tôi sẽ bị đánh đập nếu tôi kêu ca dù chỉ một câu. Mỗi khi cầm một con dao, tôi sẽ nhớ đến công việc đó. Ưm... dù cho tôi có không cầm dao, tôi vẫn nhớ như in. Thậm chí dù anh có rửa dao đến bao nhiều lần ở những dòng sông, mùi của máu và nôi tang vẫn còn phảng phất. Điều tồi tê nhất là làm công việc này trước mặt một người còn đang sống. Một ngày nào đó, họ cũng sẽ bị cắt, bị mọi ra như vậy... Tôi đã nhiều lần hình dung đến điều đó. Mỗi khi tôi bị đánh, tôi thường nghĩ như vậy... rằng tôi không muốn chết... Tôi còn phải thiêu xác người chết nữa, vì đào hố tốn thời gian lắm. Đất không che phủ được xác chết lâu, ruồi nhặng, giời bọ sẽ lúc nhúc, bốc ra thứ mùi cực kỳ kinh tởm. Nhưng dần dà, tôi thấy bình thường, vì tôi quen rồi mà... Có điều, tôi không muốn trở thành như vậy... Nếu như bị ăn thịt, chúng ta sẽ luôn luôn đẹp như khi còn sống, anh thấy đúng không?"

"Và rồi...," Mimizuku tiếp tục nói, nhưng Fukurou đột nhiên bịt miệng cô lại.

"Ứ ứ..." Cô cất tiếng ú ở trong sự ngạc nhiên.

Fukurou lấy tay bịt miệng Mimizuku một cách bạo lực, không thể miêu tả nổi biểu cảm trên mặt anh, gần giống như biểu cảm cực kỳ căm ghét. Fukurou nói, "Đủ rồi. Đừng nói nữa."

Nghe những lời ấy, Mimizuku chỉ cười.

Cô cười không ngớt, tiếng cười như vỡ òa ra từ buồng phổi cô,

không thể ngăn lại được. Fukurou buông Mimizuku ra và quay lại với khung tranh của mình.

Rồi im lặng lại kéo dài.

"Tại sao?" Câu hỏi của Fukurou đột nhiên vang lên.

Hử? Mimizuku nghiêng chiếc cổ nhỏ của mình và trộm ngước nhìn anh.

Đôi mắt của Fukurou nhìn thẳng vào Mimizuku.

"Tại sao? Nếu đã bị ngược đãi đến mức đó, thì sao không chạy trốn?"

Mimizuku chớp mắt vài cái. Lông mi cô rung rung khô khốc.

"U'm..."

Mimizuku mở miệng ra định nói gì đó, nhưng rồi cô đứng yên như thể cô đã quên mất cô định nói gì. Cô nên nói gì đây? Rằng cô bị đánh, bị chửi rủa, và bị hành hạ. Đó là lý do mà cô không bao giờ dám rời khỏi "làng".

"Tôi không biết."

Mimizuku trả lời mập mờ.

"Tại sao vậy nhỉ? Tôi không biết. Tôi ghét, ghét vô cùng, tôi ghét bị đau đớn, tôi ghét đau khổ. Rất nhiều lần tôi mơ thấy sẽ có ai đó đưa tay ra giúp mình, nhưng mà... tại sao lại vậy?"

Nghĩ đến đây, bản thân cô cũng thấy kỳ lạ, Mimizuku nghiêng cổ.

"Tại sao vậy nhỉ? Chưa bao giờ tôi có ý định trốn thoát..."

Bởi vì đó là cuộc sống. Cuộc sống mỗi ngày đều diễn ra như vậy, trở thành những ngày bình thường của cô gái nhỏ. Nếu như cô đã nghĩ đó là điều hiển nhiên, thì cho dù cay đắng đến đâu, cho dù khổ

cực đến đâu, cô cũng đều cảm thấy chẳng có bất cứ con đường nào khác.

Mặc dù cô đã phải chịu quá nhiều bất hạnh, nhưng cô không bao giờ tin rằng đến một ngày nào đó, sự bất hạnh sẽ buông tha cho cô.

"Nếu vậy tại sao giờ cô lại ở đây?" Fukurou tiếp tục hỏi, lướt mắt nhìn qua Mimizuku thật nhanh, rồi lại lướt những ngón tay lên bức tranh.

"A, ừm, cái đó thì..."

Mimizuku biết rằng lần này cô có thể trả lời được. Lý do tại sao mà Mimizuku lại rời "làng".

"Tôi nghĩ thế là quá đủ rồi," Mimizuku nói, cười ngây ngốc.

Cô ngồi phịch xuống nền đất lạnh, khép đôi mi lại như đang ngủ, và rồi cô bắt đầu nói như đang hát.

"Mimizuku ngủ trong chuồng ngựa, rúc mình trong cỏ khô. Ông Ngựa lúc nào cũng bận rộn, lúc nào cũng ồn ào, họ làm phiền ông biết bao. Mimizuku sống trong làng... đâu đâu cũng toàn người xấu. Có những người thiện lương, họ cũng ghét kẻ xấu. Nhưng, lương thiện đi đâu rồi...?"

Đó là khi tranh chấp và những bất hòa nhỏ mọn giữa những tên cướp bắt đầu nổ ra.

Giống như một con mương, cứ đào mãi, đào mãi, sâu tựa như biển khơi. Chẳng mấy chốc, những tên cướp đã tàn phá chính ngôi làng của mình.

Mimizuku không hiếu chuyện gì đã xảy ra.

Những tiếng la hét dội vào tai cô, lửa bùng lên ở khắp mọi nơi.

Rồi mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi cô.

Chẳng mấy chốc, có một đám người mang mã tấu xông vào chuồng ngựa. Trong đám cỏ khô, Mimizuku lúc đó đang cuộn tròn người và bịt hai tại lại. Một bàn tay lớn tóm lấy cô bé rồi lôi ra ngoài.

"Tao tóm được con giun đất này rồi. Ê, tên tóc đỏ kia, cái đứa mà có vết thương trên má ấy, ờ ờ, bắt lấy nó này."

Không hiểu sao cô chỉ còn nhớ được những lời đó.

Lúc đó, luồng suy nghĩ của cô hoàn toàn ngưng lại, đau đớn hay thống khổ, cô không còn cảm nhận được nữa.

Chỉ có quang cảnh ấy vẫn còn in dấu trong tâm trí Mimizuku, không sao quên được.

"Một đứa nô lệ à?" Dường như tên đó đã nói với Mimizuku như thế.

Rồi hắn nở nụ cười, một nụ cười khiến cho người đối diện phải sởn gai ốc.

"'Hay thật đấy', hắn đã nói vậy. Tôi không biết hắn nói thế nghĩa là gì, nhưng ừm, dù sao tôi cũng không hiểu."

"Hay thật."

Tên tóc đỏ cứ cười như vậy và mang Mimizuku đi.

Suy nghĩ của Mimizuku hoàn toàn ngưng lại. Thật sự nó đã dừng lại, cô không còn suy nghĩ bất kỳ điều gì nữa.

Và Mimizuku đã rút ra một con dao từ đống cỏ khô.

Đó là con dao mà cô luôn dùng để mổ xác chết.

Cô cảm thấy hình như mình đã hét lên câu gì đó. Cô cảm thấy có thứ gì đó rung lên trong cổ họng mình. Nhưng Mimizuku không thể

nhớ ra được. Cô không thể nhớ được giọng nói của mình. Hay vốn dĩ nó không phải là từ ngữ, nên cô không thể biết được mình đã nói gì.

"Mimizuku, đã đâm người đó."

Giống như việc cô luôn làm với những xác chết, Mimizuku dùng hết lực đâm vào vùng bụng của hắn, rồi sử dụng trọng lượng bản thân như đòn bẩy, cô rạch một đường dài. Tiếng thét chói tai hệt như tiếng xé vải. Gã đàn ông đó đã gào lên. Máu phun ra ồ ạt, còn nhiều hơn máu từ những xác chết. Máu bắn lên mặt, bắn cả vào mắt Mimizuku.

Quang cảnh trước mắt cô nhòa đi.

"Đó là lần đầu tiên Mimizuku đâm một người sống. Gã đàn ông đó ngã xuống ngay sau đó. Dĩ nhiên là hắn đã chết."

Mimizuku cười khúc khích.

"Dĩ nhiên là hắn đã chết. Mimizuku đã giết hắn."

Những giọt mồ hôi chảy dài trên trán của Mimizuku khi cô kể chuyện. Thật lạ quá, cô không cảm thấy nóng chút nào. Trái lại, cô cảm thấy ớn lạnh, những ngón tay cô bắt đầu run rẩy.

Cô đã bị buộc phải làm những việc tương tự. Cô đã phải cắt mổ xác chết rất nhiều lần.

Nhưng việc cô vừa làm thì hoàn toàn khác, dù đầu óc lúc đó không tỉnh táo, nhưng Mimizuku hiểu.

"Và đó là lúc tôi nghĩ rằng, 'Đủ rồi.' Tôi đã chịu đủ rồi, tôi thật sự mệt mỏi rồi..." Mimizuku mơ hồ nghĩ vậy. Cô rất mệt. Phải rồi. Cô đã mệt mỏi từ rất lâu rồi.

Dù bất cứ điều gì xảy ra, cô cũng từ bỏ hết.

Và rồi, Mimizuku nhớ đến một câu chuyện cô đã nghe từ lâu. Xa thật xa về phía Đông, có một nơi gọi là Rừng Bóng Đêm, nơi trú ngụ của ma quỷ trên thế gian.

Khi một người bị ma quỷ ăn thịt, sẽ không còn gì sót lại nữa.

"Cho nên Mimizuku đã đi bộ đến đây."

Giống như có một luồng điện xông lên đỉnh đầu, Mimizuku thấy choáng váng.

Cô chậm chạp đứng dậy, di chuyển đến gần Fukurou rồi ngước nhìn gương mặt anh.

Nhìn vào đôi mắt mặt trăng của anh, cô cảm thấy yên lòng phần nào.

Fukurou không đẩy cô ra, chỉ đơn giản nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng, rồi anh khẽ nói:

"Cô vẫn muốn tôi ăn cô sao? Cô gái có tên của loài vật."

Mimizuku tự hỏi tại sao Fukurou lại hỏi cô một chuyện quá ư rõ ràng như vậy. Cô đã nói bao nhiều lần rồi, rằng cô muốn bị ăn bởi Fukurou, cô muốn bị ăn hết và sẽ không để lại chút vết tích gì. Cô đã luôn luôn, luôn luôn muốn như vậy.

Đương nhiên rồi!

Cô mở miệng định nói như vậy.

Những lời đó đã được định sẵn trong đầu cô, cô không hề có chút do dự nào cả.

Thế nhưng, đôi môi bé nhỏ khô khốc của Mimizuku lại không thể thốt ra được tiếng nào.

Cô cứ mở miệng ra rồi lại đóng lại giống như con cá dưới hồ nước. Tại sao cô không thể nói ra được bất kỳ từ nào cả, Mimizuku không hiểu được.

"A... u'..."

Mimizuku miết miết đôi môi mình. Cô muốn nói, "Ăn tôi đi", nhưng không thể. Mimizuku linh cảm rằng, nếu cô thốt ra điều đó, Fukurou thực sự sẽ ăn cô ngay lập tức.

Điều mình muốn?

Mong muốn. Và hy vọng. Phải nói ra những điều ấy, mong muốn của Mimizuku.

"Ùm, Fukurou..."

Cô hoàn toàn lạc lối trong mớ suy nghĩ của chính mình. Nếu như cô không thể nói ra điều cô muốn thì sẽ chẳng còn cách nào hết.

Mimizuku khẽ nói tiếp: "Ùm... Hôm nay... Mimizuku có thể ngủ ở đây không?"

Trong căn phòng xinh đẹp này. Xung quanh là những bức tranh của Fukurou. Nếu được ngủ ở đây thì tuyệt vời biết bao.

Fukurou dường như không thèm để vào tai lời yêu cầu của Mimizuku, anh chỉ đơn giản dời mắt khỏi Mimizuku và quay lại với khung vẽ của mình.

Tuy nhiên, chắc chắn đó không phải là phản ứng khước từ, Mimizuku vô cùng vui sướng và hạnh phúc. Giống như Fukurou đang bảo cô hãy làm những gì mà cô thích vậy.

Thế rồi Mimizuku cuộn tròn người lại dưới chân của Fukurou, và cô bắt đầu lặng lẽ chìm sâu vào giấc ngủ.

Fukurou thoáng liếc mắt qua Mimizuku vài giây rất ngắn, rồi lại lướt dọc những móng vuốt của mình lên tấm khung vải.

Cánh cửa phòng làm việc của nhà vua đột ngột mở ra một cách thô lỗ, một bóng người bước vào và thả người ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng. Nhà vua dời sự chú ý khỏi đống tài liệu trên bàn, nhướn mày.

"Những lễ nghi của ky sĩ đã đi đâu mất rồi hả?"

"Có lẽ bay đến phía bên kia của ngôi sao nào đó rồi chăng." Với vẻ chẳng thèm bận tâm, Ann Duke cất giọng từ bên trong chiếc ghế sofa.

"Lạy trời, cách thực hiện thật là tạm bợ."

"Ý anh là sao?"

Không mảy may dao động trước câu hỏi của nhà vua, Ann Duke nhấc mình dậy, chỉnh lại dáng ngồi trên chiếc sofa. Anh hướng mặt về phía nhà vua.

"Việc chuẩn bị cho kế hoạch chinh phạt Quỷ Vương vẫn tiến triển thuận lợi chứ?"

""

Nhà vua im lặng không trả lời. Ann Duke bắt đầu nói bằng một biểu cảm cực kỳ nghiêm túc.

"Hiện giờ, người dân trong thành đều đang ủng hộ việc chinh phạt Vua Quỷ. Nhưng thật sự cho đến giờ, hắn vẫn chưa gây bất cứ tổn hại nào cho vương quốc của chúng ta ngoài mấy câu chuyện đồn đại dọa ma đám con nít. Thần dân chẳng qua chỉ đang thương

xót cho cô bé mà hắn giam giữ. Thậm chí họ còn đang đồn ầm lên rằng Pháp sư đoàn cũng đang chuẩn bị cho cuộc chinh phạt. Điều đó có thật không?"

Tất cả mọi chuyện, Thánh Kỵ Sĩ hoàn toàn không hề hay biết gì. Đây cũng không phải lỗi của Ann Duke. Dù cho Thánh Kỵ Sĩ là biểu tượng của Kỵ sĩ đoàn trong vương quốc, nhưng anh không phải là chỉ huy. Ann Duke không có quyền chính trị, kỹ thuật và năng lực của anh chỉ sử dụng cho mục đích chiến đấu. Chính anh đã chọn lựa cách sống như thế, cách sống của một kẻ giữ nhà luôn ngồi lì một chỗ.

Quốc vương bình tĩnh trả lời Ann Duke.

"Đúng vậy. Sau đó, chỉ cần một hiệu lệnh của Thánh Kỵ Sĩ, đội quân chinh phạt sẽ lập tức khởi hành."

Ông ngẳng đầu lên.

"Anh thấy sao?"

Nhìn thẳng vào đôi mắt của nhà vua, Ann Duke bất động trong giây lát.

"... Bề ngoài là giải cứu cô bé bị giam giữ, nhưng mục đích thật sự của cuộc chinh phạt Quỷ Vương là gì?" Ann Duke hỏi, giọng anh trầm hẳn xuống.

Nhà vua đáp, hơi tránh ánh mắt đi nơi khác.

"Để cứu người dân của quốc gia này."

Ann Duke biết rằng ông ta thực sự muốn gì. Không thể phủ nhận ông ta là một quốc vương tài ba. Đất nước này đã bị các quốc gia khác xâm lược rất nhiều lần, nhưng ông đã xây dựng lại tất cả chỉ

trong một thế hệ. Lợi dụng thế mạnh về pháp thuật đã có từ rất lâu đời, ông đã thành lập Pháp sư đoàn và biến họ trở thành lực lượng chủ lực của vương quốc. Dưới sự cai trị của ông, nông nghiệp và thương nghiệp đều trở nên thịnh vượng, đem lại sức mạnh cho vương quốc này. Tại đây có một truyền thuyết được truyền từ đời này qua đời khác, rằng Kiếm Thánh cứ sau một trăm năm sẽ chọn chủ nhân một lần, và "Thánh Kỵ sĩ" này sẽ trở thành biểu trưng cho nền độc lập của cả vương quốc Red Ark. Nhưng chưa đủ. Nếu tiêu diệt được Quỷ Vương, nhà vua sẽ có rất nhiều thứ.

Ann Duke đã hiểu được dự tính của nhà vua. Đã mười năm trôi qua kể từ khi anh được chọn là Thánh Kỵ Sĩ. Đối với thiếu niên mồ côi cha từ sớm như Ann Duke, quốc vương giống như một người cha, một người đồng hành, một người bạn thân. Nhưng sẽ không có việc anh vung kiếm ra chỉ vì quyền lợi của riêng ông ta. Dù đối thủ là con người hay là một sinh vật nào đó không phải con người, chém giết bừa bãi cũng không phải sở thích của Ann Duke. Anh không coi thanh kiếm của mình như vật trang trí, vì anh hiểu rằng khi nó rời khỏi vỏ, một sinh mạng sẽ biến mất.

"Chà, nếu như đã đến mức đó rồi thì... Tôi sẽ đi."

Đành vậy, Ann Duke nhún vai một cách miễn cưỡng. Anh nở nụ cười méo mó.

"Vợ tôi vừa nổi giận. Cô ấy cứ than phiền, kiểu như, 'Nếu anh không thể cứu nổi một cô bé thì đừng có làm Thánh Kỵ Sĩ nữa cho rồi'."

Ann Duke hiểu rằng điều này có ý nghĩa chiến thắng đối với nhà vua. Thậm chí đến cả Thánh Kỵ Sĩ - người bảo vệ vương quốc cũng

không thể ngắng đầu lên chống lại vợ mình. Nhà vua thấu hiểu rất rõ điều đó.

"Ra vậy, giá mà Orietta cũng có thể tham gia quân đoàn của chúng ta."

Ý tưởng này khiến khuôn mặt nhà vua trở nên rạng rỡ.

"Nữ thần của Kiếm Thánh có thể nâng cao nhuệ khí của Đoàn pháp sư hơn tất cả mọi thứ! Với pháp thuật được nuôi dưỡng trong thần điện..."

"Thưa đức vua." Ann Duke chen ngang lời của nhà vua, mìm cười.

"Thưa đức vua. Trước đó, tôi có việc muốn thưa với ngài," Ann Duke nói như thể không có gì đáng kể.

Dù vậy, nhưng giọng của anh lại nhỏ hơn bình thường.

Nhà vua cũng bất giác hít một hơi thật sâu.

"Ngài có toàn quyền sử dụng Thánh Kỵ Sĩ. Ngài có thể để tôi làm bù nhìn cũng được, hay Ngài có thể đưa tôi ra chiến trường cũng được, miễn là không có những cuộc sát sinh vô ích."

Ngay lúc này, ánh cười trong đôi mắt xanh thẳm của Ann Duke đôt nhiên biến mất.

"Tuy nhiên, nếu như ngài đưa Orietta ra chiến trường, tôi sẽ vứt luôn cả Thánh Kiếm và dẫn cô ấy biến khỏi vương quốc này ngay lập tức."

Anh nói với một giọng rõ ràng, và ngôn từ không một chút do dự.

Quốc vương cau mày, gương mặt toát lên sự hằn học.

Không phải nhà vua không sẵn sàng thẳng tay chém đầu những

mầm mống gây nguy hiểm cho vương quốc của ông. Một vị quốc vương buộc phải sắt đá để xây dựng một quốc gia phồn thịnh. Nhưng ông không thể ép buộc được Ann Duke. Dù sao anh cũng là "biểu tượng" của cả vương quốc này.

"Ngươi đang đe dọa quốc vương sao?"

Trước những lời đó, Ann Duke nở nụ cười xán lạn.

"Tôi chỉ thành thật thôi."

Mimizuku thức giấc lúc rạng đông bởi tiếng đập cánh của những chú chim nhỏ. Ánh sáng chiếu xuyên qua cánh cửa sổ lớn. Ánh sáng thật chói chang, có thể dự đoán được hôm nay sẽ là một ngày đầy nắng. Mimizuku nhẹ nhàng khép mắt lại và ngủ tiếp. Sàn nhà mát lạnh thật dễ chịu, khiến cô gần như chìm ngay vào giấc ngủ.

"Mimizuku."

Tiếng gọi văng vằng bên tai, Mimizuku giật mình tỉnh giấc.

Cô nhỏm người dậy và nhìn xung quanh, chủ nhân của căn phòng không còn ở đây nữa, nhưng trên rèm cửa sổ, là Kuro đang đậu vắt vẻo.

"Kuro!"

Đôi mắt Mimizuku sáng lên khi nhìn thấy Kuro. Cậu lượn vào căn phòng mà không gây bất cứ tiếng động nào.

Ánh nắng ban mai mới tươi đẹp làm sao, Mimizuku thầm nghĩ.

"Trạng thái gì thế này! Mimizuku, má cô vẫn còn in cả vân gỗ trên sàn kìa."

Những lời của Kuro thật dịu dàng, Mimizuku vừa cười "hehe" vừa đưa tay lên xoa xoa má mình.

"Kuro sao rồi? Thật hiếm khi nhìn thấy cậu đến căn biệt thự này?"

"Ùm."

Kuro khẽ gật đầu.

"Mimizuku này. Ta đến vì có chuyện muốn nói với cô."

"Chuyện nói với tôi? Chuyện gì vậy?"

Mimizuku léch théch bước đến bên khung cửa sổ. Khi cô ngước lên, Kuro đang nhìn thẳng vào cô, sau một thoáng trầm tư do dự, Kuro bắt đầu mở miệng. "Khoảng vài ngày, cũng có thể là khoảng một tháng, ta sẽ không có mặt ở khu rừng này."

"Không có mặt?"

Mimizuku nghiêng đầu hỏi, Kuro gật đầu.

"Theo lệnh của Vua Bóng Đêm, ta có vài việc cần giải quyết ở thế giới loài người và phải vắng mặt một thời gian. Trong khoảng thời gian đó, cho dù cô có gọi tên thì ta cũng không thể đến được đâu. Đó là lý do ta muốn cô tự chăm sóc bản thân mình. Cô có làm được không?"

"Vâng!"

Mimizuku giơ cao một cánh tay và trả lời với giọng tràn đầy sức sống. Nhưng rồi ngay lập tức cô lại cụp mắt xuống.

"Nhưng mà, 'theo lệnh của Vua Bóng Đêm' là sao?"

"Đó là..." Kuro mở miệng toan nói, nhưng rồi lại ngâm miệng.

"... Ta không thể nói được."

"Vậy ư?" Mimizuku bật cười. Cô không hề cảm thấy bất mãn. Trên thực tế cô còn rất vui khi Kuro đã đến thông báo một tiếng với cô trước lúc rời khỏi khu rừng.

Kuro nhìn Mimizuku cười một lát, sau cùng mới cất tiếng.

"Nhân tiện, Mimizuku. Trước khi rời khỏi khu rừng, ta sẽ kể cho cô nghe về một truyền thuyết."

"Truyền thuyết?"

"Phải. Đó là một câu chuyện từ xa xưa..."

Mimizuku không thể hiểu được vì sao Kuro đột nhiên nói ra những lời như vậy, nhưng cô không có lý do nào để từ chối một câu chuyện cả.

"Được thôi..."

Ngồi xuống trên những miếng gỗ lát sàn, Mimizuku chờ Kuro mở lời. Một chút do dự, Kuro làm một hành động như thể đang gãi má bằng cánh tay bên phải của mình, rồi cậu từ từ mở miệng.

"Câu chuyện xảy ra từ rất lâu rồi. Nó đã tồn tại lâu đến mức, cảm giác như nó nằm ngoài dòng chảy vô tình của thời gian..."

Giọng kể của cậu lên bổng xuống trầm, hệt như một thi sĩ đang kể lại một sử thi ngợi ca những vị anh hùng vĩ đại.

"Đó là câu chuyện về một hoàng tử, người sống trong một vương quốc đã bị hủy diệt từ ngày xửa ngày xưa."

"Hoàng tử?"

Mimizuku nghiêng đầu lắng nghe. Giống như đó là một câu chuyện từ thế giới khác.

Kuro không để bị ngắt lời, cậu tiếp tục kể.

"Ở một nơi xa thật là xa. Nếu cô khởi hành từ khu rừng này, băng qua những ngọn núi trập trùng, đi mãi về phương Bắc đến khi làn da con người có thể đổi sang màu khác, ở nơi ấy cô sẽ tìm thấy một vương quốc nhỏ. Người dân của vương quốc này chế tác không đẹp, cũng không biết săn bắn. Thế nhưng vương quốc này chưa bao giờ nghèo đói, bởi vì ở đó có một ngọn núi nọ, ẩn sâu trong núi là một loại khoáng vật tuyệt đẹp. Người ta khai thác những khoáng vật đó, gia công và bán lại, thu về cơ man nào là của cải. Quốc vương sống một cuộc sống xa hoa. Ngài thuê những tên lính đánh thuê tài giỏi và gây dựng cho vương quốc của mình một quân đội hùng mạnh. Tuyết sẽ phủ trắng cả vương quốc ấy vào mùa đông, nhưng nhờ vậy, vẻ đẹp của mùa xuân càng thêm phần rực rỡ..."

"Tuyết..."

Tuyết trông ra sao nhỉ, Mimizuku chưa từng thấy thứ đó bao giờ. Cô lục lọi đầu óc của mình và liên tưởng đến một loại bột màu trắng xinh đẹp.

"Người dân sống sung túc. Hoàng gia cũng giàu có... Nhưng những người dân ngu xuẩn của vương quốc đó đã khai thác cạn kiệt khoáng vật trong núi, đến tận mảnh cuối cùng..."

Nói đến đây, âm điệu của Kuro bỗng chùng xuống.

"Khoáng vật không phải là vô tận. Đây là một sự thật hiển nhiên. Nhưng thời gian dần trôi, dường như họ đã quên khuấy mất điều cơ bản ấy. Tài nguyên cạn kiệt. Những cuộc tranh đoạt số khoáng vật ít ỏi còn lại nhanh chóng nổ ra trong chính những người dân của vương quốc. Trước cảnh bạo loạn, nhà vua không thể khoanh tay đứng nhìn, thế là ngài đã quyết định tịch thu tất cả số khoáng vật

còn lại, chính xác là cưỡng đoạt. Nhưng chính bản thân ngài cũng bất lực khi đối với dân chúng, không còn bất cứ ngành nghề nào tồn tại ngoài dựa dẫm vào việc bán khoáng vật."

Ngôn từ của Kuro thật khó hiểu đối với Mimizuku, cô cảm thấy đầu quay mòng mòng.

Nhưng đã nghe thì phải nghe cho hết, nên cô vẫn tiếp tục im lặng và lắng nghe câu chuyện của Kuro.

"Bấy giờ hoàng gia có một hoàng tử. Hoàng tử được sinh ra đúng lúc những mẩu khoáng vật cuối cùng bắt đầu biến mất. Chính vì lẽ đó, cậu ta phải chịu đựng ánh mắt ghẻ lạnh của mọi người. Mặc dù sự biến mất của khoáng vật là lẽ tự nhiên, nhưng do bản chất của con người, họ luôn muốn có kẻ phải chịu trách nhiệm vì những khốn đốn của bản thân mình. Hoàng tử được sinh ra trong nỗi bất hạnh trước sự bài xích của toàn bộ vương quốc. Cậu ta vẫn được đối xử đúng như một vị hoàng tử, được ăn ngon mặc đẹp. Tuy nhiên, đức vua và hoàng hậu không hề yêu thương cậu."

Mimizuku im lặng suy nghĩ.

Được yêu thương là như thế nào?

"Tuy là hoàng tử nhưng cậu rất cô độc. Nhưng cậu chưa bao giờ có ý định chấm dứt cuộc sống này. Không người nào đối xử tốt với hoàng tử, nhưng cậu yêu vương quốc xinh đẹp đó biết bao. Và rồi, vị hoàng tử đó quyết định sẽ lưu lại cảnh sắc tuyệt đẹp phản chiếu trong mắt mình thành một thứ hữu hình. Cậu đã cầm cọ và vẽ một bức tranh."

"A..."

Khi nghe đến đây, Mimizuku đột nhiên nhận ra điều gì đó, hay

đúng hơn, cô đã nhận ra câu chuyện của Kuro đang kể về ai.

Kuro không để tâm, chỉ tiếp tục kể câu chuyện của mình.

"Và rồi một cuộc đảo chính đã bất ngờ nổ ra. Dưới nạn đói và sự cai trị hà khắc của nhà vua, dân chúng đã bùng nổ, họ phóng hỏa thiêu cháy lâu đài. Hoàng tử, người sống biệt lập trong một tòa tháp cũng bị đem ra trước dân chúng. Ngay giữa quảng trường lớn, họ châm lửa đốt rụi những bức tranh của cậu. Thật sự đó là một cú sốc đối với hoàng tử, người chẳng còn gì khác ngoài việc vẽ tranh."

Mimizuku lặng người nhìn Kuro kinh ngạc, như thể cô đang ở ngay tại đó và tận mắt chứng kiến cảnh tượng đau lòng này.

"Hoàng tử bị giam giữ ở một tòa tháp cao chờ ngày hành hình. Trong phòng không có gì khác ngoài một ô cửa sổ nhỏ với những thanh sắt bịt kín. Hoàng tử, với xiềng xích trói chặt vào những bức tường, vẫn tiếp tục vẽ từng chút từng chút một cho đến tận ngày cậu bị chém đầu."

"Cậu ấy dùng cọ để vẽ sao?" Mimizuku hỏi, lấy làm lạ lùng.

"Không có bất cứ dụng cụ nào để vẽ. Hoàng tử không dùng cọ. Cậu ấy chỉ cắn ngón tay và vẽ lên tường bằng máu của chính mình. Có lẽ lúc ấy, hoàng tử đã hóa điên. Một vị hoàng tử chỉ toàn chứng kiến những mặt xấu xa của con người."

Mimizuku thở dài, dường như đang thán phục vị hoàng tử đó. Cơ thể rã rời... Cảm giác ấy, cô có thể thấu hiểu rất rõ.

"Sắc đỏ của bức tranh đó, là màu đỏ rực rỡ nhất trên thế gian. Một vẻ đẹp đến mức siêu phàm. Bức tranh chứa đựng một ma lực, ma lực mà hoàng tử đã rũ bỏ linh hồn con người của chính mình để tạo nên một tuyệt phẩm."

Trước đây Kuro từng nói "Bức tranh mà Vua dùng màu đỏ để vẽ là bức tranh đẹp nhất." Lúc ấy cô mơ hồ không biết Kuro đã nhìn thấy bức tranh ấy ở đâu, nhưng cuối cùng, giờ đây, cô cũng đã hiểu được tất cả.

"Bức tranh đó có thể triệu hồi cả quái vật. Ta cũng đã đến đó. Ta đã hỏi hoàng tử rằng ngài ấy có muốn tiếp tục sống hay không. Và rằng ngài có sẵn sàng từ bỏ cuộc sống của loài người hay không. Và với câu hỏi nào, hoàng tử cũng đều chấp nhận."

Ra vậy, Mimizuku nghĩ. Thì ra mọi chuyện là như vậy.

"Đúng lúc đó, tại khu rừng này bắt đầu thời kỳ thay thế Vua Bóng Đêm. Vị Vua Bóng Đêm tiền nhiệm ấy giờ vẫn còn sống. Khi một vị vua mất đi, tất cả quyền lực ma thuật sẽ trở về với đất và tạo ra vị vua mới. Tuy nhiên, vẫn còn cách khác để thay thế Vua Bóng Đêm. Nếu vị vua tiền nhiệm chọn được vị vua kế nhiệm, bất cứ ai cũng có thể trở thành Vua. Ngài sẽ truyền lại đôi mắt mặt trăng. Ta chính là người đã bảo hoàng tử đi vào rừng. Cậu ấy đã đến đây và gặp Vua. Dù ngài không phải con người, nhưng cũng là một vị vua, và theo nghĩa đó, có thể nói rằng, vua đã gặp vua. Sau đó, Ngài đã chọn cậu ấy."

Rồi Kuro lặp lại một lần nữa.

"Và rồi, vị vua ấy đã được thế giới chọn lựa."

Kuro thường nhắc đến từ "thế giới". Việc lựa chọn vua là đồng thuận. Tất cả phải là sự lựa chọn và chấp nhận của cả "thế giới". Thế giới của những quái vật thật sự xoay chuyển như vậy.

"Truyền thuyết kết thúc ở đây."

Kuro chậm rãi khép lại câu chuyện. *Tại sao?* Mimizuku nghĩ. *Tại sao Kuro lại kể cho mình nghe câu chuyện này...?*

"Bây giờ, đã đến lúc ta phải rời khu rừng này rồi."

Kuro đột ngột bay lên.

"Ta hy vọng chúng ta có thể gặp lại nhau, Mimizuku."

"Nếu định mệnh cho phép?" Mimizuku hỏi.

"Gyagyagyagya!" Kuro cười. "Phải, nếu định mệnh cho phép, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé, Mimizuku!"

Nói rồi Kuro đột nhiên biến mất như làn khói. Mimizuku đứng bật dậy và vươn người ra ngoài cửa sổ. Cô cứ mãi chăm chú nhìn lên bầu trời như đang tiễn chân Kuro.

Rồi đột nhiên, Mimizuku thấy bên má mình ươn ướt.

"... Hử?"

Mỗi khi Mimizuku chớp chớp mắt, lại có những giọt nước trong suốt rơi xuống.

"Đây là cái gì? Mình bị bệnh hay sao?"

Mimizuku hoảng hốt quẹt lấy quẹt để. Đây không phải lần đầu tiên điều này xảy ra, nhưng cô chẳng còn chút ký ức nào về những lần trước đó. Những giọt nước này, hẳn là chỉ như mồ hôi thôi vậy. Lau khô những giọt nước kỳ lạ đó rồi, Mimizuku xoay người chạy thật nhanh ra khỏi biệt thự, hướng đến khu rừng, nơi mặt trời đã lên cao. Cô sẽ tìm những thứ xinh đẹp hơn, để có thể gặp lại Fukurou lần nữa.

Ngọn đèn thắp bằng ma pháp tỏa ra một thứ ánh sáng không tự

nhiên, giống như một trái cam đắng đã chín đỏ. Các pháp sư tập trung tại lối vào Rừng Bóng Đêm, cố gắng thở nhẹ hết mức có thể. Họ mặc những chiếc áo choàng che sụp xuống tận mắt, mỗi người đều nắm trong tay một cây gậy bằng gỗ sồi cũ.

"Không có trăng."

Ann Duke nói như thể vừa buột miệng, thân mình anh đã mặc giáp phục chỉnh tề.

"Thật đáng tiếc. Nghe nói trăng ở Rừng Bóng Đêm đẹp vô cùng."

"Không còn cách nào khác, thưa Thánh Kỵ Sĩ." Một giọng nói vang lên từ phía sau anh.

Chủ nhân giọng nói ấy là một người mặc áo choàng giống hệt như những pháp sư khác, bàn tay nhăn nheo cũng cầm một cây gậy gỗ sồi. Lão ta đeo đến vài chiếc nhẫn trên tay để niệm thần chú.

"Chúng ta buộc phải chờ đến kỳ trăng non, sức mạnh của Quỷ Vương sẽ giảm xuống đáng kể. Nếu đã quyết tâm đánh bại hắn, thì nhất định không thể để hắn trốn thoát."

"Pháp sư đoàn hùng hậu mà vương quốc chúng ta luôn tự hào liệu có thể làm nên chuyện không, thưa đội trưởng Riveil?" Nở nụ cười như thường lệ, Ann Duke hỏi vô cùng êm ái.

"... Có thể."

Có một thoáng ngập ngừng trong câu trả lời của Riveil, nhưng không phải do lão ta lo lắng. Chẳng qua lão chỉ cảm thấy lòng tự tôn của Pháp sư đoàn và chút tự ái nhỏ nhoi của bản thân vừa bị coi thường.

"Có thể. Thậm chí cả Thánh Kiếm của ngài Thánh Kỵ Sĩ đây,

cũng chưa chắc có thể làm đối thủ của Pháp sư đoàn."

Ann Duke thở hắt "phù" một tiếng, tỏ vẻ chẳng quan tâm đến những lời nói của Riveil. Anh nhìn quanh Rừng Bóng Đêm đang chìm trong tịch mịch đến kỳ quái. Sau một khoảng im lặng nặng nề, Riveil cất lời như thể lão là một chiến binh dự phòng không có kỹ năng.

"Như... nhưng nếu như Vua Bóng Đêm lấy lại sức mạnh vào lúc rạng đông, thì ngay cả Pháp sư đoàn cũng có thể bị..."

"Ta không muốn nghe nữa," Ann nói, cắt lời lão bằng giọng nói nhẹ nhàng của mình. "Ta không quan tâm các ngài sẽ nấu chín hay xơi tái hắn. Hôm nay ta đến đây chỉ để cứu cô bé đang bị hắn giam cầm. Các ngài đến đây để bắt tên Quỷ Vương phải không? Cứ làm bất cứ điều gì mà các ngài muốn."

Ann Duke không bao giờ tỏ ra gay gắt. Nhưng trước những lời nói êm ả đó, Riveil không thể thốt ra được câu thứ hai, lão chỉ ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"... Có vẻ như việc chuẩn bị kết giới đã hoàn tất," Riveil thông báo với vẻ trịnh trọng.

"Vậy sao." Ann Duke nhẹ nhàng gật đầu. Anh khẽ khép mắt lại như đang thiếp ngủ.

Đột nhiên, khu rừng xào xạc dữ dội.

"Thưa Thánh Kỵ Sĩ..."

Một chiếc bóng khổng lồ xộc ra từ trong bóng tối, các pháp sư la lên và lập tức giơ gậy nghênh chiến. Nhưng Ann Duke đã vung kiếm nhanh hơn hết thảy và hạ gục con quái vật chỉ bằng một nhát

chém.

Con quái vật một mắt khổng lồ rít lên một tiếng bi thảm sau chót rồi ngã gục xuống.

Các pháp sư gần như ngừng thở. Ann Duke luôn rất ôn hòa và tử tế, họ không bao giờ hình dung rằng anh lại có thể là một kiếm sĩ sắt đá, không chút khoan dung.

Trong bóng tối, Thánh Kiếm lóe lên một tia sáng yếu ớt.

"Trong số các ngài, bao nhiêu người có thể triệu hồi ma thuật?"

Thánh Kỵ Sĩ mở miệng trong khi vẫn đứng quay lưng lại với đám pháp sư. Dù là trong bóng tối, giọng nói trầm của anh cũng như thể hữu hình, làm lay động cả không gian xung quanh.

"Tôi... tôi và hai pháp sư trẻ này, thưa ngài..."

Chỉ có ba pháp sư là có thể trực tiếp sử dụng ma pháp để khống chế Vua Bóng Đêm. Số còn lại giữ vai trò khuếch đại và hỗ trợ sức mạnh pháp thuật này.

Ann Duke cảm giác như chuôi Thánh Kiếm đang hút chặt lấy lòng bàn tay anh. Nếu nhắm mắt lại, anh còn nghe được cả những giọng nói kỳ lạ. Những âm thanh phát ra từ thanh kiếm đang say ngủ, hệt như lúc anh vẫn còn là một cậu bé con.

Giây phút anh rút thanh kiếm khỏi bao, mọi giác quan của anh như được mài giữa, và cả thế giới chuyển sang một gam màu lạnh lẽo. Đâu đó trong trái tim mình, anh cảm thấy hạnh phúc với việc chinh phạt Quỷ Vương.

Một thanh kiếm chỉ dùng để tước đoạt mạng sống của kẻ khác, giờ đây có thể cứu lấy một sinh mệnh nhỏ nhoi, thật tốt biết bao.

Suy nghĩ đó lướt qua trong đầu anh, nhưng chỉ trong một thoáng ngắn ngủi.

Ann Duke nói:

"Ta sẽ tiêu diệt tất cả ma quỷ dám ngáng đường. Các ngươi nhất định không được bước vào tầm kiếm của ta. Nói trước, thứ các người nhận lấy không chỉ là những vết thương thôi đâu."

Và rồi Ann Duke quay lại, nhìn lướt qua Pháp sư đoàn trong một giây. Trong bóng tối, đôi mắt anh vẫn lấp lánh sắc xanh thẳm sâu như biển cả.

"Vì ta sẽ không đảm bảo mạng sống cho tất cả các ngươi."

Người duy nhất có thể gật đầu là Riveil.

Lời khai chiến đã được tuyên bố. Thánh Kỵ Sĩ rút kiếm ra.

Không còn đường lui nữa.

Mimizuku ngủ trên gốc rễ của một cái cây lớn, cảm thấy dường như mình nghe thấy tiếng ai đó la hét, cô hoảng hốt bật dậy.

"A? A...?"

Có gì đó không ổn. Dù không biết chuyện gì xảy ra, Mimizuku cũng lo lắng xoay đầu nhìn xung quanh.

Dường như bóng tối đang than khóc. Dường như có tiếng rên xiết bi thương trong từng chiếc lá, từng ngọn cây của khu rừng.

"Cái gì? Cái gì vậy?"

Nhìn lên bầu trời, Mimizuku không tìm thấy mặt trăng. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

Phải đi thôi!

Mimizuku đạp chân xuống mặt đất, làm xiềng xích va vào nhau thống thiết.

Cô chạy đến biệt thự của Fukurou. Anh chắc phải ở đó. Hôm nay Mimizuku không tìm được thứ đẹp để nào để đưa cho Fukurou, nhưng dù có bị anh quay lưng lại, cô vẫn cảm thấy, mình nhất định phải đi.

"["

Khi tiến gần đến biệt thự, một cảnh tượng khủng khiếp dần hiện ra trước mắt Mimizuku.

"A... aaaaa...!!"

Mimizuku hét không thành tiếng.

Ngôi biệt thự đang bốc cháy. Ngọn lửa đỏ rực nhấn chìm cả tòa nhà, như thể đang bao bọc lấy nó.

Tại sao? Mimizuku nghĩ. Tại sao?

Mimizuku lao đến gần, cố gắng đẩy hé nửa cánh cửa để chen vào bên trong. Những ngọn lửa đang từ từ len lỏi vào căn biệt thự. Mimizuku leo lên cầu thang, sức nóng kinh hồn khiến cô cảm thấy mình đang bị thiêu trên ngọn lửa địa ngục.

Cô chạy đến phòng Fukurou.

Vua Bóng Đêm đang đứng ở đó. Ngay chính giữa căn phòng.

"Fukurou... Fukurou! Fukurou!" Mimizuku la lên. Fukurou chầm chậm quay đầu lại. Trong đôi mắt anh là một màu vàng lạnh giá, đáy mắt anh phản chiếu màu đỏ rực của ngọn lửa khiến ánh sáng trong đó lay động lung linh.

Và chúng hoàn toàn vô cảm.

"Fukurou! Dừng lại đi! Vô ích thôi! Dừng lại điiiiiiiiiiiii!!!!"

Mimizuku la lên. Cô dùng tay để dập ngọn lửa đang cuồn cuộn bốc lên những bức tường. Cô bé hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng có thể bị bỏng.

"Dừng lại! Dừng lại đi! Nó sắp cháy rồi! Bức tranh sắp cháy rồi!"

Khói tràn vào phổi của Mimizuku khiến cô ho sặc sụa. Dù vậy, Mimizuku vẫn cố gắng bóc bức tranh ra khỏi tường và bảo vệ nó.

Bức tranh hoàng hôn đỏ sắp sửa hoàn thành, đang dần phân tán vào trong ngọn lửa.

"Khôngggggggggg!"

Mimizuku rú lên như một con thú hoang. Cô định ném cả thân mình vào ngọn lửa, nhưng Fukurou đã chụp lấy cánh tay cô.

"Đủ rồi."

Giọng nói lạnh lùng của Fukurou vang đến bên tai, Mimizuku quay lại.

"Không được rồi! Không được rồi!" Mimizuku la lên.

Nó đẹp đến thế...

Bức tranh mà anh ấy đã vẽ...

Tiếng la hét của cô tan loãng vào những tiếng ồn ào báo hiệu điềm gở. Những âm thanh trầm đục như tiếng cháy nổ. Sàn nhà dưới chân của hai người bắt đầu sụp đổ.

"Aaa."

Toàn bộ tầng dưới của ngôi biệt thự sụp xuống. May mắn rằng mái nhà đã bị thổi bay nên Mimizuku và Fukurou không bị nghiền nát. Mimizuku không hiểu nổi, ai hay điều gì đã gây ra những hỗn

loạn này?

"A... a..."

Những sợi xích trên tay và chân cô bị nung nóng đến đỏ rực.

Âm thanh ồn ào xung quanh, Mimizuku cảm giác như cả thế giới đang dần sụp đổ.

Nhưng ngay giữa đống ngồn ngang này, phải, ngay giữa đó, cô nghe thấy một giọng nói.

"Ở đây!"

Trong đôi mắt đỏ rực của Mimizuku, khi cả thế giới đang dần cháy rụi, cô chợt nghe thấy giọng nói rất quyền uy.

"Ở đằng này! Đưa tay em cho tôi!"

Phía bên kia tàn tích của ngôi biệt thự đã hóa thành đống đổ nát, có một người đang đứng. Đó là một người đàn ông với mái tóc vàng và cặp mắt xanh, và người ấy đang đưa tay về phía Mimizuku. Một tay anh ta cầm kiếm, tay còn lại thì hướng đến Mimizuku.

"Eee!?"

Mimizuku thốt ra một tiếng kêu kỳ lạ.

"Tôi sao?"

Giọng điệu của cô hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh hiện đang cấp bách.

"Phải, là em! Tôi đến đây để cứu em!"

Lời đáp lại vô cùng mạnh mẽ.

"Cứu ư?"

Những việc như thế này, đối với Mimizuku chưa bao giờ xảy ra. Trước đây chưa từng có ai đưa tay về phía cô. "Đến để cứu tôi sao...?"

Mimizuku nhận ra rằng, dường như rất lâu trước đây, khi cô còn nhỏ, cô đã từng mơ ước điều này sẽ xảy ra.

Cô ước rằng một lúc nào đó, một lúc nào đó, sẽ có một người như thế này. "Đến để cứu cô". Và sẽ mang Mimizuku đi. Mang cô đi. Đến nơi hạnh phúc.

```
Đến... nơi hạnh phúc...?
"Tôi... Tôi..."
```

Lời nói của cô run rẩy. Đối với định mệnh đột ngột tìm đến, cơ thể Mimizuku run rẩy vì sợ.

"Nắm lấy tay tôi! Đừng sợ!"

"Nhưng..."

"Sẽ ổn thôi!"

Một thứ giống thế này. Thật mạnh mẽ. Thật cương quyết. Dù cho đó là nói dối chăng nữa, những lời như là "sẽ ổn thôi!"... Trước đây, chưa từng có ai nói với Mimizuku như vậy.

Như thể có một lực hút bí ẩn, Mimizuku vô thức tiến vài bước nhỏ hướng đến giọng nói. Nhưng rồi cô quay lại. Cô nhìn Fukurou. Dường như cơ thể Fukurou đang bị trói bởi một sợi chỉ mỏng manh vô hình.

Fukurou nhìn chằm chằm vào Mimizuku bằng đôi mắt mặt trăng, anh nói: "Đi đi. Cô gái có tên loài vật. Không còn lý do gì để ở lại đây nữa."

Rồi sau đó, bằng một động tác cứng đờ, Fukurou vươn cánh tay ra và lướt ngón tay dài của mình lên trán Mimizuku chỉ một lần.

Trong thoáng chốc, cơ thể của Mimizuku bỗng tự động di chuyển. Cơ thể tự động, ý chí không chút chần chừ, Mimizuku nắm lấy bàn tay ấy.

Không phải là bàn tay của Quỷ Vương, mà là bàn tay của Thánh Kỵ Sĩ.

Bàn tay đã đưa ra vì cô. Làn da ấm áp của loài người. Cô được ôm lấy. Rồi được nâng lên.

Cô đã được cứu, như thể cô đã được yêu thương.

Dù cho như vậy, không hiểu tại sao, Mimizuku lại muốn khóc.

Tại sao, cô thật sự rất muốn khóc.

Đầu cô nhức nhối kinh khủng. Trán của cô nóng hổi. Cô muốn hét lên.

Dù cho trước đây chưa từng biết đến nước mắt là gì, ngay lúc này, Mimizuku rất muốn òa khóc.

... Nè, tôi ước rằng mình có thể bị anh ăn thịt. Chỉ cần thế thôi.

Chương 5

Sự Lãng Quên Địu Đàng

Những tiếng hô "Cạn ly!" vang vọng khắp cả căn phòng.

Từ những quý tộc thượng lưu cho đến các binh sĩ bình thường, tất cả đều đang nghiêng mình chúc rượu.

Trên chiếc ngai vàng lộng lẫy, thu cả sảnh đường rộng lớn trong tầm mắt mình là vị quốc vương tóc đã ngả sang màu xám trắng.

Họ đang không ngừng ca ngợi thành công của Pháp sư đoàn và tán dương lòng quả cảm của Thánh Kỵ Sĩ. Phía bên kia sảnh đường, những người xướng ca đang ngân lên những giai điệu du dương của khúc khải hoàn.

Ann Duke dựa lưng vào một góc khuất của đại sảnh, dửng dưng quan sát khung cảnh náo nhiệt trước mắt.

"Thưa Thánh Kỵ Sĩ! Bọn họ đang thi nhau uống ở đằng kia! Nếu Thánh Kỵ Sĩ tham gia, tôi tin chắc ngài sẽ giành chiến thắng!" Một binh sĩ có khuôn mặt dễ gần tiến đến bên Ann Duke và mở lời.

"Không được, nếu tôi uống quá nhiều, vợ tôi sẽ nổi khùng lên mất," Ann Duke đáp lại với nụ cười đầy tiếc nuối.

"Hôm nay quý cô Orietta...?"

"Ùm, hôm nay có rất nhiều người từ thần điện đến tham dự buổi

tiệc. Cô ấy rất căng thẳng và không muốn có mặt..."

"Haha! Thật đáng tiếc!" Người binh sĩ nói rồi biến mất vào đám đông.

Việc chinh phạt tên vua quỷ đã thành công, và cô bé bị bắt giữ đã được giải thoát.

Tin vui này đã đến tai cả những người nông dân. Ngay lúc này đây, dân chúng cũng đang tưng bừng nâng ly chúc mừng cho thành công của vương quốc họ.

Ann Duke không né tránh bất kỳ ly rượu mừng nào.

Nhưng, chinh phạt vua quỷ đã là chuyện của quá khứ. Giờ anh chỉ muốn nhanh chóng trở về dinh thự của mình và nghỉ ngơi một cách yên bình. Vợ anh chắc chắn cũng đang chờ anh trở về. Nàng thường không ưa những buổi tiệc tùng náo nhiệt thế này, nơi mà mọi người đi qua lại, chào hỏi, chúc tụng ồn ào.

Ann Duke đã nghĩ đến việc khước từ bữa tiệc này, nhưng dù sao anh cũng là kỵ sĩ danh dự, biểu tượng của toàn vương quốc. Vả lại, cũng có vài điều anh nóng lòng muốn biết. Ann Duke cố gắng nán lại đến khi buổi tiệc kết thúc để chờ đợi những thông tin đó.

Một người phục vụ hớt hải chạy về phía Ann Duke và ghé tai anh thì thầm điều gì đó. Nghe xong, Ann Duke gật đầu rồi cảm ơn anh ta.

Anh lặng lẽ rời khỏi hội trường.

Nếu nhà vua nghe được tin đó, ông cũng sẽ không ngăn cản anh bỏ ngang bữa tiệc.

Điều mà Ann Duke đang chờ đợi không gì khác chính là việc cô

gái bị Quỷ Vương giam cầm hiện đã hồi tỉnh.

Băng qua một hàng lang dài, gõ lên cánh cửa với tay nắm bằng vàng, anh chầm chậm bước vào phòng.

Bên dưới chùm đèn lộng lẫy có một chiếc giường đơn lớn. Ở đó, một cô gái bé nhỏ đang nằm nghiêng, say ngủ.

Ann Duke bước đến bên cô bé. Trên chiếc đệm giường nhồi đầy lông vịt, cô ngủ như thể đang vùi sâu mình vào trong đó. Đôi má hõm vào đến tội nghiệp. Ann Duke vẫn còn nhớ như in lần đầu anh bế cô lên, cô bé nhẹ bẫng khiến anh phải kinh ngạc. Dù không bị những ngọn lửa từ ma thuật gây tổn thương nhưng trông cô vẫn vô cùng thảm hại.

Ann Duke lùa những ngón tay thon dài vào mái tóc mỏng của cô, cảm giác như chạm vào những sợi rơm khô. Anh hất tóc mái cô sang một bên khiến vầng trán lộ ra. Trên trán cô có một hoa văn kỳ lạ mà không một pháp sư nào có thể lý giải được nó tượng trưng cho điều gì. Nhưng đây chắc chắn là tác phẩm của tên vua quỷ. Không còn nghi ngờ gì nữa, có một loại ma thuật nào đó đã tác động lên cơ thể cô.

"Em đã tỉnh rồi à?"

"Em có ổn không? Em cảm thấy thế nào?"

""

Cô từ từ hé mắt, nhìn chằm chằm vào Ann Duke.

"A... a...," cô rên rỉ những tiếng khó hiểu.

"Ưm? Sao vậy?" Ann Duke dịu dàng hỏi.

Tuy nhiên, cô không thể thốt nên lời nào nữa. Cô cố gắng nhỏm

người dậy khỏi chiếc giường, nhưng việc đó dường như quá sức đối với một cơ thể đã suy kiệt. Cô phải nắm lấy cánh tay Ann Duke.

"Em ổn chứ? Có đau ở đâu không?"

"K-không."

Giọng nói của cô rất khẽ, giống như tiếng vỗ cánh của côn trùng, cổ tay mảnh khảnh mà Ann Duke đang nắm lấy đã chuyển sang màu nâu. Họ có thể phá bỏ những xiềng xích không chứa phép thuật, nhưng không thể xóa đi những dấu vết mà chúng để lại trên tay chân cô. Cô đã phải chịu đựng chúng trong một khoảng thời gian quá dài. Nghĩ đến điều đó, trái tim anh nhói đau. Dù vậy, Ann Duke vẫn cảm thấy mình nên tạ ơn thánh thần khi cô vẫn còn đầy đủ tay chân như thế này.

"Được rồi, tốt lắm."

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô cố gắng vận dụng bộ não vẫn chưa tỉnh táo hẳn, chỉ có thể sắp xếp được những câu đơn giản.

"Đây... là đâu?"

"Đây là hoàng cung Red Ark. Em không cần phải lo lắng nữa. Không có gì phải sợ cả."

"Không... có gì... phải sợ," cô lặp lại như một con vẹt.

"Phải, đúng rồi. Anh là Ann Duke. Ann Duke MacValen. Tên em là gì?"

"Tên... em?"

Cô khẽ nhắm hai mắt.

Lông mi rung động như thể cô đang run rẩy.

Rồi cô mở mắt ra.

"Tên... quên mất rồi," cô thì thầm.

Nghe những lời đó, Ann Duke nhìn chằm chằm vào cô đầy kinh ngạc. Cô ngước nhìn gương mặt Ann Duke với đôi mắt trong sáng và ngây thơ.

Ann Duke cắn môi, khẽ đảo mắt và lắc đầu vài lần.

Rồi anh nhẹ nhàng ôm lấy đầu của cô vỗ về.

"Tội nghiệp...," anh khẽ cảm thán. Giọng nói thật sâu lắng.

Trong vòng tay Ann Duke, cô dường như hơi ngả đầu vào lồng ngực anh.

Cô hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại nói như vậy.

Tin đồn về Vua Bóng Đêm bị đánh bại và cô bé tù binh được cứu thoát chẳng mấy chốc đã lan truyền đến toàn thể người dân trong vương quốc.

Người này truyền tai người kia, dùng những lời có cánh để ca ngợi Pháp sư đoàn và Thánh Kỵ Sĩ, cũng không quên bày tỏ niềm thương cảm với cô bé tội nghiệp.

Các thi sĩ ôm đàn hạc, ngâm lên những giai điệu bay bổng. Họ hát về cô gái với hoa văn lạ trên trán, về số phận đã tàn nhẫn trút những bất hạnh lên đầu cô. Những cung đàn của họ vừa đẹp đẽ, vừa u buồn... Họ ngâm lên cả những đoản ca tán dương lòng dũng cảm của Thánh Kỵ Sĩ.

Nhưng có một điều chưa bao giờ xuất hiện trong những lời ca.

Họ không hề nhắc đến Vua Bóng Đêm bị chinh phạt, cũng không

ai biết hắn hiện đang ở đâu.

"Tên của em là Mimizuku."

Một ngày nọ, một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc đen dài bước vào phòng cô bé trong lâu đài và dịu dàng nói. Tóc nàng tết thành vài bím dày, và đôi mắt cũng đen huyền như màu tóc tỏa ra một thứ ánh sáng rất dịu dàng.

"Tên em là Mimizuku. Chị nghe từ người thợ săn mà lúc trước em đã cứu khi ông ấy bị lạc trong rừng."

"Mimizu... ku?"

Mimizuku đang ngồi mơ màng trên chiếc giường lớn, khế nghiêng đầu và lặp lại cái tên đó. Cô đang mặc một chiếc đầm màu nhạt bằng vải mềm, trên đôi má gầy gò đã dần có chút ửng hồng trở lại.

"Phải. Em đã nhớ ra chưa?"

"E... em không biết. Nhưng nếu chị nói vậy... em nghĩ chắc là đúng, ừm, em là... Mimizuku." Mimizuku khẽ nói, hàng mi cụp xuống. Cô ghì chặt hai tay vào ngực như thể đang cố giữ thật kỹ một điều quan trọng trong tim.

"Chị là Orietta. Orietta MacValen. Vợ của tên Thánh Kỵ Sĩ lười biếng ấy đấy. Em biết Ann Duke chứ nhỉ?"

"Vâng, em biết Andy."

Từ khi Mimizuku tỉnh dậy vài hôm trước, ngày nào Ann Duke cũng đến thăm cô. Đa phần thời gian Mimizuku sẽ ngủ, nhưng thường thì Ann Duke sẽ trao đổi vài câu với những người hầu đang chăm sóc Mimizuku, xoa đầu cô vài cái rồi trở ra.

"Phải rồi, chị là vợ của anh chàng kỵ-sĩ-trông-nhà đó. Hân hạnh được gặp em, Mimizuku bé nhỏ."

Orietta mim cười và chìa tay ra, Mimizuku nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy. Bàn tay của nàng trắng muốt như lớp da trơn mượt của loài cá ngần, trái ngược với bàn tay như chiếc lá khô úa của Mimizuku.

Orietta hơi nhíu mày.

"Hân hạnh được gặp chị, ừm..."

"Orietta."

"Vâng, hân hạnh được gặp chị, Orietta, vợ của... Andy ạ?"

"Phải rồi, thật không may, chính là chị."

Trái ngược với lời nói, gương mặt của Orietta tràn ngập niềm hạnh phúc.

"Mimizuku... chị gọi em là Mimizuku được không?"

"V... vâng!"

Đôi mắt của Mimizuku lấp lánh trước câu hỏi của Orietta. Mặc dù chỉ là cái tên nghe qua lời người khác, nhưng Mimizuku lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện khi mọi người gọi cô bằng cái tên đó.

"Mimizuku, em thấy cuộc sống ở đây thế nào?"

Khi được hỏi "như thế nào", Mimizuku nghiêng đầu. Cô chỉ biết nói đúng như những gì cô biết.

"Ùm... ờ... Em được ăn rất nhiều đồ ăn ngon. Em cũng có rất nhiều quần áo đẹp để mặc, và mọi người đều rất tốt với em!"

"Có thiếu thứ gì không?"

"Andy cũng luôn hỏi như vậy. Không ạ, không thiếu gì cả."

Mimizuku trả lời, lắc đầu quầy quậy. Thật vậy, cuộc sống của cô bây giờ còn nhiều hơn là đủ. Mỗi khi mọi người đối xử tốt với cô, cô luôn mơ hồ tự hỏi tại sao lại như vậy.

Tại sao mọi người lại tốt với cô đến nhường này.

Orietta mim cười nhìn Mimizuku, rồi nàng khẽ hỏi: "... Em đã nhớ ra được gì chưa?"

Nàng muốn hỏi về những ngày tháng cô bé đã trải qua trong Rừng Bóng Đêm, trước khi cô tỉnh lại.

Trước câu hỏi ấy, Mimizuku không trả lời. Cô chậm chạp lắc đầu lần nữa, nhưng cảm giác hoàn toàn khác với cái lắc đầu khi nãy.

Orietta quỳ xuống tấm thảm cạnh chiếc giường, nhìn thẳng vào mắt Mimizuku.

"Em biết không, Mimizuku. Trước khi ở đây, em đã ở trong Rừng Bóng Đêm. Em đã bị giam cầm bởi ma quỷ, có nỗi sợ hãi cùng cực trong đôi mắt em... Có lẽ... em đã mất trí nhớ khi cố tự bảo vệ mình. Nhưng em cũng không cần ép bản thân phải nhớ lại. Mimizuku à, tốt nhất em hãy quên đi. Bởi vì kể từ bây giờ, cuộc sống mới đang chờ em đó."

Rừng Bóng Đêm

Ma quỷ, quái vật.

Đôi mắt đầy sợ hãi.

Những lời nói ấy xoay mòng mòng trong đầu Mimizuku.

Thât sao?

Tốt nhất nên quên đi.

Thật... sao?

"Cuộc sống mới của Mimizuku... kể từ bây giờ sao?"

"Đúng rồi, kể từ bây giờ." Orietta khẳng định.

Đúng rồi, mọi việc sẽ là như vậy. Cho dù Mimizuku cũng nghĩ như thế.

Thât sao?

Nhưng tại sao?

Sâu thẳm trong trái tim cô, có ai đó đang khẽ hỏi.

Dường như bên tai cô, có tiếng leng keng vọng lại từ nơi xa xăm nào đó.

Mùi ẩm mốc phảng phất trong không khí dọc theo lối đi lát bằng những phiến đá cũ. Trần nhà cao vút nhưng không có bất cứ ô cửa sổ nào. Ngọn lửa ma thuật thắp sáng hành lang chuyển từ đỏ sang xanh. Nhà vua bước về phía trước, tiếng chân ông vang dội khắp bốn bức tường. Những pháp sư tháp tùng không phát ra bất kỳ lời nào. Chỉ có tiếng gót giày nện xuống và âm thanh như tiếng gầm gừ trầm đục vọng trong không gian.

Tận cùng hành lang, một bóng đen bị đóng dính lên tường. Khi nhà vua dừng chân, tiếng gót giày cuối cùng động mạnh xuống đất nghe rõ mồn một.

"Vua quỷ." Với chất giọng khàn khàn nhưng trang nghiêm, quốc vương của loài người nói.

Fukurou bị đóng dính trên tường, cả cơ thể anh bị trói buộc và treo lơ lửng bởi một sợi chỉ mỏng manh trong suốt màu trắng. Đôi

mắt anh nhắm nghiền, và đôi cánh hoàn toàn bất động.

"Hắn tỉnh chưa?" Một pháp sư ở bên cạnh nhà vua hỏi.

"Để xem hắn có nghe được gì không," Riveil không thay đổi, vẫn trả lời từ bên dưới chiếc áo chùng ảm đạm của mình.

"Này Quỷ Vương."

Nhà vua cất giọng lớn gọi một lần nữa. Đáp lại giọng nói của ông ta hay có lẽ vì một lý do nào khác, Fukurou chầm chậm nâng đôi lông mi nặng nề của mình lên.

Một luồng ánh sáng phảng phất màu bạc tỏa ra từ chúng. Đôi mắt bị mờ đi do ảnh hưởng của ma pháp, nhưng sức mạnh của ánh sáng ấy chứng minh rằng anh chính là người cai quản quái vật.

Nhà vua hít một hơi thở sâu, và quay sang đối diện với Fukurou không chút nao núng.

"Quỷ Vương. Ngươi cảm thấy thế nào khi bị bắt giữ bởi loài người?"

Ông ta nói bằng một giọng khiêu khích. Tuy nhiên, vua quỷ đã phớt lờ câu hỏi ấy.

"... Quốc vương của loài người?"

Giọng anh trầm đục đến mức làm rung cả sàn nhà.

"Đúng rồi. Ta là vua của đất nước này, Red Ark."

Đôi mắt Fukurou lóe lên một tia kỳ lạ, gần như khinh bỉ và ghê tởm.

Nhà vua bỗng cảm thấy hắn thật giống một con người thực thụ.

Đối với nhà vua, Quỷ Vương là một con quái vật hiếu chiến, một thực thể tà ác. Ông không thể ngờ hắn cũng có những cảm xúc

giống con người, dù là căm ghét đi chăng nữa.

"... Ngươi căm thù loài người sao? Nhưng Quỷ Vương à, trông ngươi cũng hệt như con người. Ngươi giam giữ một cô bé làm nô lệ cho người đúng không? Dù vậy, người không hề giết hại cô bé, hay là người đang muốn... trả thù loài người?"

Đáp lại câu hỏi của nhà vua, Fukurou chỉ hoàn toàn bất động trong im lặng. Nhà vua nghiến chặt hai hàm răng. Nếu chính bản thân ông bị giam cầm, có lẽ cũng không thể giữ thái độ tự tôn đến mức ngạo mạn như hắn.

Nhưng thế thì sao nào? Hắn ta chỉ là một thứ quái vật.

"... Tùy ngươi vậy. Cô bé nô lệ đó đang được chăm sóc cẩn thận trong lâu đài. Tuy cô bé đã mất trí nhớ, nhưng cũng tốt. Từ giờ trở đi, cô bé ấy sẽ có một cuộc sống mới, thoải mái và hạnh phúc. Quỷ Vương à, dã tâm của người đã tan thành tro bụi rồi."

Fukurou không trả lời, anh chỉ thờ ơ nhắm mắt lại lần nữa. Nhà vua đưa mắt về phía các pháp sư, họ kính cẩn dâng lên một quả cầu pha lê lớn.

Quả cầu ma thuật phát sáng lung linh, bên trong là một ngọn lửa đỏ rực đang nhảy múa. Trông nó tinh xảo và tràn đầy sức mạnh đến nỗi có thể thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

"Ngọn lửa này biểu trưng cho sức mạnh ma thuật của ngươi. Khi ngọn lửa chuyển từ đỏ sang xanh, sức mạnh của ngươi sẽ cạn kiệt, cơ thể của ngươi sẽ khô tàn, và ngươi sẽ trở thành một xác ướp tượng trưng cho pháp thuật cao siêu của vương quốc này."

Nhà vua nói bằng giọng đều đều vô cảm. Ông đang tuyên án tử cho Fukurou, nhưng anh không hề phản ứng, ngay cả một cái đảo

mắt cũng không có, chỉ tiếp tục im lặng.

Không còn biết nói gì nữa, nhà vua đành quay bước trở về. Khi những tiếng bước chân xa dần rồi sắp sửa biến mất, một giọng nói đột ngột vang lên.

"Vua loài người."

Nhà vua dừng lại. Cố giữ phong thái uy nghi của bậc vua chúa, ông chầm chậm quay đầu. Ánh mắt ông giao với đôi mắt màu bạc của Fukurou.

"Vua loài người. Thứ nào đối với ngươi quan trọng hơn: vương quốc hay chính bản thân người?"

Đây là câu hỏi đầu tiên của vua quỷ dành cho vua loài người. Vua của loài người cau có, trả lời lại không chút do dự.

"Câu hỏi đó vô nghĩa quá, Quỷ Vương à. Hai thứ đó không thể so sánh với nhau được. Đáp án luôn là vương quốc của ta. Chỉ cần ta còn là quốc vương, ta sẽ luôn đặt đất nước của mình lên hàng đầu."

Miễn là ông có quyền lực, ông sẽ không bao giờ đặt chúng lên bàn cân để lựa chọn.

Fukurou nhắm đôi mắt lại trước câu trả lời của vị vua, và lại trở nên im lặng, như thể anh đang thiếp ngủ.

Bầu trời trong xanh cao vời vợi, chỉ có một vài cụm mây mỏng trôi hờ hững qua khu chợ thị trấn sầm uất dưới kinh thành.

"Oa...!"

Mimizuku đứng ở lối vào chợ, đôi mắt sanpaku mở lớn hơn.

"Có nhiều người quá!"

"Lần đầu tiên em thấy cảnh đông vui như vậy sao?" Ann Duke hỏi, miệng khẽ mỉm cười. Anh đang đứng bên cạnh cô bé.

"Chắc chắn là lần đầu tiên ạ!" Mimizuku đáp.

"Vậy thì nhớ nắm lấy tay chị kẻo lạc đấy, hiểu không?" Orietta nói, đứng đối diện với Ann Duke. Nàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mimizuku. Cô chớp mắt vài cái, rồi mim cười vui vẻ.

Hôm nay là lần đầu tiên Mimizuku rời lâu đài.

Trang phục cô không hào nhoáng nhưng được may vô cùng tỉ mỉ, trên đầu còn đội một chiếc nón lớn cho phù hợp. Hôm nay, cả Ann Duke và Orietta đều ra ngoài cùng với Mimizuku.

"Chị Orietta! Mọi người đang mang nhiều thứ quá!"

"Phải rồi, đây là nơi để mua sắm mà," Orietta nói, không biết Mimizuku có hiểu không.

Mimizuku nghiêng đầu đầy thắc mắc.

"Mua sắm có nghĩa là chúng ta đưa tiền cho người bán, họ sẽ đế chúng ta đem về nhà những thứ mà chúng ta muốn. Mimizuku, xòe tay ra nào."

Orietta đặt ba đồng xu vào bàn tay trống trơn của Mimizuku.

Trên đồng xu đó có khắc hoa văn hình chim bồ câu tuyệt đẹp. Đối với Mimizuku, ba đồng xu đơn giản này chẳng khác gì báu vật.

"Dùng cái này này."

"Trả tiền? Cho thứ mà mình muốn?"

"Đúng rồi, thứ mà Mimizuku muốn."

"Thứ mà em muốn..."

Mimizuku tập trung suy nghĩ. Nhìn bộ dạng ấy, Ann Duke cười.

"Trước tiên, em hãy ngó nghiêng xung quanh một chút xem!" anh nói, đẩy nhẹ vào lưng cô bé. Trong những quầy hàng của khu chợ chất đầy trái cây cùng rau củ tươi ngon, những mảnh vải với màu sắc tuyệt đẹp và vô số thứ hàng hóa tinh xảo xinh xắn mà Mimizuku chưa bao giờ thấy trước đây.

Mimizuku liên tục nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều quá mới mẻ với cô.

"Ôi trời, phu nhân Orietta, chào cô!"

Một giọng nói bỗng vang lên từ một quầy hàng ở bên cạnh. Một người phụ nữ bán bột mì xuất hiện trước Orietta.

"Hôm nay có cả ngài Thánh Kỵ Sĩ nữa này. Hai người thật thắm thiết làm sao, tôi phát ghen rồi đây."

Người phụ nữ cười vô cùng chân thật.

"Kể cả là Thánh Kỵ Sĩ, dù có thích hay không thì hôm nay nhất định anh ấy cũng phải đi với tôi. Tôi sẽ thoải mái mua đồ mà không cần lo đến việc phải vác chúng về nhà." Orietta nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp.

"Ahaha, không sai. À, Orietta này, đứa trẻ đó là ai vậy?"

Người phụ nữ nhìn xuống Mimizuku. Mắt giao mắt, Mimizuku ngước lên Orietta, tự hỏi rằng cô nên làm gì.

"Phu nhân Orietta, cô đã có con lớn thế này rồi sao?"

Orietta phót lờ câu hỏi đó. "Cô bé dễ thương không?" nàng chỉ mìm cười đáp lại.

Không biết từ khi nào Orietta đã buông tay Mimizuku ra, những ngón tay chạm nhẹ vào lưng cô. Mimizuku cảm thấy như Orietta

muốn nói rằng cô nên đi đi. Tim Mimizuku chợt đập mạnh, cô hòa vào dòng người hối hả bận rộn giữa những gian hàng ven đường. Ann Duke chào hỏi mọi người xung quanh, vẫn dõi theo vóc dáng bé nhỏ của Mimizuku để chắc rằng anh không lạc dấu cô.

Sau khi đâm sầm vào vài người, Mimizuku nhận ra mình đang đứng trước một gian hàng. Chỉ muốn dừng lại để nghỉ ngơi một chút nhưng cô bất giác ngửi thấy hương thơm ngọt ngào tỏa ra từ gian hàng đó.

"Này, cô gái nhỏ! Cô muốn ăn không?" Chủ tiệm hỏi một cách nhã nhặn. Mimizuku sợ hãi lùi lại một chút.

"Có ngon không ạ?"

"Thử xem nhé! Này, cô bé, ăn thử đi."

Bọc trong một gói giấy màu tối là một loại trái cây nấu chín nhúng đường. Cô cắn một miếng. Vị ngọt ngào ấm áp và vị chua của nước trái cây hòa trộn, ngập trong khoang miệng nhỏ.

Đôi mắt của Mimizuku sáng lấp lánh.

"Ngon quá!"

"Vậy sao, vậy sao!"

Thấy phản ứng của Mimizuku như vậy, người đàn ông có vẻ hưng phấn hơn.

Mimizuku ăn trái cây đến không kịp thở, liên tục tấm tắc khen ngon. Không biết từ khi nào, rất nhiều người lớn đã vây quanh cô.

"Nó thậm chí còn ngon hơn thức ăn ở trong lâu đài!" Mimizuku thành thật nói. Đám đông đột nhiên rơi vào trạng thái phấn khích.

"Tôi chẳng mong chờ gì hơn lời khen đó nữa!"

"Cô bé, cô có nói quá không đấy?"

"Nhưng đúng mà! Nó thật sự rất là ngon!"

Dù Mimizuku chẳng biết ai vào với ai, cô vẫn chân thành đáp.

"Vậy thì tôi cũng phải ăn thử một lần mới được!"

Dáng vẻ ngây thơ của Mimizuku khiến vô số người bắt đầu xúm vào quầy hàng nhỏ. Khi nhận ra trên tay họ cầm những đồng xu, Mimizuku hốt hoảng.

"A, a... đúng rồi! Tiền, tôi phải đưa tiền lại phải không?"

Chủ tiệm bận rộn luôn tay, nghe thấy liền cười lớn.

"Không cần đâu, cô bé! Chỉ cần cô nói thức ăn của tôi ngon là được rồi!"

Sự rộng lượng của ông khiến đám đông xung quanh càng thêm hào hứng, càng lúc họ càng sẵn sàng mua nhiều hơn.

"Không, không được đâu. Chị Orietta đã nói rằng tôi phải trả tiền...!"

Mọi người đều kinh ngạc khi nghe đến cái tên được thốt lên từ miệng của Mimizuku.

"Sao? Cô quen quý cô Orietta? Có phải một trong những người được tuyển chọn trở thành Thánh Nữ của Thần điện?"

Một bà lão bước đến gần Mimizuku.

"Nhìn xem, miệng cháu dính đầy trái cây. Chờ chút, để ta lau đi cho."

Bà đưa bàn tay đầy nếp nhăn lên, dịu dàng lau sạch vùng quanh miệng của Mimizuku. Ăn vội ăn vàng khiến những vết nước trái cây và đường dính khắp miệng, lên đến tận đầu mũi cô. Mọi người xung quanh nhìn Mimizuku, mim cười thân thiết.

"Đấy, đã sạch rồi này. Ôi trời, cái gì vậy? Trên trán cháu là..."

Bà lão vén tóc mái của Mimizuku qua một bên. Những hoa văn kỳ lạ xuất hiện.

"Cô... không lý nào..."

Bà lão nín thở, đám đông xung quanh thoáng chốc cũng im lặng. Mimizuku đứng ngay chính giữa đó, tròn mắt nhìn mọi người.

"Cô bé... cô... có phải là công chúa không?" Bà lão hỏi, những ngón tay bà run rẩy.

"Ưm? Mimizuku sống ở trong lâu đài, nhưng Mimizuku không phải công chúa." Mimizuku thành thật trả lời.

Đám đông xung quanh xôn xao.

"Không, không phải vậy. Ý ta là... có phải cô... cô là công chúa của Rừng Bóng Đêm, là người được cứu sau cuộc chinh phạt Quỷ Vương không...?"

"O'...? Ù'm, có lẽ... là vậy..."

Trước những lời đó, mọi người đều ồ lên bàn tán.

Mặc dù Mimizuku chưa thật sự hiểu lắm, mặc dù cô cũng không phải là công chúa, nhưng cô cảm thấy bà lão nói cũng có phần đúng. Mimizuku nhớ lại rằng trước đây Orietta đã từng giải thích cho cô rồi.

"Aa...!"

Đột nhiên bà lão kêu lên rồi ôm chầm lấy Mimizuku.

"Ôi, ôi...!"

Đột nhiên bị ôm như vậy khiến Mimizuku hốt hoảng.

"Cô đã trở về nguyên vẹn... Tốt quá rồi, ta đã thực sự vô cùng lo lắng!"

"U, wm...!"

Bà lão ôm Mimizuku, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Mimizuku cảm thấy bối rối khi cảm thấy những giọt nước rơi xuống lưng mình.

"Chính là công chúa! Công chúa được cứu khỏi Rừng Bóng Đêm đang ở đây...!"

Những tiếng reo hò hân hoan vang lên. Đám đông ùa đến Mimizuku, tất cả họ đều vỗ về và ôm lấy cô. Mimizuku hoang mang không biết làm gì, cô vô thức bắt tay với vài người.

Chuyện gì vậy?

Trái tim Mimizuku đập nhanh và mạnh hơn.

Âm áp quá.

Chuyện gì vậy?

Sau cùng, Ann Duke từ trong đám đông bước đến, đưa Mimizuku ra khỏi đó. Nhưng Mimizuku vẫn miên man suy nghĩ về những cảm xúc ấy.

Những bàn tay cô nắm, thật ấm áp làm sao.

"À... ừm... Ann Duke."

"Hửm? Sao vậy?"

"Bà lão đó, ừm, hình như rất lo lắng cho em."

"Ù. Bà ấy còn khóc nữa mà."

"Khóc..."

"Nước mắt của bà ấy đã rơi vì em đấy," Ann Duke nói với một nụ

cười dịu dàng.

Nước mắt là gì?

Nhưng mà chúng thật ấm áp. Chúng mang đến cảm giác dễ chịu biết bao. Khi cô nghĩ về điều này, sống mũi cô bất giác nghèn nghẹn.

Về cơ bản, Mimizuku chỉ cần ngoan ngoãn sống trong lâu đài và không phải làm bất cứ điều gì. Nhưng cô cũng không có thời gian để phát chán vì sự rảnh rỗi. Mimizuku thích cuộn mình ngủ trên giường, cô cũng thích ngắm phong cảnh từ cửa sổ phòng mình, và cũng thích nói chuyện với những người hầu khi họ vô tình đi ngang qua. Mọi người đều tốt với cô, Ann Duke và Orietta thì giống như gia đình của cô vậy.

Chỉ có duy nhất một lần, quốc vương xuất hiện.

"Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, phải không Mimizuku?"

Nhà vua với mái tóc bạc đến phòng Mimizuku với vài người tháp tùng. Đứng bên cạnh là Ann Duke, anh thì thầm với cô. "Đây là người đàn ông vĩ đại nhất vương quốc này."

"A, a, hân hạnh gặp ngài!"

"Hừm... dường như cô đã khỏe lên nhiều đấy."

"Cháu, ưm, ngài đã giúp đỡ cháu rất nhiều!"

"Đừng bận tâm. Ta sẽ luôn dành cho cô sự chăm sóc tốt nhất."

Hai người chỉ trao đổi vài câu. Từ đầu đến cuối, nhà vua luôn mang một gương mặt nghiêm trang. Sau đó, Mimizuku có hỏi Ann Duke rằng có phải đức vua nổi giận không, và Ann Duke bật cười.

"À, ông ấy chỉ gặp rắc rối với chính khuôn mặt của mình mà thôi."

Vậy sao, quả đúng là như vậy rồi, Mimizuku cũng thành thật thừa nhận.

Vài ngày sau, một người hầu đến chỗ Mimizuku.

"Cô Mimizuku, tôi mang đến cái này."

Người đó đưa cho cô một xâu chìa khóa.

"Đây là...?"

"... Chúng là chìa khóa của tòa tháp ở phía Tây."

"Ưm? Tòa tháp phía tây?"

"Một người sống ở trong tòa tháp đó muốn gặp cô Mimizuku, tôi đến để báo tin cho cô."

"Mimizuku w? Tại sao?"

Người hầu cận đã già đơn thuần chỉ mỉm cười.

"Xin cô hãy mang cái này và đến đó đi."

Ông ta trao cho cô xâu chìa khóa đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Mimizuku cầm chúng mà không mảy may suy nghĩ.

"Hiểu rồi! Tôi sẽ đi!" Mimizuku trả lời với nụ cười rộng đến mang tai.

Người đàn ông miêu tả đường đi với cô, rồi ông ta biến mất trở lại hành lang. Nhìn bóng lưng ông xa dần, Mimizuku thở dài.

Để đến được tòa tháp phía Tây, cô phải đi qua một cánh cổng khóa chặt. Mimizuku lần lượt thử những chiếc chìa khác nhau trên các ổ khóa, cuối cùng cô cũng mở được cánh cửa. Có một người lính canh đứng ngay bên cạnh cô khi cô bước vào. Sau khi liếc mắt nhìn cô và chùm chìa khóa, anh ta chỉ cúi chào mà không nói một lời, cũng không thèm quay lại nhìn cô, chấp nhận cho Mimizuku đi

tiếp.

Khi cô mở cánh cửa, có một cầu thang dài và quanh co.

Mimizuku chạy lên cầu thang không chút chần chừ. Cô cũng không quên vén vạt váy của mình khi bước lên các bậc thang.

Khi leo đến đầu cầu thang, Mimizuku mới bắt đầu thở dốc, rồi cô bước đến một cánh cửa bằng gỗ sồi được chế tác rất đẹp.

À...

Mimizuku gõ cửa ba lần, bắt chước hành động của những người trong lâu đài khi họ bước vào phòng cô.

"Ai đấy?"

Mimizuku giật mình bởi giọng nói từ bên trong.

"Tôi là Mimizuku."

Không biết phải nói gì khác, Mimizuku chỉ trả lời như vậy.

"... Vào đi."

Khi đã nhận được sự cho phép, Mimizuku tiến vào bên trong. Khi mở cánh cửa, một căn phòng lớn trải dài trước mắt cô. Nó lớn hơn gấp đôi căn phòng của Mimizuku.

Trong đó có một cánh cửa sổ đan lưới mắt cáo lớn, một kệ sách, một chiếc giường rộng. Còn có cả những con thú nhồi bông và các mô hình binh lính nữa.

Ở ngay giữa phòng, có một bóng hình đang ngồi trên chiếc ghế có kiểu dáng kỳ lạ.

"Sao thế? Sao không vào đi?"

Mimizuku nghe thấy giọng nói từ chiếc ghế đó. Âm vực rất cao, giống như giọng một người con gái. Ngồi trên ghế có gắn những

chiếc bánh xe lớn là một dáng người nhỏ bé.

Đôi tay và đôi chân gầy yếu bị đổi màu nhợt nhạt.

Tóc và mắt của người đó đều rất nhợt nhạt. Vóc dáng mảnh khảnh. Màu tóc của cậu ta khiến Mimizuku thấy quen quen.

"Lần đầu gặp mặt, Mimizuku."

Ngồi thẳng trên chiếc ghế là một thiếu niên tầm trên dưới mười tuổi. Cậu ta khẽ mỉm cười.

"Ta là Claudius. Claudius Vain Yordelta Red Ark."

Mimizuku chớp mắt.

"Ta là hoàng tử của vương quốc này."

Nhìn mái tóc phản chiếu ánh sáng lấp lánh từ chiếc đèn chùm sang trọng, Mimizuku liền nghĩ rằng cậu bé này thật giống đức vua làm sao.

Chương 6

Dấu Ấn Của Vua Bóng Đêm

Laudius yêu cầu Mimizuku ngồi trên tấm thảm bên cạnh cậu. Mimizuku làm theo không chút chần chừ. Từ khi cô bắt đầu sống trong lâu đài, thảm là một trong những chỗ ngồi ưa thích của Mimizuku, mặc dù cô thường xuyên bị các cô hầu rầy la vì làm như vậy.

Nhưng ở đây thì chẳng có ai ý kiến với cô cả.

Ngồi ngay xuống tấm thảm, Mimizuku có thể ngước lên nhìn hoàng tử, vóc dáng cậu thậm chí còn nhỏ hơn cô. Claudius đang ngồi trên một chiếc sofa lớn hơn cậu nhiều, giống như đang bị chôn vùi trong lòng chiếc ghế.

"Cho ta xem dấu ấn của cô đi," Claudius nói, chỉ khẽ nhếch môi.

Mimizuku ngoan ngoãn gỡ nón ra khỏi đầu và cho cậu ta xem trán của mình.

"Đúng là những hoa văn kỳ lạ..."

"Ehehehe!" Mimizuku cười.

"Cho ta xem thử cổ tay và chân cô luôn."

Mimizuku vâng lời, vươn tay ra để cho cậu ta xem cổ tay của mình, cô thẳng chân để cho cậu ta xem phần cổ chân.

"Chúng thật sự đổi màu này."

"Cái này... chị Orietta đã bảo là không thể làm cho nó biến mất được."

"Vậy ra cô đã bị xích tay chân lại à?"

"Ùm, đúng vậy. Họ nói rằng có lẽ do những sợi xích đã bị gỉ."

"Cô không thấy trở ngại gì khi di chuyển à?"

"Trở ngại ư? Hừm, nó không đau, nên tôi thấy bình thường."

"... Ra vậy."

Nghe tới đây, Claudius cười nhẹ. Kiểu cười thật lạ lùng. Thậm chí ngay từ đầu Mimizuku còn không phân biệt được là cậu ta có đang cười hay không.

"Nếu vậy, xem ra ta còn tệ hơn cô nhiều."

"Sao co?"

"Có phải tay và chân của ta đang bị đổi màu xấu xí lắm không?" "Ưm."

Mimizuku ngoan ngoãn gật đầu. Cô không biết "xấu xí" có nghĩa là gì, có lẽ chúng là một loại màu sắc mới mà cô chưa từng nghe đến chăng?

"Đây là bẩm sinh. Từ khi mới chào đời, tay chân ta đã như vậy rồi, không thể cử động được."

"Tay và chân cậu không thể cử động được sao?"

"Đúng vậy. Mẫu hậu đã gắng hết sức để sinh ra ta, thậm chí hy sinh cả tính mạng của mình, vậy mà... ta lại có hình dạng thế này, chắc là quốc vương... cũng thất vọng lắm."

Khi nói những lời này, Claudius đảo mắt xuống để tránh ánh mắt của Mimizuku.

"Có lẽ, thân thể này đã bị nguyền rủa. Ta sẽ không bao giờ dám xuất hiện trước thần dân của vương quốc. Họ chắc chắn sẽ hoảng sợ nếu biết hoàng tử của chính họ bị nguyền rủa. Cho nên kể từ khi sinh ra, ta đã luôn ở trong căn phòng này, chưa từng bước chân ra ngoài."

Mimizuku há hốc miệng ngạc nhiên, làm cho Claudius mim cười. À... cô cũng không biết có phải cậu đang mim cười hay không.

"Sao nào, ta thật bất hạnh phải không?" Claudius hỏi.

Mimizuku nghiêng đầu qua một bên.

"Bất hạnh?"

"Đúng vậy."

Bất hạnh nghĩa là không hạnh phúc. Hoàng tử tự nói mình bất hạnh, vậy chắc thật sự là như vậy rồi, Mimizuku nghĩ.

Nhưng tại sao cậu ấy lại hỏi mình. Mimizuku cảm thấy thật kỳ lạ.

"Thế nào hả, hỡi cô gái bị bắt bởi Vua Bóng Đêm, cô vẫn nghĩ mình bất hạnh hơn ta chứ?" Claudius nói, cau mày lườm Mimizuku, khuôn mặt tràn ngập sự căm phẫn.

"U'm..."

Mimizuku không chút nao núng trước biểu hiện của Claudius, cô nói một cách lợ đãng.

"Mimizuku hạnh phúc? Ở trong lâu đài này, rất hạnh phúc sao?"

Câu trả lời của Mimizuku dường như đâm một nhát vào Claudius. Đôi mắt như hai viên ngọc lục bảo với những tia sáng lờ

mờ của cậu chợt mở to.

"Tôi nghe rằng đó là nhờ ơn đức vua, nhưng tôi nghĩ rằng cũng nhờ ơn hoàng tử nữa."

Mimizuku nói, mim cười. Claudius dời mắt nhìn sang chỗ khác.

"... Ta không có chút địa vị nào cả."

Mimizuku, người không hiểu "địa vị" nghĩa là gì, đột nhiên đứng dậy. Cô vẫn chưa được phép của Claudius, nhưng quang cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp từ cửa sổ lớn đang tràn ngập trong mắt cô.

"Oa! Thật tuyệt vời!" Mimizuku hét lên vui sướng.

"Tuyệt quá! Tuyệt quá! Từ đây có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy! Nhìn này, thậm chí chúng ta còn có thể nhìn thấy khu chợ nữa!"

"Mi-Mimizuku, ta vẫn chưa nói xong...!"

Hoàng tử chưa dứt lời, giọng nói của cậu đã chìm nghỉm trong những tiếng reo hân hoan của Mimizuku.

"Này này, ở khu chợ đằng đó ấy, có một gian hàng trái cây nấu đường rất ngon. Cậu đã ăn thử chưa?"

Mimizuku hỏi một cách vô tư. Gương mặt của Claudius sầm xuống.

"Ta đã bảo rồi... Ta không thể rời khỏi đây."

"Vậy là cậu chưa từng ăn sao? Không sao đâu, lần sau Mimizuku sẽ mua cho cậu! Ngon lắm đấy. Mimizuku thân với ông chú ở đó lắm!" Mimizuku vừa nói vừa cười rạng rỡ.

Claudius định mở miệng ra nói gì với Mimizuku, nhưng rồi cậu lại khép miệng vào, chần chừ.

"... Cô sẽ... mua cho ta sao?" Cậu nhỏ giọng hỏi.

"Ùm! Mình sẽ mua cho cậu! Chúng thật sự rất ngon đó. Ở đó cũng có rất nhiều món đồ khác rất đẹp, và ở đó cũng vui thật là vui nữa."

Mimizuku gật đầu mấy cái liền, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cô nhớ đến người đàn ông ở gian hàng đã vui như thế nào khi cô khen trái cây của ông rất ngon.

Claudius ngước lên nhìn Mimizuku. Đó là một ánh nhìn tuyệt vọng, như thể cậu đang cố tìm một chỗ dựa nơi cô.

"Cô..."

"Vâng?"

"Cô không thương hại ta sao?"

"Th... thương hại?"

Mimizuku nghiêng chiếc cổ giống như một chú chim nhỏ.

"Cô không nói ta tội nghiệp sao?"

"Ưm... cậu tội nghiệp à?"

Claudius trong thoáng chốc bỗng đỏ mặt và nhìn sang chỗ khác, giống như lời hỏi lại của cô làm cậu ngượng ngùng.

"Mimizuku cũng được gọi là tội nghiệp, dù Mimizuku không hiểu Mimizuku có gì đáng tội nghiệp." Mimizuku nói, nở nụ cười rộng. Claudius e ngại nhìn chằm chằm vào cô.

"... Này, Mimizuku."

"Vâng?"

"Từ giờ, cô hãy kể những chuyện trong thành cho ta nghe với nhé. Về những gì đang diễn ra bên ngoài kia... những thứ đẹp,

những điều thú vị, những thứ tuyệt vời, hãy kể cho ta nghe..." Claudius nói, giọng cậu nhẹ như tiếng thì thầm.

Mimizuku nhẹ nhàng gật đầu trước lời đề nghị của Claudius.

"Ùm, được thôi! Mimizuku sẽ kể cho cậu tất cả. Và Mimizuku cũng sẽ mang cho cậu thật nhiều đồ ăn ngon! Ở thị trấn, có nhiều thứ đáng ngạc nhiên lắm. Ở đó cũng có rất nhiều thứ xinh đẹp nữa!"

" "

Claudius im lặng, cậu cúi gằm mặt xuống.

"... Này, Mimizuku?"

"Vâng?"

"...Cô... ừm..."

Đôi tai lộ ra giữa những sợi tóc của cậu có chút ửng đỏ lên.

"Cô sẽ... là bạn ta chứ?"

Mimizuku cười toe toét trước câu hỏi của Claudius.

"Bạn là gì?" Cô hỏi lại, ngây thơ và vô tư lự.

Claudius nhìn lên Mimizuku và nở nụ cười nhẹ, một nụ cười khó khăn. Đây là lần đầu Mimizuku nhìn thấy cậu cười.

Ngày đó, nhà vua sau khi kết thúc những công việc chính sự đã tới phòng tiếp khách. Ông bắt gặp Ann Duke - người đang thả mình trên chiếc ghế bành một cách thoải mái. Cách chào đón này hoàn toàn chẳng dễ chịu chút nào đối với người vừa trải qua một ngày căng thẳng như đức vua. Ngài đã nghĩ đến việc thắp lửa và dí bất ngờ vào mũi của gương mặt đang say ngủ kia, nhưng đối phương là kẻ dùng kiếm, hắn sẽ không bao giờ bất cẩn như vậy. Nhà vua

liền đổi ý.

- "... Này kẻ chỉ biết ru rú trong xó nhà kia, nếu ngươi chưa muốn mất chức thì mau biến khỏi đây!" Ông gần như gầm lên.
- "... Ùm ừm..." Ann Duke lầm bằm bằng giọng ngái ngủ, nhấc người ra khỏi chiếc ghế bành. Anh chàng Thánh Kỵ Sĩ vô phép tắc này luôn coi chiếc ghế bành trong phòng tiếp khách là chốn ngả lưng quen thuộc.

"Ngươi ở đây làm gì?"

"Ngủ trưa."

"Ra ngoài ngay!"

"Vâng, tất nhiên rồi. Tôi cũng sắp sửa về nhà đây. Nếu tôi về trễ quá, vợ tôi sẽ điên lên mất, đức vua biết mà?" Ann Duke nói một cách thoải mái khi đứng lên, và rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, anh quay ra nói với nhà vua.

"Quên mất, ngài có nghe rằng Dia và Mimizuku hình như đang rất thân với nhau?"

"... Ta có nghe."

"Hừm? Vậy đức vua có ý gì không?"

"Claudius nói muốn gặp 'công chúa bị giam cầm'."

"Haha, Ngài vẫn ngọt ngào như mọi khi. Nhưng thật sự cũng tốt. Tôi đã khá ngạc nhiên khi nghe tin hai người đó gặp nhau, nhưng nghĩ đó cũng là một ý hay."

Nhà vua ném một ánh mắt lạnh lùng về phía Ann Duke, kẻ đang vừa nói vừa vươn vai như một chú mèo ngái ngủ.

"Ý naươi là aì?"

Ann Duke nhăn nhó khổ sở như thể anh đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp để nói, rồi chậm rãi mở miệng.

"... Không phải là ngài nên quan tâm đến Dia thêm một chút sao? Hãy thôi giữ cậu ấy ở tòa tháp kia đi. Không phải sẽ tốt hơn nếu ngài đưa cậu ấy ra trước dân chúng sao? Nếu ngài lo ngại việc phơi bày mọi thứ một cách quá đột ngột, thì giờ gửi cậu ấy đến một trường nội trú nào đó cũng được. Ngài có biết Đảo Remit không? Đó là một hòn đảo rất xa biên giới, nhưng tôi nghe nói rằng những ngôi trường ở đó được đánh giá là vô cùng xuất sắc."

Không biết nhà vua có lắng nghe Ann Duke hay không, nhưng thậm chí ngài còn chẳng thèm nhìn anh.

Ann Duke thở dài, và anh nói tiếp:

"... Thưa ngài, dù cơ thể Dia như vậy... nhưng cậu ấy là một cậu bé rất thông minh."

" "

Nhà vua đáp lại bằng một sự im lặng.

Ann Duke lại thở dài một hơi nữa rồi chuyển chủ đề.

"Vậy kế hoạch ướp xác Quỷ Vương như thế nào rồi?"

"À à. Ta nghĩ rằng không có vấn đề gì."

Nhà vua như thể vừa quẳng đi được gánh nặng trong cuộc đối thoại trước đó, giọng điệu ông tức thì thay đổi.

"Ngươi muốn nói gì?"

"À không... Tôi chỉ nghĩ... đối phương là Quỷ Vương mà, mọi chuyện diễn ra như thế này có hơi trôi chảy quá không nhỉ."

Hắn ta là vua của quỷ, là kẻ đã cai quản cả khu rừng ma quỷ đó

qua bao nhiêu tháng năm, dễ đến hàng trăm năm. Một kẻ hùng mạnh như thế lại rơi vào tay con người quá sức dễ dàng, thật không thể tin nổi.

Thậm chí trong khoảnh khắc họ khuất phục vua quỷ, anh cũng đã cảm thấy như vậy.

"Đơn giản bởi vì sức mạnh Pháp sư đoàn của vương quốc quá hùng hậu."

Câu trả lời của nhà vua chắc như đinh đóng cột.

"Nếu vậy thì ổn rồi. Bên cạnh đó, thưa đức vua, với sức mạnh ma pháp đánh bại cả vua quỷ, ngài dự định sẽ làm gì nữa?" Ann Duke nhẹ nhàng hỏi.

"... Chỉ phục vụ cho lợi ích của toàn vương quốc."

"Tôi hiểu."

Ann Duke gật đầu đồng tình với câu trả lời chẳng chút nhiệt tình của nhà vua. Anh cáo từ và bước ra khỏi phòng.

Khi nhà vua nghe tiếng bước chân đã xa hẳn, ngài nhắm nghiền hai mắt lại, buông ra tiếng thở hắt.

"Aileidia..."

Đó là một cái tên đẹp, và chủ nhân của nó cũng là một người phụ nữ đẹp tuyệt trần. Khi nhà vua gọi tên nàng, bóng hình nàng như chợt sống lại trong tâm trí ông. Bức họa chân dung của nàng chỉ được treo ở phòng tiếp khách và phòng ngủ của đức vua. Ở đó, nàng - hoàng hậu đã mất sẽ luôn mim cười dịu dàng với ông. Nàng là một người phụ nữ xinh đẹp, dù cho cơ thể luôn yếu ớt vì bệnh tật, vẫn luôn yêu thương nhà vua và vương quốc này. Người phụ nữ đã

đánh đổi sinh mạng mình để sinh ra một sinh linh mới thay vì tiếp tục sống. Trước những người ngăn cản việc hạ sinh hoàng tử, câu trả lời của nàng chỉ có một.

"Ta muốn là vị hoàng hậu duy nhất của vương quốc này."

Nàng qua đời. Kể từ đó, nàng là vị hoàng hậu duy nhất.

Và thế rồi, vị hoàng tử phải gánh chịu tất cả mọi bất hạnh của vương quốc cũng chỉ có một.

"Hoàng tử! Nhìn xem, mình đã nhặt được cái này ở gần biên giới!"

"Cái gì vậy?"

Claudius nhìn xuyên qua một miếng màu vàng, trong suốt mà Mimizuku đưa ra trước mắt.

"Nó là chất lỏng chảy ra từ một cái cây, rồi nó đông lại thành khối. Xem này, còn có một con bọ trong đó nữa, thấy không?"

"Đúng thật..."

Claudius liếc nhìn vật đó.

"Nó trông như mật ong vậy. Mình nghĩ rằng liếm nó sẽ có vị ngọt, nhưng nó chẳng ngon chút nào nên cậu đừng thử thì hơn."

"Ta sẽ chẳng bao giờ làm mấy thứ như vậy đâu."

"À đúng rồi, vì cậu là hoàng tử mà," Mimizuku nói, cười khúc khích. Cứ ba ngày một lần, Mimizuku sẽ đến phòng thăm Claudius. Có vài lần khi cô đến, đã có những người khác đang ở trong phòng Claudius rồi, hình như có người còn là thầy dạy học. Nhưng khi

Claudius vừa nhìn thấy Mimizuku, cậu liền lệnh cho những người đó ra ngoài ngay lập tức.

"... Mimizuku, ta ban cho cô một vinh dự, được phép gọi ta bằng tên."

"Hử?"

"Đó là để... cảm ơn vì mọi thứ. Cô không cần phải gọi ta là hoàng tử, gọi Claudius là được rồi..."

Nghe Claudius nói rằng có thể gọi cậu ấy bằng tên riêng, Mimizuku chớp mắt ngạc nhiên. Nhưng 'Claudius' thì dài và khó gọi quá.

Mimizuku gọi Andy cũng bởi vì cái tên Ann Duke quá khó phát âm.

"Được rồi, nhưng thay vì gọi Claudius, mình sẽ gọi cậu là Clau^[9]..."

Mimizuku đột nhiên ngừng nói, đứng sững lại.

Hả?

Dường như có một tiếng động vang lên trong đầu cô.

Ku... ro...

Không được, ai đó nói bên tai cô.

Cô không thể gọi cậu ấy bằng tên đó. Không thể là cái tên đó.

Không phải cái tên đó.

"Kuro? Đừng có rút gọn tên ta thành cái tên tầm thường như thế. Nếu cô muốn... cô có thể gọi ta là 'Dia' như Andy và những người khác," Claudius nói, gương mặt cậu sa sầm lại.

"Dia?"

"Phải, đúng rồi. Là Dia. Đó là... cái tên mà mẹ ta đã đặt cho ta."

"Mẹ cậu?"

Claudius cúi gằm mặt xuống.

"... Bà ấy chết vì đã sinh ra ta. Chính ta đã giết bà ấy."

"Dia... giết bà ấy sao?"

Mimizuku nghiêng đầu qua một bên.

"Phải, đúng vậy. Ta đã giết bà ấy. Cơ thể của mẫu hậu rất yếu ớt, bà không đủ sức để kháng cự lại năng lượng pháp thuật. Sự phát triển hùng mạnh của pháp thuật ở vương quốc này đã tạo áp lực lớn lên cơ thể của bà ấy. Thật sự thì... đáng ra bà không nên có con."

Hưm, Mimizuku nghĩ. Vậy thì tại sao lại nói rằng Claudius giết bà ấy?

"Nhưng mà, bà ấy muốn sinh ra Dia mà?"

"... Nghĩ như vậy cũng đúng..."

Nói đến đây, gương mặt Claudius dường như méo mó hẳn đi.

"Nhưng mà ta lại có cơ thể như thế này. Cả quốc vương cũng vậy, ông ta cũng dần xa lánh ta..."

"Xa lánh?"

Mimizuku nghiêng đầu qua một bên. Claudius hay sử dụng những từ ngữ khó mà cô không biết.

"... Nghĩa là ông ta ghét ta, Mimizuku."

"O'? Tôi không thật sự hiểu, nhưng mà..." Mimizuku nói và nở một nu cười rất tươi.

"Dù cậu có bị ghét đi nữa, thì Mimizuku nghĩ chỉ cần còn sống là tốt rồi. Với lại, Mimizuku cũng không ghét cậu mà, Dia!"

Khi nghe những lời đó, Claudius nheo đôi mắt lại đau đớn. Cậu nói nhỏ.

"... Mimizuku, đã từng bị ghét chưa?"

"Ùm..."

Mimizuku cúi mặt xuống một chút, thẫn thờ.

"Mimizuku không nhớ."

Claudius thấy biểu cảm trên gương mặt của Mimizuku lúc đó như thể cô đang khóc vậy.

Một ngày nọ, Ann Duke đến phòng Mimizuku để tìm cô. Mimizuku đang chống khuỷu tay trên bậu cửa sổ, mê mải ngước nhìn lên bầu trời.

"Mimizuku? Có gì thú vị ở ngoài đó sao?"

Khi nghe câu hỏi, Mimizuku không quay người lại, chỉ lơ đếnh đáp.

"Em chỉ nghĩ là... sao hôm nay không có trăng."

"Trăng? Vẫn còn trưa mà."

"Vâng. Mặt trăng màu trắng. Em muốn nhìn thấy nó. Buổi tối... thì màu vàng cũng được."

"Hưm. Hình như Mimizuku thích mặt trăng lắm phải không?"

Không biết vì sao khi nghe Ann Duke nói, gương mặt của Mimizuku bỗng trở nên u buồn.

"Vâng, không hiểu sao. Có một cái gì đó... rất quen thuộc."

Những lời thì thầm của Mimizuku giống như tiếng thở dài.

"Này Orietta, anh chỉ đang nghĩ..."

Trở về tòa dinh thự của mình, vừa quăng mình ngồi xuống chiếc ghế bành, Ann Duke bắt đầu nói.

"Vâng?" Orietta đáp lại, vẫn đang nhìn vào cuốn sổ tính toán của mình và tiếp tục công việc.

"Anh chỉ đang nghĩ liệu Mimizuku có thật sự hạnh phúc khi chẳng còn chút ký ức nào không."

""

Orietta dùng tay.

Ann Duke nhắm mắt lại và tiếp tục.

"Một người có thể quên hết những cay đắng trong quá khứ một cách nhẹ nhàng như thế, liệu có tốt không? Chẳng phải hạnh phúc sẽ càng thêm sâu sắc khi người ta vượt qua tất cả những khổ cực và nước mắt sao? Đó vốn dĩ là sức mạnh của con người mà?"

"... Này, Andy," Orietta nói nhỏ.

"Hửm?"

Khi Ann Duke nhìn lên, Orietta đã dứng dậy và lôi một tập tài liệu ra khỏi kệ sách. Dường như đó là một ghi chép rất cũ.

"Em đã muốn giữ im lặng, nhưng em không thể kìm lòng được. Em đã thử xem qua vài cuốn sách cổ trong thần điện."

Bên trong thư viện ngầm dưới lòng đất của thần điện có lưu giữ

những tài liệu dễ đến hàng trăm năm. Những người bình thường không bao giờ có thể chạm tới, nhưng Orietta xuất thân từ thần điện, nàng có sức ảnh hưởng lớn với tư cách là "Thánh Nữ của thánh kiếm", và đương nhiên nàng đủ tư cách để bước chân vào đó.

"Xem qua'... ý em là sao?"

"... Dấu ấn trên trán Mimizuku... Em đã cố tìm hiểu xem loại ma thuật nào đã được phù phép lên người cô bé."

"Em đã tìm ra chưa?"

Orietta lặng lẽ bước đến bên Ann Duke, ngồi xuống và khép hờ hàng lông mi dài của mình.

"Đó là dấu hiệu kết thúc của kỳ trăng non và trăng tàn."

Chậm rãi, Orietta mở những ghi chép cũ ra. Tờ giấy da ố vàng với nét mực đã nhòe, hoa văn được vẽ trên đó... không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hoa văn ở trên trán của Mimizuku.

"Đây là dấu phong ấn ký ức."

Ann Duke mở lớn hai mắt. Anh che miệng lại vẻ không thể tin nổi, nhíu chặt đôi mày làm khuôn mặt trở nên cau có.

"Cái quái gì vậy! Những tên ma quỷ ấy đã bắt giữ Mimizuku, rồi còn xóa hết ký ức của cô bé sao?" Ann Duke nói như hét.

"Không."

Orietta thẳng thừng bác bỏ suy đoán của Ann Duke.

"Không, không phải như vậy. Những sự kiện này khi xâu chuỗi lại rất kỳ lạ. Mimizuku đã quên tất cả những điều xảy ra trong khu rừng. Có nghĩa là... ma thuật phát huy tác dụng vào chính lúc

Mimizuku rời khỏi khu rừng."

Ann Duke đột nhiên nhớ ra.

Khu rừng chìm trong biển lửa. Ở trong đó, có một cô gái nhỏ đang co cụm người lại.

Tiếng khóc vô cùng đau thương.

Cô bé đang gọi tên người nào đó.

Ann Duke lấy tay che miệng lại, mắt bần thần nhìn xuống, anh tự lẩm bẩm với chính mình.

"Tại sao... đám ma quỷ đó phải phong ấn ký ức của cô bé? Điều đó nhằm mục đích gì?"

"Em cũng không rõ nữa... Chúng ta cũng không rõ ý định thực sự của Quỷ Vương. Chúng ta chỉ biết rằng Mimizuku đã quên hết mọi chuyện, một cách ngoài ý muốn..." Orietta nói, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

"Liệu có thể lấy lại ký ức cho Mimizuku không?" Ann Duke hỏi.

"Em nghĩ chúng ta nên thử. Nhưng em không chắc điều đó có tốt cho cô bé hay không. Cô bé đã suy dinh dưỡng trầm trọng, cổ tay cổ chân còn in hàn dấu vết của gông xiềng... Cuộc sống của cô bé trong quá khứ chắc chắn chẳng có gì vui vẻ. Hơn nữa, đối phương... lại là Vua của quỷ. Vốn dĩ chuyện này nằm ngoài khả năng của con người. Thế nhưng, nếu còn có một tia hy vọng thì kết quả thành hay bại còn phụ thuộc vào ý chí của chính Mimizuku."

"Em sẽ làm gì?" Ann Duke hỏi thẳng, biểu cảm trên mặt Mimizuku thực sự rất kỳ lạ.

Ann Duke mim cười với cô bé như để an ủi sự ngập ngừng của cô.

"Nếu em không muốn thì cũng không sao mà. Dù gì đây cũng là cuộc sống của em. Cho dù em mất hết ký ức, thì em vẫn có thể hạnh phúc, phải không nào?"

Mimizuku đang ngồi trên giường, cô hỏi đầy lo lắng. Tuy nhiên, chuyện mà Mimizuku lo lắng hoàn toàn khác so với những gì Ann Duke đang nói.

"... Nếu như ma thuật được giải trừ, những hoa văn trên trán của em sẽ biến mất sao?" Mimizuku nói một cách hoang mang, Ann Duke nhướn mày lên nhìn cô.

"Không đâu, vì nó chỉ trừ bỏ hiệu lực của ma thuật thôi... Anh nghĩ là những dấu ấn này không thể xóa bỏ được. Thật không may..."

"Vậy thì em sẽ làm!" Mimizuku ngẳng lên trả lời ngay lập tức. Cô mỉm cười gật đầu, đôi mắt sáng lấp lánh.

"Mimizuku... em thích dấu ấn đó à?"

Mimizuku nở nụ cười trong sáng.

"Vì nó rất đẹp mà."

Ann Duke gõ tay lên cánh cửa. Tiếng đáp lại đầy thách thức "Ai vậy?" đúng như anh dự đoán.

"Là tôi."

Và rồi như thường lệ, ngay lập tức anh được phép bước vào.

"Chà, đã lâu rồi nhỉ."

Ann Duke giơ tay lên chào và mỉm cười, khiến Claudius cũng hé ra một nụ cười. Nụ cười dường như chẳng hề ăn nhập với độ tuổi của cậu, nhưng dù sao đó cũng là một dấu hiệu tích cực.

"Giờ này hôm nay không có giáo viên nào ở đây nhỉ?"

"Ùm, không có ai cả."

"Vậy sao?"

"Này, Andy."

Claudius lúc nào cũng chỉ im lặng lắng nghe những gì Ann Duke nói, giờ giây phút hiếm hoi này lại chủ động bắt chuyện.

"Mii sao rồi?"

"Mii?"

Ann Duke nghiêng đầu một thoáng, nhưng khi nhận ra người mà cậu đang nhắc tới là ai, anh mim cười.

"À, ý cậu là Mimizuku?"

"Ư... ừm."

Hai gò má cậu có chút ửng đỏ, Claudius gật đầu.

A, thậm chí cả cậu bé này cũng có những biểu cảm phong phú như vậy sao, Ann Duke trầm ngâm.

"Hình như cậu có vẻ thân với cô bé ấy lắm. Mimizuku có nói chuyện hôm nay cho cậu không?"

"Có. Cô ấy có nói họ sẽ giải trừ ma thuật cho cô ấy. Vậy thì ký ức của Mimizuku sẽ trở lại sao?"

"Tôi không chắc nữa. Lúc này, Riveil và những người khác đang giải chú cho cô bé cả ngày. Vợ tôi cũng đi cùng bọn họ."

"Vậy sao?"

"Dường như cậu thật sự rất thân với cô bé ấy nhỉ?" Ann Duke nói, không nhịn được cười.

Claudius gập đầu xuống một chút, hạ giọng nói.

"Một cô gái kỳ lạ. Cô ấy hoàn toàn không hề e ngại hay thương hại tôi. Lúc nào cũng mỉm cười."

"... Dia. Cậu muốn cô ấy thương hại cậu sao?"

Claudius ngắng phắt đầu lên vì câu hỏi của Ann Duke, nhưng những câu từ như tắc nghẹn trong cổ họng, cậu ngậm miệng lại.

Và rồi, cậu nói thật chậm, nhả ra từng chữ một.

"Tôi không biết. Nhưng Mii không hề nói cô ấy bất hạnh. Khi nhìn thấy cô ấy như vậy, tôi... tôi..."

Dường như cậu không thể nói thêm được lời nào nữa.

Ann Duke lặng lẽ tiến lại gần, dịu dàng vỗ nhè nhẹ lên đầu vị hoàng tử.

Ann Duke, Orietta, và nhà vua tóc đã bạc là những người duy nhất có thể chạm tay lên hoàng tử như thế. Khi Ann Duke lần đầu tiên gặp Claudius, cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ đỏ hỏn. Anh đã dõi theo sự trưởng thành của cậu. Đối với cặp vợ chồng không có con như Ann Duke và Orietta, Claudius có một ý nghĩa đặc biệt đối với họ.

"Nếu ký ức của Mimizuku trở lại..." Ann Duke nói với giọng dịu dàng, "cô bé có thể không còn là Mimizuku mà chúng ta đã biết."

"Hử...?"

"Ký ức là một yếu tố quan trọng để hình thành nên tính cách của

một người. Một Mimizuku sau khi lấy lại được ký ức bị mất, có thể sẽ là một người hoàn toàn khác."

"Tôi không muốn như thế!" Claudius bất chợt kêu lên.

Ann Duke mim cười như để xoa dịu cậu.

"Nhưng tôi nghĩ sẽ thật tốt nếu như cậu cũng có thể trở thành bạn với Mimizuku mới này. Đúng không nào?"

"Cái đó thì... ừm..."

Cắn môi, Claudius khẽ gật đầu. Ann Duke gật đầu mạnh mẽ hơn như để khẳng định với cậu, anh tiếp tục nói:

"Nếu như... ký ức của Mimizuku trở lại, và cô bé vẫn còn muốn ở lại vương quốc này cùng chúng ta... tôi nghĩ tôi sẽ nhận cô bé làm con nuôi."

Đôi mắt của Claudius mở to khi nghe những lời đó của Ann Duke.

Ann Duke mim cười lại, dường như có chút ngượng ngùng.

"Dĩ nhiên là nếu như Mimizuku đồng ý," anh nói thêm.

"... Tôi cũng muốn vậy..." Claudius cúi gằm mặt xuống, cậu khe khẽ thì thầm.

"Hửm?"

"Ước gì tôi được sinh ra là con của Andy và Orietta thì tốt biết mấy..." cậu thốt lên bằng một giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. Ann Duke dòm Claudius với một cái nhìn kỳ lạ.

"Cậu ghét cha cậu sao?"

"Tôi không ghét ông ta!" Claudius nói lớn. "Không phải là tôi ghét ông ta! Nhưng tôi là một hoàng tử lại sinh ra trong tình trạng này, chắc chắn đã đem đến cho quốc vương một nỗi thất vọng to lớn! Tôi... người đã giết chính mẹ mình để được sinh ra, vậy mà... cơ thể này..."

Ann Duke mim cười, chậm rãi lắc đầu.

"Đừng đặt chính cha mẹ mình lên trên một bệ thờ như vậy."

"Nhưng..."

"Này, Claudius."

Ann Duke bước một bước hướng tới bệ cửa sổ, quay lưng lại với Claudius.

"Nếu như tay và chân có thể cử động được, cậu có nghĩ mọi chuyện sẽ tốt hơn không?"

"... Có. Tôi nghĩ là có. Đó là những gì tôi muốn. Thế nhưng những pháp sư trong vương quốc dù đã thử trăm phương ngàn kế cũng không thể khiến tay và chân của tôi cử động được."

"Cậu chắc không?"

"Có thể sao?" Claudius hỏi lại, những lời của Ann Duke như vừa thắp sáng một tia hy vọng với cậu.

"... Nếu chúng ta có một pháp thuật đủ mạnh... thì có thể..." Ann Duke không quay lại, nói một cách trầm lặng.

"Kiếm đâu ra pháp thuật đủ mạnh của anh chứ?" Claudius hét lên, rồi cắn môi mình lại.

Ann Duke quay người, vỗ vỗ đầu Claudius lần nữa, rồi cất giọng dịu dàng.

"Tôi sẽ quay trở lại."

Khi tay Ann Duke đã rời khỏi đầu Claudius, cậu vẫn tiếp tục cúi

gầm mặt.

"... Nếu như tôi có thể gặp Mii... tôi sẽ chờ cô ấy đến... Hãy nói cho cô ấy biết..." Cậu nói ra những câu ngắt quãng. Giọng nói nghẹn ngào như thể sắp khóc, nhưng cậu là người không dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác.

Bởi vì cậu không thể tự đưa tay để gạt những giọt nước mắt đó đi.

"Nhất định tôi sẽ nói," Ann Duke gật đầu, rời khỏi phòng Claudius.

"Mimizuku, em cảm thấy thế nào?" Orietta hỏi Mimizuku, cô vừa kết thúc một ngày trị liệu bằng pháp thuật để giải nguyền.

Ann Duke bên cạnh đưa mắt nhìn cô.

Rốt cuộc dấu ấn của Vua Bóng Đêm vẫn chưa hoàn toàn được hóa giải.

"Chúng ta vẫn chưa thể phá vỡ được bức tường cuối cùng - nơi ẩn giấu sức mạnh thực sự," Riveil, đoàn trưởng Pháp sư đoàn đã nói vậy.

"Nhưng phong ấn đã gần bị phá vỡ, nó đã xuất hiện vết rạn... Từ vết rạn ấy, có khả năng ký ức của cô bé sẽ được tái sinh."

Mimizuku đang nằm trên giường, cô chầm chậm nhắm mắt lại.

"Đầu em... đau quá..."

"Em không sao chứ?"

Thân thể mỏng manh của cô bé chắc chắn đã phải chịu một áp lưc lớn.

"Vâng. Em có một giấc mơ."

"Giấc mơ thế nào?" Orietta hỏi.

Mimizuku dần hé đôi môi khô khốc của mình.

"Có ai đó đang nói với em. Quên đi. Quên đi. Không... tôi không muốn. Đừng đùa với tôi chứ, đồ ngốc. Tại sao tôi phải quên?"

Nhìn Mimizuku nói những câu từ nặng nề như vậy khiến Orietta mim cười.

"Em chẳng giống Mimizuku mọi ngày chút nào."

"Là em mà," Mimizuku trả lời rõ ràng. "Đó rõ ràng là giọng của em."

Và rồi cô bé lặp lại lần nữa, như thể để xác nhận đó đúng là cô. "Đừng đùa với tôi chứ, đồ ngốc..."

Ngày hôm sau, một vị khách hiếm hoi được triệu tập đến phòng của Mimizuku trong lâu đài.

"Ôi, đã quá lâu không gặp. Đúng là cô rồi."

Ông ta dè dặt đặt chân lên tấm thảm sang trọng trong lâu đài nhưng không thể ngăn được nụ cười khi nhìn thấy Mimizuku. Với thân hình tròn trĩnh và bộ trang phục tuềnh toàng, dáng vẻ của ông ta chẳng tương xứng chút nào với những bức tường lộng lẫy nơi đây.

"Cô vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi và cô đã gặp nhau ở trong rừng."
"Hử?"

Vẫn ngồi trên giường, Mimizuku nghiêng đầu khó hiểu.

Người đàn ông này được Orietta dẫn tới. Nàng cất lời với ông:

"Ông Shiira, ông hãy kể tỉ mỉ những gì diễn ra lúc đó cho cô bé nghe đi."

"Vâng, thưa công nương Orietta."

Người đàn ông tên là Shiira đặt nón lên ngực mình và cúi thấp đầu trước Orietta, rồi ông quay sang Mimizuku.

"Khi đó, tôi đang bị lạc trong rừng, tình cảnh khốn khổ vô cùng, rồi đột nhiên cô xuất hiện và trò chuyện với tôi. Tôi đã tưởng cô là một con quái vật, làm tôi sợ chết khiếp lên được. Nhưng rồi... cô cất tiếng gọi tôi 'ông ơi'."

"Ông ơi," Mimizuku lặp lại như một chú vẹt.

Shiira mim cười và gật gật đầu.

"Đúng rồi. Rồi cô còn chỉ đường cho tôi ra khỏi khu rừng nữa. Cô đã nói 'Đi thẳng dọc theo con sông này.' Chính nhờ vào những lời đó, tôi mới có thể ra khỏi khu rừng."

"Đi thẳng dọc theo con sông..."

"Tôi đã hỏi lại 'Vậy cô thì sao?' Nhưng rồi cô hiểu lầm nên cô đã trả lời bằng tên của mình. Ý tôi muốn hỏi là 'Vậy cô sẽ làm thế nào?', nhưng cô lại trả lời là 'Tôi là Mimizuku'."

"Tôi là... Mimizuku..."

Có thứ gì đó trong đầu cô vang lên.

Ùm. Tôi là Mimizuku!

Giọng nói này, là của ai vậy?

"Và rồi tôi hỏi, 'Cô không đi cùng tôi sao?' Nhưng cô nói rằng mình phải đưa bông hoa này cho ai đó nên không thể đi được. Lúc ấy cô đang ôm trong tay một đóa hoa đỏ rực. Cô đã đưa tôi nhị hoa,

và nói rằng nó có thể xua đuổi được quái vật."

Shiira vừa lần lại ký ức của mình, vừa cẩn thận miêu tả bối cảnh khi ấy.

"Đóa hoa... đỏ rực..."

"Tay của cô ướt đẫm máu, cầm một bông hoa đỏ rực đến kỳ lạ mà tôi chưa thấy bao giờ."

"Hoa... đỏ..."

Mồ hôi bắt đầu chạy dọc xuống lưng Mimizuku. Trái tim cô đập nhanh hơn.

"Cô đã nói gì đó... à, à, đúng rồi. Cô nói là cô phải mang bông hoa đến cho Fukurou. Mimizuku và Fukurou là hai cái tên rất liên quan đến nhau, nên tôi mới nhớ kỹ như vậy."

"Fukurou."

Đúng rồi! Fukurou! Tôi sẽ gọi anh là Fukurou!

Màn đêm sâu thẩm.

Bóng tối mịt mùng.

Vầng trăng tuyệt đẹp.

"Fukurou... Fukurou..."

"Mimizuku? Có chuyện gì vậy? Em ổn chứ, Mimizuku?" Orietta hỏi từ bên cạnh. Mimizuku không trả lời, cô chỉ lẩm bẩm nhắc lại cái tên đó.

"Ô kìa? Xin lỗi tôi thất lễ, nhưng hình như những dấu ấn trên trán cô đã thay đổi." Shiira nói, ghé mắt nhìn gần Mimizuku hơn.

"Trước kia chúng ra sao?" Orietta ngạc nhiên hỏi.

"Ùm... khi tôi nhìn thấy, nó không phải là hoa văn mà là những

con số. Ba... ba ba ba? Không, không phải. Chắc là ba ba hai..."

"Tôi là số ba trăm ba mươi hai!"

Đó là số của tôi.

Số của tôi.

"Không... không..."

Đôi mắt của Mimizuku mở lớn hơn, và cô bịt hai tai mình lại.

Orietta gọi tên của cô bé. Tuy nhiên, những lời của nàng không đến được tại của Mimizuku.

"Khônggggggggggg!"

Mimizuku hét lên một tràng, giống như tiếng hét của sự đau đớn tột cùng.

Giống như tiếng hét của ngày hôm đó, ngày cuối cùng khi cô phải rời xa Fukurou.

Mimizuku nôn thốc ra. Cô vừa khóc, vừa tiếp tục nôn đến khi chẳng còn lại gì trong bụng, chỉ còn dịch vị đắng nghét trong miệng. Orietta xoa cho cô, nhưng Mimizuku vẫn tiếp tục nôn.

Càng nôn, những dòng ký ức như một trận lũ lại càng ào ạt tràn về và nhấn chìm cô.

Tất cả những ký ức đó đã một lần nữa quay trở về. Những gì của ngày hôm ấy và thời gian ấy đã sống lại trong cô. Cô đã nhớ ra những cảm xúc của mình, và những thứ cô từng giết chết.

Dù vậy, cô không thể chối bỏ ký ức. Những đau đớn và thống khổ mà cô đã chịu đựng. Giờ thì Mimizuku đã hiểu rồi. Cô hiểu được mình đã sống gần với cái chết như thế nào khi còn ở trong

làng. Tất cả đã trở về với cô một lần nữa.

Cô không thể quay lưng lại với nó nữa rồi. Cô không thể rời bỏ ký ức của mình được nữa.

Khi cô nhớ lại mọi thứ, cô bắt đầu tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Chắc chắn đã có ai đó rất tốt với tôi.

Lúc nào chứ? Chắc chắn, ở một nơi nào đó.

Tôi đã được... đối xử rất tử tế.

Hai mặt trăng...

Mặt trăng. Màu bạc. Và màu vàng.

Âm thanh leng keng dây xích bị kéo lê. Âm thanh trong thế giới của Mimizuku.

Fukurou.

Cô hét lên cái tên đó từ sâu thẳm trong trái tim mình.

"Làm sao tôi có thể quên được..."

Mimizuku siết tay lại thành nắm đấm và hét lên.

"Đừng tự tiện xóa ký ức của người khác như thế chứ, Fukurou! Anh là đồ ngốccccc!"

Và rồi, với bên cạnh là Orietta đang trợn mắt nhìn cô, Mimizuku mất dần ý thức, cô ngã xuống.

Trong khi đó, dưới hầm ngục sâu nhất của lâu đài, kẻ đang dần dần bị tước mất sinh khí và sức mạnh - Fukurou khe khẽ lẩm bẩm.

"Kẻ ngốc là cô đấy. Cô gái ngốc nghếch này..."

Đó là một tiếng thì thầm rất nhỏ, và không một ai có thể nghe

thấy.

Chương 7

Ky Sĩ và Thánh Nữ

ay là chuyện xảy ra sau khi Thánh Nữ kế nhiệm của Thánh Kiếm được lựa chọn, khi tang lễ của hoàng hậu vừa kết thúc.

Trên một con đường phủ đầy cỏ xanh dẫn đến lâu đài, bầu trời cao và xanh thăm thẳm, giống hệt như một bức họa đồng quê thanh bình.

"Cô có muốn tự do không?"

Cậu bé nắm lấy cánh tay cô bé xinh đẹp đang ngồi trong chiếc xe ngựa bị hỏng sau một tai nạn đáng tiếc.

"Này. Bây giờ cô đang bị kẹt trong một cái lồng. Cô có muốn tự do không?" Cậu bé hỏi lại.

Cô bé bật cười. Đôi môi cô cong lên như thể đang chế giễu sự ngây thơ và thái độ bộp chộp của cậu bé. Đó là nụ cười không hề hợp với một vị Thánh Nữ.

"Nếu như có thể thì tôi đã làm điều đó từ rất lâu rồi."

Ann Duke bất ngờ trước phản ứng của cô. Nhưng rồi cậu bé mim cười, và gật đầu.

Đó chỉ đơn thuần là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Trong khoảng khắc đó, sự ân cần của cậu bé đã mở ra một

tương lai, và sức mạnh của cô bé đã kéo tương lai ấy lại gần hơn.

Trong hành lang bằng đá nối từ lâu đài đến thần điện vang lên những tiếng bước chân, một bóng người lao đi vội vã.

"Mau tránh đường!"

Nghe thấy tiếng thét, các binh sĩ lập tức xếp hàng và mở cánh cửa. Không một chút chần chừ, bóng người đó tiếp tục xông thẳng vào căn phòng u ám, ánh sáng duy nhất tỏa ra từ một trận pháp bằng ma thuật.

"Công nương Orietta...!"

"Cái này là cái quái gì vậy?"

Nàng hét lớn giữa một đám những pháp sư trong phòng, gây ra một cuộc náo loạn. Tóc nàng bù xù vì thiếu ngủ, gương mặt phờ phạc đầy mệt mỏi, song đôi mắt đen lại ánh lên tia sáng mạnh mẽ.

"Giải thích xem! Ai đã bắt đầu cái hành vi đáng ghê tởm này?"

"Đó là lệnh của đức vua."

Giọng nói nặng nề đó là của Riveil.

"Thưa ngài Riveil! Đến ngài mà cũng ủng hộ việc thực hiện cái pháp thuật ghê tởm này sao?"

"Chúng tôi chỉ làm theo lệnh của đức vua mà thôi."

"Vậy mặc kệ ông ta! Hãy dừng ngay cái việc rình mò đáng khinh này ngay lập tức!"

Orietta bước vào giữa đám pháp sư. Có thể nhìn thấy một vài pháp sư đang đứng đó đang run rẩy. Ở vương quốc này, Thánh Kỵ Sĩ Ann Duke và Thánh Nữ của Thánh Kiếm Orietta là những nhân

vật được hưởng các đặc quyền đặc biệt vì địa vị trong xã hội của họ. Thậm chí trong một vài vấn đề nhất định, họ còn có quyền lực hơn những cận thần thân tín nhất của vua.

Người duy nhất có thể đối thoại ngang hàng với Orietta trong Pháp sư đoàn là Riveil.

"Công nương Orietta, xin hãy ngừng lại! Pháp thuật vẫn đang trong giai đoạn được thực hiện. Nếu chúng tôi dừng ngang tiến trình ngay lúc này, có khả năng những phản ứng phụ ngoài dự kiến sẽ giáng xuống cơ thể cô Mimizuku. Trình độ của chúng tôi đều có hạn, không thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra." Reviel nói với vẻ dè dặt, nhưng giọng nói khàn khàn của ông đủ để người đối diện hiểu được ông đang hoàn toàn nghiệm túc.

Ngón trỏ của Orietta dừng lại.

Nàng vừa định chạm vào bề mặt phản chiếu của trận pháp.

"Công nương Orietta... làm ơn hiểu cho! Chúng tôi, với tư cách là những người lấy lại ký ức, sẽ phải chịu trách nhiệm..."

"Nếu có ai đó giẫm đạp lên những ký ức của ngài, ngài có chịu nổi không?" Orietta hỏi. Đôi mắt như hai viên đá đen huyền của nàng ngân ngấn nước.

"... Làm ơn hãy hiểu cho. Đây là vì lợi ích của vương quốc..."

Riveil cúi đầu xuống thấp hơn.

"Ra ngoài."

Orietta chỉ ngón tay dài và mảnh mai của mình hướng ra cửa.

"Tôi sẽ nói chuyện với ngài sau. Nếu ngài không muốn chọc giận chồng tôi, làm ơn hãy rời khỏi căn phòng này ngay lập tức."

Các pháp sư không thể chống lại những lời đó. Mọi người cúi đầu chào Orietta lần nữa rồi rời khỏi phòng.

Chỉ còn Orietta còn lại trong phòng. Nàng nhìn chằm chằm vào bề mặt trận pháp đang phát sáng.

Orietta nhớ lại lý do nàng vội vã chạy tới đây. Khi Mimizuku đột nhiên bị kích động, Orietta đã lờ mờ cảm nhận được có một năng lượng ma thuật nào đó đang tồn tại trong cơ thể cô bé. Orietta là một trong những học viên đứng đầu về ma pháp tại thần điện, và tài năng thiên bẩm về pháp thuật đã giúp nàng cảm nhận được luồng ma thuật đang lởn vởn xung quanh Mimizuku.

Ở một nơi nào đó, có kẻ đang cố đọc ký ức của cô bé.

Ký ức của Mimizuku giống như một lăng kính vạn hoa, thay đổi cảnh sắc nhiều lần.

Orietta cắn chặt môi, cố gắng xác nhận những gì mình đang thấy.

Nàng phải ngừng nó lại, bất chấp chuyện gì có thể xảy ra.

Nếu nàng thực sự yêu thương Mimizuku, đây là điều nàng nhất định phải làm.

Hay tin ký ức của Mimizuku đã quay trở lại, Ann Duke lập tức chạy đến lâu đài.

Khi anh mở cánh cửa ra, điều đầu tiên anh nhìn thấy là Mimizuku đang la hét trong đau đớn.

"Fukurou ở đâu?" Mimizuku la lên, túm lấy những người hầu xung quanh.

"Fukurou! Fukurou ở đâu? Bọn họ đang làm gì anh ấy?"

Ann Duke bất chợt dừng lại trước thái độ đầy đe dọa đó. Với đôi mắt mở trừng trừng và mái tóc rối bù vì cơn thịnh nộ, trông Mimizuku giống hệt một con thú dữ.

"Không! Trả anh ấy lại đây! Đưa Fukurou trở lại đây!"

Mimizuku dường như không còn chú ý đến mọi thứ xung quanh cô nữa. Cô chỉ gọi duy nhất cái tên "Fukurou" và giãy dụa điên cuồng.

"Một Mimizuku với ký ức trở về có thể không phải là Mimizuku chúng ta đã biết..."

Đó là những lời mà Ann Duke đã nói.

Trong một thoáng, Ann Duke nghĩ rằng tâm trí của cô bé có lẽ đã trôi dạt đến cõi xa xăm nào đó rồi, nhưng...

"Mimizuku!"

Ann Duke cất tiếng gọi.

Dù cho thời gian Mimizuku đến đây không lâu, nhưng chuỗi ngày họ đã trải qua cùng nhau là không thể phủ nhận. Trong những ngày đó, Mimizuku thực sự đã mỉm cười và chắc chắn cô cũng cảm thấy hạnh phúc, không điều gì có thể xóa bỏ sự thật đó.

Nhen nhóm trong lòng một tia hy vọng, Ann Duke gọi tên cô bé.

Động tác của cô bất chợt dừng lại. Những người hầu xung quanh, trên người đầy vết cắn và vết cào lập tức hướng về phía Ann Duke, gương mặt tả tơi của họ như giãn ra vì đã tìm được vị cứu tinh.

"Mimizuku, được rồi. Không có gì phải sơ cả," Ann Duke nói với

một âm lượng nhỏ nhất có thể, chầm chậm bước đến Mimizuku như thể đang cố xoa dịu một con thú bị thương.

Mimizuku ngây người nhìn chằm chằm Ann Duke, và rồi cô chậm chạp chớp mắt hai ba lần.

Trong chớp mắt Mimizuku như bừng tỉnh. Biểu cảm của cô bé bỗng biến đổi không ngừng. Đó là sự pha trộn của buồn bã, hạnh phúc và đau đớn. Gương mặt của cô đột nhiên trở nên méo mó và rời rạc, như thể chính cô cũng không thể quyết định được mình nên mang vẻ mặt như thế nào.

"An... dy..."

"Ùm, sao vậy?"

Ann Duke chầm chậm đưa tay chạm vào tóc của Mimizuku.

Với một hành động nhẹ nhàng hơn nhiều so với sự điên cuồng nãy giờ, Mimizuku bất thần hất tay Ann Duke ra.

Ann Duke trợn tròn mắt vì ngạc nhiên.

Mimizuku ngước lên, lườm thẳng vào Ann Duke. Trong đôi mắt của cô bé là một sự cương quyết không thể nhầm lẫn. Đó không phải là căm ghét. Đó là một cảm xúc lẫn lộn giữa hối hận và đau thương.

"Đi đi," Mimizuku nói một cách rõ ràng. "Ann Duke, anh đi đi."

"Mimizuku..."

"Đi đi! Anh và mọi người khác, tất cả mau biến đi!"

Gương mặt của người đối diện không phải là người mà Ann Duke đã biết. Một Mimizuku mà Ann Duke từng biết giống như một người sống trong giấc mơ êm đềm, luôn là một cô bé với nụ cười ngây thơ và trên gương mặt chỉ có biểu hiện ngạc nhiên hiền lành.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô bé này lại có thể có một gương mặt mạnh mẽ như bây giờ.

"Mimizuku... ở một mình, liệu em có ổn không?" vẫn còn băn khoăn, anh hỏi cô. Mimizuku cắn chặt môi, vừa nắm tay lại vừa gật đầu.

"Làm ơn, hãy để tôi một mình."

"... Được rồi. Anh sẽ đi khỏi đây ngay."

Sau khi dịu dàng nói những lời đó, Ann Duke lệnh cho tất cả người hầu cúi chào và lui ra. Trước khi bước ra, Ann Duke quay lại nhìn lần nữa, anh cất giọng nói với Mimizuku đang đứng một mình giữa căn phòng.

"Nhưng, Mimizuku à, chỉ có điều này xin em đừng quên."

Dù em đang mang ký ức nào, dù em ở trong thế giới nào.

"Chúng tôi yêu em."

Đừng quên điều đó.

Khi nghe những lời đó, Mimizuku ôm lấy mặt bằng hai tay và lắc mạnh đầu. Cô lắc như thể đang cố gắng rũ bỏ tất cả những kỷ niệm với Ann Duke và những người khác.

Một tiếng động trầm vang lên và cánh cửa đóng lại sau lưng cô.

Nghe thấy âm thanh đó, Mimizuku hoàn toàn sụp xuống nền nhà, rồi cô khe khẽ, thở hắt ra.

"... Em cũng... rất yêu mọi người... Andy à..."

Aaa...

Những giọt nước nóng ấm này là nước mắt.

"Nhưng, em không thể tha thứ."

Em yêu quý anh, nhưng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

"Người đã đốt tranh của Fukurou, mình chắc chắn, chắn chắn sẽ không bao giờ tha thứ..."

Fukurou, anh đâu rồi?

Vừa thì thầm với chính mình, Mimizuku vừa khóc, trong đầu cô chỉ nghĩ đến Fukurou.

Tối hôm đó, Mimizuku bật một chiếc đèn bên giường ngủ của mình và ngồi lên giường. Thức ăn được đưa đến phòng cô, nhưng Mimizuku không muốn ăn, cô chỉ uống nước.

Mimizuku suy nghĩ. Suy nghĩ và suy nghĩ. Từ trước đến giờ, Mimizuku sống mà không hề phải động não. Nhưng giờ vì Fukurou, và cũng vì chính cô, cô phải suy nghĩ. Cô nghĩ về những việc mình phải làm.

Cô ngồi ngay ngắn trên giường theo kiểu seiza^[10]. Cô quệt nước mắt. Cô không muốn bị nhìn thấy với gương mặt đáng thương thế này.

Rồi cô nói một cách đồng dạc.

"Ra đây nào, Kuro."

Cô chờ một vài giây. Không có gì xảy ra.

Nhưng Mimizuku không hề nghi ngờ về việc mình đang làm.

"Kuro...!"

Lần này cô chỉ gọi tên thôi.

Phốc!

Một âm thanh bé xíu vang lên, và Kuro nhỏ bé xuất hiện, đập cánh đung đưa trước mắt Mimizuku giống như một ngọn lửa.

Hình dáng của Kuro khác với khi Mimizuku luôn nhìn thấy cậu trong rừng, cơ thể cậu mờ nhạt và có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu yếu ớt đến thế nào. Tuy nhiên cái động tác dùng cánh tay phía trên bên phải gãi má vang lên tiếng sột soạt ấy thì không của ai khác ngoài Kuro...

- "... Đã lâu không gặp," Mimizuku nói, đôi mắt rưng rưng.
- "... Ta không nghĩ chúng ta còn có thể gặp lại nhau lần nữa đấy, Mimizuku."

Cái giọng trầm trầm làm rung cả màng nhĩ thế này, đích thị là giọng của Kuro.

"Tại sao?" Mimizuku hỏi với giọng run run.

"Vì thế giới mà chúng ta sống." Kuro đáp lại một cách thờ ơ.

"Bởi vì tôi bị mất ký ức sao?"

"Nói vậy cũng được."

"Đừng có đùa với tôi, Kuro."

Mimizuku gằn giọng, lời nói của cô thốt ra nặng nề giống như lời buộc tội.

Và rồi giống như mở một con đập nước, Mimizuku chồm người về phía Kuro và tuôn trào tất cả suy nghĩ của mình.

"Này! Tại sao Fukurou lại làm một điều ngốc nghếch như vậy chứ? Tôi không thể... không thể tin được! Chẳng lẽ tôi làm phiền anh ấy đến vậy sao? Tôi biết tôi rất là phiền phức! Tôi biết chứ, nhưng... lại đến mức này...!"

Nước mắt dâng đầy mi mắt Mimizuku như chỉ chực trào ra.

"Chẳng... chẳng lẽ tôi thật sự... thừa thãi tới mức vậy sao? Tôi thật sự... phiền phức như vậy sao...?"

Những ngày sống trong khu rừng, Mimizuku tự biết bản thân mình đã làm những điều vô duyên đến mức nào. Cô đã biết rất rõ từ trước đây lâu rồi, từ trước khi mà cô đến khu rừng nữa.

Dường như cơn đau đớn sắp xé toạc người cô ra.

Trong chốc lát cô có cảm giác như cả cơ thể và trái tim cô sắp bị những đau đớn trong quá khứ xé nát.

Nhưng cô chưa thể gục ngã. Cô không thể chối bỏ được thế giới mà cô đang sống, dù thật sự bây giờ cô mong muốn như vậy biết bao nhiều.

Bởi vì cô phải gặp lại Fukurou lần nữa.

Kuro không trả lời câu hỏi của Mimizuku. Cậu chỉ ngước lên nhìn chằm chằm vào cô bằng đôi mắt không thể nào đọc được cảm xúc đó.

"... Cậu biết không, Kuro."

Mimizuku quệt nước mắt, nói với Kuro bằng giọng vô cùng yếu ớt.

"Fukurou đã bị bắt mất rồi. Tôi phải làm gì bây giờ? Fukurou đã bị bắt mất rồi..."

"Ta có nghe về việc đức vua bị bắt bởi bàn tay con người."

"Ưm. Vậy những quái vật khác... họ không giúp anh ấy sao?"

"Điều đó thì không thể được."

"Tai sao chứ?"

"Cô hãy nhìn cơ thể này đi, Mimizuku."

Nói rồi Kuro giang rộng bốn cánh tay của mình ra. Cơ thể của cậu giống như một chiếc bóng lờ mờ đang run rẩy, có thể dễ dàng nhìn xuyên thấu sang tận bên kia.

"Ngay bây giờ có một kết giới rất mạnh đang được dựng lên ở khắp đất nước này. Ngay cả trong lâu đài cũng có. Ở dưới tầng hầm cũng có, và đó là nơi nhà vua bị bắt giữ. Ta đã trượt được vào thông qua mắt lưới của kết giới, nhưng ta không thể ở đó lâu được."

"... Vậy những quái vật không thể đến đây được sao?"

"Ùm." Kuro gật đầu. "Tuy nhiên, đó không phải là lý do trực tiếp."

"Ý cậu là gì?" Trước cách nói hai mặt của Kuro, Mimizuku hỏi lại.

Kuro mở chiếc miệng giống như quả lựu nứt vỏ.

"Loài người các ngươi đã đánh giá quá thấp sức mạnh của Chúa Tể Mặt Trăng!"

Kuro nói như thể gầm lên. Đôi cánh như cánh dơi của cậu đập không ngừng, nhưng chúng không tạo nên tiếng phần phật quen thuộc.

"Dù Ngài đã bị bắt vào đêm trăng non, khi sức mạnh của Ngài bị suy giảm, nhưng người nghĩ Ngài ấy là ai hả? Vua của leri, Chúa Tể Bóng Đêm! Ngay bây giờ nếu trăng tròn xuất hiện, cho dù thân thể đang bị bắt giữ Ngài ấy cũng có thể đốt cháy cả thị trấn này, toàn bộ vương quốc này sẽ hóa thành tro bụi!"

Nói đến đây, Kuro bất chợt ngừng lại.

"... Nhưng mà, Chúa Tể Mặt Trăng không làm vậy."

"Ư... ừm..."

Ngay cả Mimizuku cũng có thể hiểu được ý của Kuro. Giống như ngay từ ban đầu, nếu như Fukurou đã không ăn thịt cô, liệu có quái vật nào dám ăn?

"Ngay bây giờ, vương quốc này vẫn đang ở đây. Đó là ý của Chúa Tể Mặt Trăng, cho dù toàn bộ ma quỷ có muốn đi chăng nữa, họ cũng không thể chống lại..."

"Và họ đang bỏ mặc Vua Bóng Đêm sao?" Mimizuku la lên không chút suy nghĩ.

Kuro cúi đầu xuống như thể muốn tránh ánh mắt của cô.

"... Vua Bóng Đêm là bất diệt."

"Nhưng mà..."

"Dẫu cho vị vua hiện tại có bị giết chết, thì sẽ mất một thời gian để sức mạnh ma pháp được tập hợp lại ở thế gian này, và rồi vị vua mới sẽ lại được sinh ra. Cơ chế là như thế đó."

"Cho nên chính cậu cũng đang bỏ mặc Fukurou!"

Kuro không trả lời.

Ánh lửa trong chiếc đèn chập chờn, không gian tĩnh mịch trải dài trong màn đêm thăm thẳm. Mặt trăng từ phía ngoài cửa sổ lớn đến mức mất cân bằng, nhưng lại đẹp lộng lẫy.

Sau cùng, Kuro chậm rãi lên tiếng.

"...Ta chẳng thể làm gì được."

Nghe câu trả lời ấy, Mimizuku cắn môi lại.

Được thôi, cô nghĩ.

Được thôi.

Mimizuku thì có thể làm được gì?

Ngay từ đầu cô đã mong rằng mình có thể làm điều gì đó có ích, nhưng đến cả ký ức của chính cô cũng đã bị xóa mất. Mặc dù cô luôn suy nghĩ và hành động vì Fukurou, nhưng có phải những hành động đó chỉ khiến anh càng thêm xa lánh cô không?

Xa lánh...

Ý nghĩa của từ đó, cuối cùng cô cũng đã hiểu. Chống tay trên đầu gối của mình, cô bặm môi lại và suy nghĩ.

Nếu là Mimizuku của ngày xưa, hồi còn ở trong khu rừng, cô sẽ không bao giờ phải suy nghĩ như thế này. Cô luôn sống mà không bao giờ quan tâm đến người khác nghĩ gì, chỉ đơn giản làm theo những gì cô muốn hoặc răm rắp vâng lời người khác. Một Mimizuku đã biết thế nào là được yêu thương, giờ đây rất sợ hãi khi bị mất đi sự yêu thương ấy. Cô bỗng chốc hiểu bản thân mình hơn.

Biết càng nhiều... thì càng buồn hơn...

Nhưng dẫu vậy, cô cũng không muốn quay trở lại quá khứ. Khoảng thời gian mà cô không biết gì cả, ngay cả đau cũng không rõ đấy là đau, cô không hề muốn quay lại thêm lần nữa.

Mimizuku chỉ muốn cứu được Fukurou.

Đã biết được thế nào là hạnh phúc, thế nào là đau khổ, thế nào là nước mắt, cô muốn trở về khu rừng đó biết bao. Cô muốn quay về cùng với Fukurou.

Dù cho...

Dù cho... những ký ức đang ngập tràn trong tâm trí cô. Những ký ức thuộc về Rừng Bóng Đêm, về ngôi "làng", và về vương quốc này.

Ann Duke đã vỗ đầu cô rất hiền hòa.

Orietta đã ôm cô thật dịu dàng.

Claudius đã coi cô là bạn.

Mọi người đều rất tốt với cô. Cuộc sống ấy, niềm hạnh phúc ấy... dù là để cứu Fukurou, cô làm sao có thể quay lưng và rũ bỏ tất cả đây?

Kể cả Fukurou, có khi cũng không mong muốn được cô cứu. Nếu như cô đến cứu anh, có thể cô lại bị anh cự tuyệt lần nữa.

Nếu như Fukurou lại từ chối cô như ngày còn ở trong rừng, liệu bản thân cô bây giờ có chịu đựng nổi không?

Sống ở đây, mỗi ngày ăn thức ăn ngon, được đối xử tử tế, cô đang rất hạnh phúc.

"... Đúng rồi, Mimizuku," Kuro nói, nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ của Mimizuku. Cô giật mình ngước lên.

"Cách đây một mùa trăng, ta đã đi lấy cái này theo lệnh của Chúa Tể Ánh Trăng. Xòe tay ra nào, Mimizuku."

"Hử?"

Trong lòng bàn tay mở rộng của Mimizuku là một sợi tóc đang rơi xuống. Một sợi tóc màu đỏ thô ráp.

"Cái này là...?"

"Ta đã đi xác thực một việc theo lệnh của Chúa Tể Ánh Trăng, và đây là bằng chứng. Người đàn ông mà cô đâm vào bụng... hắn vẫn còn sống."

"Hử...?"

Mimizuku mở lớn đôi mắt của mình ngạc nhiên.

Cậu ta có ý gì?

Mimizuku nhìn sợi tóc trong tay cô. Chính là màu tóc đó. Đúng rồi. Người đàn ông, kẻ đã in dấu vào trang cuối cùng trong những ký ức đẫm máu của cô ở ngôi làng ấy.

Hắn còn sống.

Cô không biết điều đó có phải là sự thật hay không. Nếu như cô nghi ngờ thì cũng không có chứng cứ, và nếu như cô cố ngụy biện cho bản thân, cô vẫn có thể vung vũ khí lúc nào tùy thích. Nhưng Kuro đã khẳng định rằng gã đàn ông ấy vẫn còn sống.

Rằng Mimizuku đã không giết người.

Fukurou đã ra lệnh cho Kuro vì cô.

"A..."

Mimizuku nắm chặt sợi tóc trong lòng bàn tay, tự đấm lên trán mình.

Dù cho mình không hiểu được những gì anh ấy nói, dù cho mình có bướng bỉnh và ngoan cố, dù cho mình có vụng về...

Dù cho bất cứ điều gì xảy ra...

Anh ấy vẫn đối xử thật tốt với mình.

Mimizuku hiểu rồi.

Anh ấy luôn luôn đối xử tốt với mình hết mức có thể.

Giờ thì cô đã hiểu rồi.

Những giọt nước mắt nóng ấm bắt đầu tuôn rơi. Cô không buồn, nhưng cô vẫn muốn trào nước mắt.

"Ta phải đi rồi, Mimizuku."

"A... Kuro...!"

Khi Mimizuku ngước lên, hình dáng của Kuro trước mắt cô giống như đang chao đảo và nhòa đi.

"Ta xin lỗi, nhưng ngay từ đầu ta đã bị hạn chế. Nếu sử dụng nhiều năng lực ma thuật hơn, ta có thể bị phát hiện."

Nói rồi, Kuro chần chừ trong một thoáng. Mimizuku nghĩ cô đã nhìn thấy cậu mim cười.

"Đến lúc rồi, Mimizuku! Nếu số phận cho phép... chúng ta sẽ lại gặp nhau."

"Chờ! Chờ đã, Kuro! Làm ơn, nói cho tôi biết một điều thôi!"

Mimizuku tự nhủ rằng không được khóc, nhưng nước mắt không ngừng rơi. Cô ước sao mắt mình có thể ghi lại hình dáng của Kuro rõ ràng hơn, mạnh mẽ hơn...

"Nói cho tôi biết một điều thôi...! Đối với Kuro thì Fukurou... Fukurou có quan trọng không? Hay... người mà cậu coi trọng là Vua Bóng Đêm? Chỉ cần người đó là Vua, dù là Fukurou hay bất kỳ ai đối với cậu cũng không còn quan trọng?"

Dáng vẻ hiện giờ của Kuro trông còn nhạt nhòa hơn cả sương mù buổi sáng, nhưng cậu vẫn trả lời Mimizuku rõ ràng.

"Đúng vậy."

Gương mặt Mimizuku như méo đi.

"Đúng như lời cô nói, Mimizuku."

Kuro đã trả lời như vậy. Nhưng khi bóng dáng cậu đã hoàn toàn tan biến, những lời nói sau cùng của cậu vẫn còn đọng lại bên tai Mimizuku.

"Nhưng... ta cũng nghĩ rằng những bức tranh mà ngài ấy vẽ...

khó có thể thay thế được, chúng thật sự rất đẹp."

Đó là những lời cuối cùng của Kuro.

Chỉ còn lại một mình, trong sự tĩnh lặng bao trùm xung quanh cùng với ánh sáng của ngọn đèn, Mimizuku vẫn ngồi yên. Cô ngây người trong lặng lẽ, sau cùng mới đưa tay lên quệt những dòng nước mắt của mình. Từ chiếc cửa sổ lớn, cô ngước lên nhìn mặt trăng.

Mặt trăng nhìn từ lâu đài này thật đẹp, thật giống đôi mắt của Fukurou.

Hôm đó, Ann Duke đi đến văn phòng của đức vua. Nghe thấy tiếng động, nhà vua vẫn không dừng tay và vẫn tiếp tục dán mắt vào đống tài liệu trên tay mình.

Ann Duke đập cả hai tay lên trên mặt bàn sơn mài được chế tác đẹp đẽ của nhà vua, tạo nên một âm thanh trầm đục.

Đôi mắt của anh như có một ngọn lửa màu xanh đang cháy, và sắc mặt anh tái đi, giống như bị mất máu.

"Hãy thả Vua Bóng Đêm ra ngay lập tức!" Ann Duke gầm lên.

"Không thể được."

Trước câu nói đó, nhà vua ngước lên nhìn từ đống tài liệu, và câu trả lời của nhà vua như thể ông đã biết tất cả mọi chuyện.

"Tại sao? Ông chắc chắn đã biết tất cả rồi phải không! Chắc chắn ông đã nhận được báo cáo từ các pháp sư rồi!"

Trong cơn thịnh nộ, Ann Duke không ngại ngần nắm lấy cổ áo của nhà vua.

"... Thả ta ra."

Giọng nói của nhà vua cũng gắn lại, lạnh lùng.

"Thử đụng một ngón tay lên ta tại đây xem. Có những thứ bản thân ta không thể nhượng bộ được. Dù cho ngươi có dắt vợ ngươi đi khỏi vương quốc này, ta vẫn có thể lấy đầu tất cả gia đình và anh em của ngươi, những người còn lại để làm gương. Ngươi chấp nhận điều đó sao?"

Ann Duke cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, anh nuốt nước bọt. Anh biết đây không phải là lời uy hiếp suông, nhà vua hoàn toàn nghiêm túc.

Anh chậm chạp thả tay ra. Nhà vua vẫn không rời mắt khỏi Ann Duke.

"... Vì sao ngài giam giữ quái vật đó trong khi hắn không hề làm gì tổn hại đến chúng ta?"

"Ma quỷ là ma quỷ, ngay bản thân nó cũng đủ xấu xa rồi."

"Ngài đang đùa phải không?" Ann Duke gầm lên.

Tối hôm trước, vợ anh trở về trễ. Khuôn mặt dàn dụa nước mắt, nàng đã kể cho anh mọi thứ. Anh không thể nào chỉ ở yên một chỗ và khoanh tay đứng nhìn.

Trong khi Mimizuku đã dũng cảm trải qua cả một chặng đường như vậy.

"Giữa loài người đã hủy hoại và làm tổn thương Mimizuku, và một Vua Bóng Đêm đối xử tử tế với cô bé, ai mới là kẻ xấu xa đây? Ngài nói thử xem, ai mới thật sự là quỷ dữ?"

"... Người đã tiến hành cuộc chinh phạt Quỷ Vương là người đấy,

thưa Thánh Kỵ Sĩ Ann Duke."

Ann Duke gật đầu. Anh sẵn sàng nhìn nhận tội lỗi của mình.

"Phải rồi. Đó là lý do tôi phải nói điều này. Hãy thả Vua Bóng Đêm ra ngay!"

Tuy nhiên, nhà vua vẫn chưa bị khuất phục.

"Ta không thể làm được."

"Tại sao?"

"Thời gian đã qua quá lâu rồi. Tại kỳ trăng tròn kế tiếp, nghĩa là chỉ trong vài ngày nữa, quá trình phơi xác của Vua Bóng Đêm sẽ hoàn thành. Nếu như lúc này chúng ta thả tự do cho con quái vật đó, ta nghĩ hắn cũng không thể sống lâu được."

"Vậy không phải là ngài nên trả lại ma lực cho Vua Bóng Đêm sao?"

"Ngươi điên à?"

Vị vua tóc xám nhìn xuống và lắc đầu.

"Ngươi cứ thử làm vậy đi. Nếu tên Quỷ Vương lấy lại được ma lực của mình, hắn sẽ mang theo quân đoàn ma quỷ của mình và tàn phá vương quốc này ngay lập tức."

"... Vua Bóng Đêm không phải là một quái vật bình thường. Nếu ngài nói chuyện với hắn, có thể hắn sẽ hiểu..."

"Ngươi đang nói những điều ngây thơ quá, Ann Duke. Với cách suy nghĩ đó, ngươi định đặt vương quốc này và toàn bộ dân chúng vào nguy hiểm sao?"

Ánh mắt sắc bén của nhà vua như nhìn thấu con người Ann Duke. Nghe thấy câu hỏi đó, anh nhắm mắt lại.

"Tôi sẽ bảo vệ họ." Ann Duke vừa nói vừa nghiến răng.

Anh đập tay lên mặt bàn, đầu gục xuống. Tiếng nói của anh nghẹn ngào, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

"Tôi sẽ bảo vệ tất cả người dân... và vương quốc này..."

Nhà vua tóc xám nghĩ rằng khó có thể cự tuyệt lại những lời ấy. Ông nhìn thẳng vào Ann Duke.

Từ rất lâu trước, gia đình MacValen đã đã vô cùng nổi danh ở vương quốc này. Khi đứa trẻ nhỏ nhất của gia đình rút được Thánh Kiếm khỏi bao của nó, người anh trai thứ ngay lập tức đã nói với nhà vua: "Em trai tôi quá nhân hậu để có thể nắm giữ Thánh Kiếm!" Còn người anh trai cả - người hiện tại đang đứng đầu gia tộc MacValen, đã tuyên bố trước đức vua một câu hoàn toàn đối nghịch: "Em trai tôi quá cứng nhắc có thể nắm giữ Thánh Kiếm!"

Bây giờ, nhà vua đã biết cả hai người họ đều sai. Ann Duke vừa nhân hậu, vừa nghiêm khắc khi nắm giữ thanh kiếm đó.

Kiếm của anh không vô cớ tước đoạt các sinh mạng, nhưng anh cũng không bao giờ để trái tim điều khiển lý trí của mình.

Dẫu vậy, Thánh Kỵ Sĩ có thể trở thành "biểu tượng" của đất nước này, bởi vì anh đã tìm thấy thứ anh phải bảo vệ. Người vợ anh yêu thương, gia đình anh, và vương quốc của anh.

Và rồi, quốc vương đặt bàn tay cứng cáp của mình lên vai Ann Duke.

"... Vua của quốc gia này... là ta," nhà vua tuyên bố như thể đang nhấn manh câu trả lời.

"Hãy coi mọi thứ chỉ là sự hiểu lầm. Nhưng chúng ta đã không

còn đường lui, bởi vốn dĩ cuộc chinh phạt Quỷ Vương là một điều mà chúng ta đã tìm kiếm từ rất lâu rồi. Để khẳng định lại biểu tượng pháp thuật của quốc gia này, chúng ta cần một năng lực ma pháp thật lớn, đủ để đem lại sự phồn vinh cho toàn bộ vương quốc. Tất cả đều là vì vương quốc."

Ann Duke nghiến chặt răng lại. Anh hoàn toàn hiểu được những lời của nhà vua. Ngài là một người luôn đặt quyền lợi của quốc gia lên trên tất thảy mọi thứ. Chính vì vậy, ngài mới có thể làm vua, và vương quốc mới có thể có được ngày hôm nay.

"... Bằng sức mạnh của Vua Bóng Đêm..."

Ann Duke mở miệng nói, với giọng điệu khá chua cay.

"Ngài định sử dụng ma pháp để chữa lành tay và chân của Dia sao?"

Anh luôn biết điều đó. Nhưng anh không thể nói ra. Anh biết rằng nếu nhà vua có được một sức mạnh ma thuật đủ lớn, Claudius sẽ là mong muốn đầu tiên của ông ấy.

"Đó là vì... vương quốc này." Ngay khi nói những lời đó, nhà vua vội vã nhìn đi nơi khác. "Ta không định trao ngai vàng cho bất kỳ ai khác ngoài Dia. Tuy nhiên, nếu như ta chết, ta sợ với cơ thể ấy... nó sẽ không thể nào bảo vệ được quốc gia. Ta đã làm tất cả những gì mà ta có thể làm được. Ta phát triển quân đội, đẩy mạnh nông nghiệp và thương mại. Nhưng với cơ thể đó... với tay chân của Dia, ta không biết thằng bé có thể chịu nổi áp lực của ngôi vị quốc vương hay không."

Ann Duke không thể chỉ trích vị quốc vương bất hạnh này thêm được nữa.

Tất cả những việc ông làm cũng chỉ vì tình yêu thương quá lớn dành cho con trai mình. Cho dù Ann Duke không có con, nhưng anh hiểu được cảm giác này đau đớn như thế nào.

"... Mimizuku sẽ ra sao?"

Dẫu vậy, anh không thể từ bỏ.

"Ngay lúc này đây, cô bé đang khóc, tìm kiếm Vua Bóng Đêm, cô bé ấy rồi sẽ như thế nào?"

Cô bé đang khóc than trong đau đớn chỉ vì nhớ tới Vua Bóng Đêm... Giờ cô bé sẽ ra sao?

Nhà vua thở dài một hơi.

"... Ann Duke. Người nói rằng nếu Vua Bóng Đêm được thả tự do, hắn sẽ trở về rừng với cô bé. Vậy Mimizuku sẽ hạnh phúc chứ? Nếu Mimizuku quay trở lại khu rừng ấy, người nghĩ cô bé sẽ hạnh phúc sao? Người có chắc không?"

Nghe những lời ấy, gương mặt của Ann Duke sa sầm lại.

"Ngươi có thật sự nghĩ rằng tên quái vậy ấy mong muốn một cô gái nhỏ loài người được hạnh phúc?"

"Nhưng... Dù như vậy..."

Ann Duke vẫn chưa kịp nói dứt câu thì nhà vua đã quay lưng lại.

Ông vừa nhìn xuống thị trấn từ cửa sổ phòng làm việc, vừa nói với Ann Duke bằng một giọng dịu dàng.

"Ngươi và Orietta hãy nuôi dưỡng cô bé đi, Ann Duke. Có như vậy, cuộc đời cô bé mới không còn đau khổ nữa. Chính tay hai người hãy trao cho cô bé niềm hạnh phúc."

Vì nhà vua đang quay lưng lại với anh, nên Ann Duke không thể

biết được ông đang nói những lời ấy với gương mặt như thế nào.

"Có lẽ hạnh phúc của một người là nằm ở người khác đấy, Ann Duke à," vị quốc vương, người cha của một cậu con trai nói tiếp.

" "

Ann Duke cắn môi. Anh nhắm mắt thật chặt.

Anh muốn đem lại hạnh phúc cho Mimizuku. Nếu được, anh sẽ làm điều đó bằng chính tay mình. Một cô gái nhỏ với đôi mắt ngây thơ không biết rõ cả tên mình đã được tái sinh lần nữa trước mắt Ann Duke. Anh nghĩ, lẽ nào đó là định mệnh. Có thể cô bé đã xuất hiện để vợ chồng anh thương yêu và bảo bọc chăng?

Anh nghĩ rằng mình sẽ dạy cho cô bé đáng thương ấy nhiều thứ hơn nữa, thật nhiều thật nhiều những điều tuyệt vời trong cuộc đời này. Sẽ tuyệt vời biết bao nếu như anh có thể cứu cô bé ấy, người thậm chí còn không biết ý nghĩa của nước mắt.

Nhưng, ai hiểu được chứ.

Tại sao hạnh phúc của một con người lại bị giới hạn bởi người khác?

"... Vào buổi tối trăng tròn tiếp theo, ngươi cũng đến tham dự nghi thức pháp thuật đi, Thánh Kỵ Sĩ Ann Duke."

Nhà vua gần từng tiếng như nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng trong lời nói của mình.

"Người phải đâm nhát cuối cùng vào trái tim của Quỷ Vương... sẽ là ngươi."

Ann Duke nhắm chặt mắt lại khi nghe những lời đó. Và rồi, anh siết nắm đấm lại một cách mạnh mẽ.

"... Như ý ngài..."

Giọng anh khàn đục khác thường, giống như vừa hộc máu ra từ trong họng.

Trước con người vẫn đang hướng mắt nhìn ra cửa sổ và chưa quay người lại, Ann Duke cất lời, chỉ duy nhất một lần.

"... thưa quốc vương Dantes kính mến."

Đó là cái tên rất ít khi được gọi ra, tên của nhà vua.

"Nếu như có thể, ta muốn là bạn của ngươi... Ann Duke."

Rồi Ann Duke cũng quay lưng rời đi.

Và anh cũng không bao giờ trở lại.

Hôm đó người mang súp ấm đến cho Mimizuku không phải là cô hầu gái quen thuộc như mọi hôm.

"Mimizuku, em sao rồi?"

Cho đến bây giờ, Mimizuku vẫn quay đi và phản ứng thái quá trước những người đến thăm, nhưng khi nghe thấy giọng nói dịu dàng quen thuộc, cô bé quay lại theo phản xạ.

"... Orietta..."

Người đang cầm cái khay và mim cười chính là Orietta.

"Em làm bộ mặt gì vậy? Bộ em vẫn muốn gầy hơn nữa à?"

" ...

Mimizuku cúi gằm mặt không trả lời. Co cụm lại trong chiếc giường lớn có gắn rèm che, cô bé quay mặt đi.

Orietta khẽ cười, thoạt nghe như một tiếng thở dài, rồi nàng đặt chiếc khay có chén súp bên cạnh giường.

Đoạn, nàng quay lại và ngồi xuống giường. Mimizuku đang quay lưng về phía Orietta, nhưng cô bé vẫn cảm thấy được chiếc giường rung lên nhè nhẹ.

"Này, Mimizuku."

Orietta cất lời bằng giọng nói dịu dàng hết mức có thể, hệt như mọi khi.

"Em có muốn trở thành con gái của bọn chị không?"

Mimizuku chớp mắt vài cái khi nghe những lời đó.

"À, nhưng với tuổi của chị, làm sao đã có một cô con gái lớn như em nhỉ?"

Orietta khó khăn nở một nụ cười, rồi mi mắt nàng hơi hạ xuống, khế nói với Mimizuku.

"Cơ thể của chị không thể có con được."

Trái tim của Mimizuku bỗng như đập lỗi một nhịp.

Đau.

Mimizuku thoáng nghĩ, có một cái gì đó trong cô đang rất đau.

Orietta chậm rãi nói tiếp, giống như nàng đang kể cho một đứa trẻ nghe chuyện cổ tích.

"Không có cách nào khác, chỉ là mọi chuyện phải diễn ra như vậy. Chị là 'Thánh Nữ của Thánh Kiếm' mà. Chị chỉ là người phụng sự cho Thánh Kiếm, được dâng lên cho người anh hùng đã được chọn lựa... không gì hơn là một vật đi kèm."

Mimizuku vừa nghe những lời đó, vừa nghĩ về Orietta.

Đôi mắt màu chàm của Orietta làm gợi nhớ đến bầu trời đêm. Mimizuku cảm thấy rất thân thuộc. Chúng cùng màu với mái tóc của Fukurou.

Orietta tiếp tục như thể đang hát.

"Sinh mạng của chị phụ thuộc vào người anh hùng. Chị không khác gì một nô lệ cả!"

Mimizuku bỗng rùng mình trước từ "nô lệ". Mồ hôi lạnh tuôn rơi trên lưng cô. *Bây giờ*, cô nghĩ. *Tại sao lại là bây giờ?*

Orietta khẽ cười. Hoặc có vẻ như ít nhất, nàng đã nở nụ cười.

"Nhưng Ann Duke đã đến bên chị. Anh ấy nói rằng tất cả vận mệnh mà anh ấy có được khi được chọn bởi Thánh Kiếm và trở thành Thánh Kỵ Sĩ... anh ấy sẽ trao hết cho chị."

Khoảnh khắc đó, cả thế giới xung quanh Mimizuku bỗng chớp nháy liên hồi.

Một quang cảnh trong quá khứ xa lắc xa lơ nào đó đột nhiên trải dài trước mắt Mimizuku. Những đốm lửa. Hai mặt trăng trên bầu trời đêm.

"Hãy đi bất cứ nơi nào mà cô muốn. Giờ cô đã được tự do rồi."

"Đi đi. Cô gái có tên loài vật. Không còn lý do để cô ở lại đây nữa."

Chính là anh ấy.

Vì anh ấy đã ở đó.

Vốn dĩ ngay từ đầu, "lý do" đã là như vậy rồi.

[&]quot;Cô được tư do."

"Tại sao?"

Orietta nói, nhìn chằm chằm Ann Duke. Nàng đứng thẳng lên, cố gắng tỏ vẻ can đảm hết sức.

Đây là lần thứ hai hai người nói chuyện. Mới chỉ vài ngày trước từ hôm xảy ra vụ tai nạn xe ngựa.

Ann Duke khi ấy vẫn còn rất trẻ, và Orietta vẫn chỉ là một cô bé con.

"Tôi là của anh mà."

Dù gì đó cũng là cách mà nàng được nuôi dưỡng. Sinh ra là một cô nhi, Orietta lớn lên trong trại trẻ mồ côi, và rồi nàng được trao lại cho thần điện sau khi đã bộc lộ khả năng thiên bẩm về pháp thuật của mình. Nàng đã phải trải qua những khóa huấn luyện pháp thuật nghiêm ngặt để có thể trở thành Thánh Nữ phụng sự cho Thánh Kiếm. Quá trình khắc nghiệt đó đã khiến cơ thể nàng không thể có con, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều về điều ấy.

"Hãy đi đến nơi nào mà mắt tôi không thể trông thấy cô được nữa. Tôi sẽ không thể làm gì cô cả."

"Tại sao?"

Gương mặt của Orietta trông cực kỳ khổ sở.

Nàng không biết phải tỏ ra như thế nào nữa.

"Tại sao anh lại nói như vậy chứ?"

"Cô chẳng phải đã nói với tôi trước rồi đó sao? Rằng 'nếu như tôi có thể được tự do, tôi đã làm từ lâu rồi.' Giờ thì tôi đã có thể thực hiện điều đó cho cô, nên tôi chỉ đang giải thoát cô khỏi chiếc lồng thôi."

"Anh sẽ chẳng được lợi gì cả..."

Ann Duke nhún vai.

"Nhưng tôi cũng chẳng mất gì hết. Vốn dĩ tôi cũng chỉ là một đứa con trai vô tích sự của một gia đình kỵ sĩ mà thôi. À mà... nếu nói về tổn thất thì cũng có đây. Để cô đi là tôi đã để tuột mất cơ hội được ở bên một người đẹp... Thế nhưng, với một người như cô, tôi muốn nhìn thấy cô nở nụ cười. Nên tôi cứ làm như vậy thôi."

Và rồi Ann Duke nhìn sâu vào mắt Orietta.

"Một khi đã bắt một cô gái trở thành vật hy sinh, thì lúc đó, Thánh Kiếm sẽ không còn thiêng liêng nữa, phải không nào?"

Khi nghe những lời đó, đôi vai của Orietta buông thống xuống.

À, ra vậy...

Quả đúng là người được chọn bởi Thánh Kiếm.

"Tôi sẽ đi đâu đây?"

"A... tôi cũng không rõ."

"Hiểu rồi... Vậy, nhà anh ở đâu?"

Ann Duke há nửa miệng ngạc nhiên. Nhìn cái dáng vẻ tội nghiệp ấy, Orietta đứng chống nạnh.

"Tôi hỏi nhà anh ở đâu. Tôi luôn muốn tự mình nấu nướng và dọn dẹp nhà cửa. Vừa hay đúng lúc, anh hãy thuê tôi đi."

"... Cô nghiêm túc đấy chứ?"

"Hoàn toàn nghiêm túc. Đương nhiên là chỉ trong trường hợp dinh thự của anh tiện nghi một chút."

Nói rồi, Orietta cười thật tươi.

"Tôi cũng chẳng quan tâm là anh có trả lương cho tôi hay không đâu."

"Orietta..."

Mimizuku khẽ mở miệng.

"Orietta, tại sao được tự do rồi, chị vẫn không đi đâu cả?"

Orietta quay lại, đối mặt với tấm lưng nhỏ bé, cuộn tròn của Mimizuku.

"À...", Orietta nói, "cho dù chị không đi đâu cả, nhung chẳng phải điều đó là do chính bản thân chị tự do chọn lựa sao?"

Trước câu trả lời của Orietta, Mimizuku đưa hai tay lên ôm mặt. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn ra từ khóe mắt cô..

Cô nghĩ về Orietta.

Cô nghĩ về Fukurou.

Cô nghĩ đến những lời mà Orietta nói, rằng không đi đâu cả cũng là một sự lựa chọn tự do của bản thân.

Fukurou.

Cô gọi tên anh.

Này, Fukurou.

Anh bảo tôi đi đâu cơ chứ?

Lúc đó, chẳng phải tôi đã lựa chọn ở lại bên anh rồi sao.

Tôi có thể ở lai bên anh không?

Không, sai rồi. Cô không cần ai cho phép. Không phải hôm đó ngay từ đầu cô đã đưa ra quyết định rồi sao? Ngày hôm ấy, trong Rừng Bóng Đêm, bóng tối chợt xôn xao.

Cho dù anh không cho phép, tôi cũng sẽ ở bên cạnh anh. Này, hãy ăn tôi đi, Vua Bóng Đêm.

Mimizuku đã biết khóc là gì. Họ đã dạy cô biết khóc. Cô đã nhớ ra rồi.

"... Huhuhu... huhuhu..."

Không hiểu sao, càng khóc, ngực cô càng thắt lại.

Cố họng của cô cảm giác như đang bị đốt cháy, cảm giác nghẹn lại dữ dội khiến cô không thể thở được. Và rồi bỗng nhiên cô ngửi thấy một mùi hương rất thanh bình.

Orietta đang ôm Mimizuku thật dịu dàng từ phía sau. Orietta nhẹ nhàng xoa đầu cô, và cô biết rằng Orietta cũng đang khóc.

Mimizuku nghĩ, cô phải khiến Orietta buông ra. Cô muốn Orietta buông mình ra. Cô phải vùng vẫy thật mạnh. Nhưng, Orietta nói bằng giọng run rẩy.

"...Tốt quá..."

Vòng tay của Orietta thật ấm áp.

"... Có thể sống được đến lúc đây... Em đã làm tốt lắm rồi..."

Trước những lời ấy, Mimizuku khóc như nước lũ phá vỡ một con đập, cô khóc và khóc. "Thật sự thì, thật sự nó không tệ đến mức như vậy...," Mimizuku vừa thổn thức vừa nói. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc đời mình quá mức khó khăn.

Dù cô đã trải qua nhiều chuyện, nhưng cô chưa từng nghĩ mình quá bất hạnh. Và rồi kể từ khi đặt chân đến Rừng Bóng Đêm, mỗi ngày của cô đều là một ngày vui.

"Ùm... chị Orietta..."

"... Ùm?"

"Em có thể hỏi chị một điều không?"

"Sao vậy?" Orietta hỏi, vỗ nhè nhẹ lên lưng Mimizuku.

"Khi em được mặc quần áo đẹp, được ăn những món ăn ngon, và mọi người đều đối xử tốt với em, thì em nên nói gì?"

Orietta mim cười trước câu hỏi của Mimizuku.

"Khi ấy em nên nói 'cảm ơn'."

"Cảm... ơn..."

Đúng rồi, đây chính là từ ngữ thích hợp. Mimizuku nắm lấy tay của Orietta và nói.

"Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn chị, Orietta."

Mimizuku vừa khóc vừa nói liên tục. Cô phải nói ra. Cô phải nói ra những lời này.

Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...

Suy nghĩ tràn ngập trong cô. Những câu chữ tràn ngập trong cô.

"Mimizuku...?"

"Uuu... u...! Cảm-cảm... ơn cậu, Kuro... Fukurou... cảm ơn anh...!"

Và rồi Mimizuku ngã lăn xuống giường, miệng vẫn mấp máy như thể cô bé đang lạc trong giấc mơ nào đó.

"Cảm ơn! Cảm ơn...!"

Hạnh phúc.

Thật sự rất hạnh phúc.

Cho dù anh chẳng làm gì cả...

Nhưng anh đã lắng nghe câu chuyện của em.

Đôi mắt lạnh, đẹp như mặt trăng ấy đã nhìn Mimizuku.

Em đã nhìn thấy mình trong mắt anh.

Lần đầu tiên, em biết rằng mình đang sống.

Cảm ơn.

"Em rất muốn gặp anh..."

Có những lời Mimizuku phải nói cho anh biết khi gặp lại.

Orietta nghĩ rằng Mimizuku đã đưa ra được quyết định của mình, nàng nhẹ nhàng ôm cô bé chặt hơn.

Chương 8

Cứu thoát (2)

Tối hôm đó, khi Claudius chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ màng, cậu chợt nghe thấy tiếng động lạ.

"Ai đấy?"

Mở mắt ra, Claudius im lặng để xác nhận danh tính của người nào đó trong bóng tối kia. Cậu không thể hoảng loạn được. Mà cho dù có hoảng loạn thì cậu cũng chẳng thể làm được gì.

"Ngươi có biết đây là phòng của hoàng tử không? Nếu ngươi dám bước một bước vào giường ta, ngươi sẽ phải chịu lời nguyền của tất cả những pháp sư quyền năng nhất đất nước này."

Dù cho nói như vậy, nhưng nếu như có kẻ nào đã sẵn sàng vứt bỏ mạng sống để xâm phạm nơi này thì kẻ đó cũng chẳng gặp khó khăn gì để chạm tay vào hoàng tử. Trái tim của Claudius đập thình thịch trong yên lặng như đang gióng lên từng hồi chuông, cậu chằm chằm nhìn vào bóng tối trước mặt.

Một bóng người nhỏ bé xuất hiện.

"Xin lỗi vì đã đến vào lúc khuya như vậy, Dia."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên như âm thanh của chiếc chuông nhỏ lăn trên mặt sàn.

"... Mii? Là cô phải không, Mii?" Claudius hỏi, mở to mắt ra. Cậu cảm giác như cô đang gật đầu.

"Ù'm. Xin lỗi nha, cả ngày hôm nay Mimizuku đều bị theo dõi cả, nên mình phải đến vào lúc tối khuya thế này."

"Cô bị theo dõi sao...?"

"Hình như vậy. Thực ra họ cũng không cấm mình đi lung tung đâu, ừm... Người ở dưới tòa tháp của Claudius đã cho mình vào đó."

"Vậy sao..."

Claudius trả lời lại với cảm xúc phức tạp. Rất nhiều từ ngữ khác nhau chạy qua tâm trí cậu.

"Mimizuku... tôi đang chờ cô đến."

"Ùm. Cảm ơn Claudius."

Mimizuku dường như đang gật đầu. Và hình như cô có mỉm cười một chút.

"Andy và Orietta đã đến đây và kể cho tôi về cô. Tôi đã nghĩ rằng Mimizuku sẽ không trở lại nữa."

"Sao vậy?"

Mimizuku đứng ẩn sau tấm màn giăng xung quanh giường của Claudius, nên cậu không thể biết được Mimizuku đã thay đổi bao nhiêu so với trước khi cô bé lấy lại được trí nhớ.

Claudius nhắm mắt lại trong bóng tối. Không có gì thay đổi. Cho dù đôi mắt cậu mở hay đóng, thế giới vẫn chỉ có một màu.

"Hôm nay, quốc vương đã đến đây. Ông ta nói rằng ngày mai, khi nghi thức cuối cùng để tiêu diệt vua quỷ được tiến hành, tôi cũng

phải đến tham dự... quốc vương đã nói rằng tôi phải tham gia... với tư cách người kế vị ngai vàng."

Claudius hiểu những lời nhà vua có ý nghĩa như thế nào.

Một ngày trước đó, Ann Duke đã đến gặp và kể cho cậu toàn bộ câu chuyện. Không lý nào mà cậu lại không biết. Ann Duke đã kể về chuyện của Mimizuku, về ý nghĩa của dấu hiệu trên trán cô, và lý do tại sao cô có những dấu vết để lại trên cổ tay lẫn cổ chân.

Sau đó Ann Duke đã nói với cậu thế này.

"Cậu sẽ được gọi đến nghi lễ diễn ra hai ngày tới, Claudius. Hình ảnh của tôi trong buổi lễ ấy có lẽ sẽ khắc sâu trong tâm trí cậu. Nhưng... nếu có thể, làm ơn đừng nói cho Mimizuku chuyện này."

Khi nói những lời đó, Ann Duke nở nụ cười buồn thảm.

"Mà... đằng nào cô bé cũng sẽ sớm biết thôi. Mimizuku chắc hẳn sẽ căm ghét tôi lắm. Chuyện này không thể tránh được rồi."

Nhìn bộ dạng của Ann Duke, Claudius đã hỏi anh sẽ làm gì.

Nhưng Ann Duke chỉ mỉm cười. Một nụ cười như đang cố kìm nén những ngôn từ anh đang muốn nói ra.

"Dia, tay chân của cậu chắc sẽ sớm cử động được thôi."

"Kẻ như tôi thì thế nào cũng được mà," Claudius nói. Nghe những lời đó, Ann Duke liền vỗ vỗ đầu cậu. "Đừng nói những từ như 'kẻ như tôi'. Nhà vua rất muốn cậu có thể cử động tay chân tự do, ngài muốn Dia sẽ tin vào bản thân mình hơn."

Tin vào bản thân mình.

Cử động được tay chân sẽ giúp cậu tự tin hơn sao? Nếu cử động được tay và chân, cậu có thể trở thành vua sao?

"Ùm, này, Claudius."

Mimizuku nói bằng một giọng run run. Claudius cố gắng căng tai mình ra để có thể không nghe sót lời nào của cô bé.

Kể cả bóng dáng của Mimizuku trong bóng tối trông cũng thật nhỏ bé, cô nói:

"À ừm..."

Claudius sắp sửa có được những cánh tay và chân tự do. Nhưng khi cậu nghĩ đến điều ấy, trong đầu Claudius lại tràn ngập việc của Mimizuku.

Mii đang khóc sao? Cậu nghĩ.

Và rồi, bằng một giọng run run như tiếng thì thầm, Mimizuku nói:

"Nếu như mình nói Claudius hãy giúp mình... cậu sẽ làm gì?"

Khi nghe những lời ấy, Claudius bất giác mỉm cười.

"Đến lúc này mà còn hỏi mấy câu như vậy sao?" Claudius nói.

Câu trả lời cho câu hỏi này đã nằm trong lòng Claudius từ rất lâu rồi.

Chiếc chuông ba màu ngân lên một thanh âm tuyệt diệu. Tiếng chuông đó giống hệt như tiếng chuông Ann Duke đã nghe thấy trong tang lễ của hoàng hậu quá cố.

Lúc đó, Ann Duke vẫn chưa được chọn là Thánh Kỵ Sĩ, cậu bé đang vắt vẻo trên ngọn cây ở khu vườn trong dinh thự nhà mình và thả hồn ngắm dòng người trong y phục màu đen nối đuôi nhau liên tiếp phía dưới.

Dù đang ở tít trên cao, Ann Duke vẫn không thể nhìn thấy được bên trong của chiếc áo quan ở giữa đám rước. Cậu bé thất vọng vô cùng, vì nghe đồn rằng hoàng hậu là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng.

Ann Duke ngắng đầu lên nhìn Fukurou, từ phía chính diện Fukurou giương rộng đôi cánh như thể đang dựng lên một ngai vàng của chính mình.

Đã hai tháng trôi qua kể từ khi hắn ta bị bắt giữ. Từ đó đến nay, Quỷ Vương không được ăn hay uống bất cứ thứ gì, chỉ đơn thuần bị treo lên giá như thể đang phơi khô, và bị vắt kiệt sức mạnh ma thuật.

Tuy nhiên... dáng vẻ ấy, dáng vẻ với hàng lông mi rũ xuống, trông tiều tụy, gầy gò và ốm yếu nhưng vẫn đẹp đến mức lạnh lẽo.

Đứng trước vẻ đẹp của loài ma quỷ ấy, thậm chí cả bản thân Thánh Kỵ Sĩ cũng phải rùng mình.

"Thánh Nữ! Hãy mang Thánh Kiếm tới đây!"

Giọng nói trầm của quốc vương Dantes vang lên.

Bằng một động tác gọn gàng, Orietta quỳ xuống bên cạnh Ann Duke. Nàng nhắm mắt và dâng Thánh Kiếm lên cho chồng mình.

Anh không nghĩ rằng cô sẽ đến.

Ann Duke thực sự đã cảm thấy như vậy. Khi kể với nàng về việc đích thân anh sẽ phải vung Thánh Kiếm và kết liễu sinh mạng của Quỷ Vương trong nghi lễ cuối cùng, nàng thậm chí không thèm nghe bất cứ lời nào mà Ann Duke nói.

Nhưng sau cùng nàng cũng không khước từ.

"... Em ổn chứ?" Ann Duke thì thầm với Orietta trong khoảnh khắc anh nắm lấy thanh kiếm.

Orietta vẫn nhắm chặt mắt, thở hắt ra.

"Dù gì tôi cũng chỉ là kẻ sống để phụng sự Thánh Kiếm..."

Nghe lời đáp của nàng, khuôn mặt Ann Duke in hằn vẻ xót xa. Anh không bao giờ muốn Orietta phải thốt ra những lời như vậy.

Anh nắm chặt lấy chuôi kiếm, và rút nó ra khỏi vỏ bằng một động tác dứt khoát.

Hai ngọn đèn ma thuật phản chiếu ánh sáng của trăng rằm lên Thánh Kiếm, tạo nên một vầng hào quang lờ mờ. Và thứ tỏa sáng mạnh mẽ nhất trong nghi lễ chính là quả cầu pha lê lớn đang được vây quanh bởi các pháp sư. Quả cầu pha lê còn lớn hơn đầu người, với một ngọn lửa màu xanh đang cháy bập bùng bên trong.

Lúc này đây, không còn chút sức mạnh ma thuật nào còn sót lại trong người Vua Bóng Đêm.

Dù như vậy nhưng cái cảm giác uy quyền này có lẽ do chiếc vương miện vô hình mang tên "Vua".

"Dẫn hoàng tử tới đây!"

Theo lệnh của đức vua, Claudius xuất hiện trong một chiếc kiệu lớn hơn rất nhiều cơ thể cậu bé và được khiêng bởi vài người lính hầu. Hoàng tử thiếu niên được khiêng xuống tầng hầm bằng một chiếc ghế có rèm che, Claudius mím chặt môi. Cậu nhìn quốc vương trước, rồi quay sang Fukurou.

Các pháp sư bước lên phía trước. Từ đây họ sẽ sử dụng sức

mạnh ma pháp của vua quỷ, và thực hiện ma thuật lớn nhất trong lịch sử vương quốc này.

Mục đích của họ là lấy lại tự do cho tay và chân của Claudius, cho đến khi cậu bé có thể tự mình cử động đến từng đầu ngón tay một.

Đúng vào giây phút mà các pháp sư vung cây gậy của mình lên.

"Làm ơn chờ đã."

Đang chìm trong một bầu không khí im lặng đến nín thở, bỗng nhiên Claudius cất cao giọng phá tan bầu không khí đó. Ann Duke không chút suy nghĩ quay sang nhìn cậu.

"Thưa quốc vương," Claudius nói một cách rõ rành mạch, nhìn thẳng vào mắt của vị vua tóc xám. "Con muốn được tận mắt mình trông thấy hình hài của vua quỷ..."

"... Cái gì?" Dantes gần giọng.

Tuy nhiên, Claudius, không chút nao núng, vẫn chôn chặt người trong chiếc ghế của mình, lần nữa cất cao giọng.

"Trước khi hắn ta bị Thánh Kiếm của Thánh Kỵ Sĩ Ann Duke kết liễu, xin hãy cho con được nhìn rõ bằng chính đôi mắt mình, sự tồn tại của kẻ được xem như một biểu tượng cho sức mạnh pháp thuật của vương quốc này."

Vị vua tóc xám nhìn chằm chằm vào con trai ông. Tuy nhiên, Claudius vẫn không có ý định dời ánh mắt mình đi. Trong một thoáng, cái ý nghĩ "đứa trẻ này lại có gương mặt như vậy sao" sượt qua đầu của Dantes. Ông cảm thấy con trai ông không giống như mọi khi, một đứa bé luôn ngước nhìn ông bằng đôi mắt lúng túng e

ngại.

"... Được rồi." Nhà vua gật đầu. "Mang Claudius ra đằng trước!"

Những người lính hầu mang chiếc kiệu của hoàng tử lên phía trước. Họ đặt cậu xuống nhẹ nhàng thẳng trên tấm vải màu đỏ. Và rồi hoàng tử cẩn thận, vẫn giữ cho mình một khoảng cách nhất định, im lặng ngước nhìn dáng vẻ của Fukurou. Cơ thể đó, với đôi cánh đó hiện đang được treo lơ lửng bởi một sợi chỉ vô hình. Cho dù thế nào dáng vẻ ấy vẫn không mất đi sự uy nghi vốn có của nó.

Cậu nhìn dáng vẻ ấy như muốn in sâu vào tâm trí mình.

Khi Dantes cất giọng gọi cậu "đến đây là được rồi" để tiếp tục nghi lễ, thì đúng ngay khoảnh khắc đó Claudius đột nhiên la lên.

"Mimizuku, hành động đi!"

Ai ở đó cũng đều không tin vào tai mình. Họ chỉ đơn thuần tròn mắt lên ngạc nhiên, và trong khoảnh khắc, tấm vải che phía dưới chiếc kiệu của Claudius đột nhiên xé toạt ra.

Và rồi một bóng người lao về phía trước.

"Mimizuku!" Ann Duke la lên. Cô bé y như lúc anh vừa mới gặp, chỉ có da bọc xương với một tấm áo mỏng trên người, Mimizuku xông ra và lao đi như một viên đạn.

"Ngăn lại! Ngăn con bé đó lại!" Dantes gầm lên như tiếng một nòng súng đại bác. Các pháp sư sửng sốt nắm lấy những cây trượng chiến đấu. Tuy nhiên, vốn dĩ họ đã chuẩn bị thực hiện nghi thức phục hồi lại tay và chân của Claudius, thế nên cần phải có thời gian để họ niệm lại chú thuật khác.

Vượt lên trên những người khác, Ann Duke xông về phía

Mimizuku.

Thế nhưng tay của anh đột nhiên bị kéo giật lại phía sau.

"U'!"

Nhìn qua bên cạnh. Người đang đứng ở đó, nhìn thẳng vào Ann Duke bằng đôi mắt mạnh mẽ, chính là vợ anh.

"Để cô bé đi đi, Andy."

"Chuyện gì vậy?" Ann Duke cất cao giọng. "Nếu để Mimizuku một mình chạy đến chỗ Vua Bóng Đêm như thế này, rồi sẽ ra sao chứ?"

"Sẽ ra sao à, vậy anh hãy nhìn cho rõ đi."

Giọng nói của Orietta rất mạnh mẽ. Và những ngón tay cô nắm cổ tay anh rất chặt, khiến anh khó có thể dứt tay cô ra được.

Bị thôi thúc đến sốt ruốt, Ann Duke nhìn theo Mimizuku.

Mimizuku chạy. Dốc toàn bộ tâm sức của mình, cô chạy đến bên Fukurou. Đến bên vị Vua Bóng Đêm xinh đẹp đang sải rộng đôi cánh đó.

"Fukurou!"

Cô gọi lớn tên anh bằng cả trái tim.

Tay cô bé nắm chặt một con dao nhỏ trong ngực áo có chiếc chuôi bằng bạc xinh đẹp.

Trong bộ y phục của Thánh Nữ, Orietta đứng ngay ở lối vào, chăm chú nhìn Mimizuku. Mimizuku đang đứng ngay trước mặt nàng, cô bé đã vứt bỏ váy áo đẹp đẽ, chỉ mặc trên người một chiếc áo trắng mỏng manh.

"Mimizuku..."

"Orietta, em xin lỗi," Mimizuku nói. "Em phải đi thôi."

"... Em đi đi, Mimizuku," Orietta nói, nàng cười nhưng nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

Nhìn gương mặt đẫm nước mắt của Orietta, Mimizuku cũng cảm thấy muốn khóc.

"Em..." Nước mắt bắt đầu tràn ra từ mắt của Mimizuku, cô không thể nói tiếp được lời nào. Orietta nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

"... Nếu chị có con gái, có lẽ cũng sẽ như thế này."

Orietta đã từ bỏ ước muốn có một đứa con cho riêng mình. Trước đây nàng đã từng khóc và xin lỗi Ann Duke vì điều này. Ann Duke yêu nàng, và nàng cũng yêu Ann Duke, chính vì vậy nàng không thể không khóc và cảm thấy có lỗi với anh. Nhưng Ann Duke không trách Orietta. Vì anh hoàn toàn thấu hiểu được những gì nàng đã phải trải qua.

Họ cũng không nhận nuôi một đứa trẻ nào từ cô nhi viện, vì họ xem vương quốc này như một đứa "con" của mình.

"Xin Iỗi, Orietta."

"Em không cần phải xin lỗi," Orietta nói, ôm Mimizuku chặt hơn.

"Em... em thật sự hạnh phúc... Được mặc quần áo đẹp. Được ăn những món ăn ngon. Giường cũng thật mềm và êm, mọi thứ... em thật sự rất hạnh phúc."

Đó không phải là nói dối. Những cảm xúc của Mimizuku hoàn toàn là thật.

"... Ùm."

Lời đáp lại của Orietta thật ấm áp và tràn đầy tình cảm yêu

thương của một người mẹ.

A, giống như mẹ vậy, Mimizuku nghĩ trong đầu.

Mình không biết, mình không hiểu, nhưng có phải giống như vậy không? Cảm giác có mẹ, có phải giống như vậy không...?

Dù vậy...

"Nhưng, dù như vậy... em vẫn muốn về nhà."

Mimizuku có nơi để trở về.

"Em muốn trở về khu rừng có Fukurou... Em thật là đồ ngốc phải không..."

Em xin lỗi. Em xin lỗi. Cho dù chị tốt với em như vậy.

Cho dù mọi người đối xử tốt với em như vậy.

Khi nghe những lời đó, Orietta nhẹ nhàng xoa đầu Mimizuku.

"Em biết không... các cô gái khi yêu đều ngốc nghếch cả," Orietta nói với nụ cười có chút tinh nghịch.

Mimizuku chớp mắt trước câu nói của Orietta.

"Orietta... cũng là đồ ngốc sao?" Mimizuku hỏi, đưa tay quệt nước mắt. Orietta ngó qua Mimizuku và bật cười.

"Nếu không như vậy, làm sao chị lại trở thành vợ của cái gã vô tích sự đó chứ?"

Nghe nói vậy, bất giác Mimizuku cũng bật cười.

"... Cầm lấy này."

Orietta ấn vào tay Mimizuku một con dao. Nó là một con dao đơn giản nhưng tuyệt đẹp, ngay cả Mimizuku mới nhìn qua cũng có thể biết rằng nó rất giá trị.

"Orietta, cái này là...?" Cô hỏi, đôi vai Mimizuku rùng mình khi cảm nhận sức nặng của một vật nào đó lành lạnh đặt trong tay mình.

Orietta mim cười đôn hậu trước phản ứng của Mimizuku.

"Cầm lấy và đi đi. Chị cho em mượn nó. Khi chị trở thành Thánh Nữ của Thánh Kiếm, chị đã được ban cho con dao này. Đây là con dao được tạo hình từ một mảnh vỡ của Thánh Kiếm, đã được truyền qua rất nhiều thế hệ của thần điện. Nếu em muốn cắt những sợi tơ đang chế ngự Vua Bóng Đêm... em sẽ cần đến nó."

"Liệu có được không ạ?" Mimizuku hỏi, cảm xúc của cô rất hỗn loạn.

Không phải Orietta là vợ của Ann Duke sao? Không phải chị ấy là Thánh Nữ của vương quốc này sao?

Cho dù như vậy, Orietta vẫn mỉm cười thật dịu dàng và nói với Mimizuku.

"Hãy cầm lấy nó đi em... Mimizuku thân yêu của chị."

Thế là Mimizuku đã giữ lấy con dao.

Những luồng không khí quất vào cơ thể cô bé như muốn xé cô thành trăm mảnh, cô cảm thấy nôn nao vô cùng.

Tuy nhiên, cô không muốn buông tay.

Tôi sẽ chiến đấu tới cùng.

Từ trước đến giờ cô luôn làm theo lời người khác bảo. Cô đã sống theo sự chỉ đạo của người khác. Giờ đây, cô muốn được làm điều gì đó vì bản thân mình.

Từ lần đầu gặp anh, em đã biết điều đó.

Gặp anh...

Đó là lựa chọn đầu tiên mà Mimizuku làm trong cuộc đời mình.

Em sẽ giành lại anh. Đó là lý do em phải chiến đấu.

Lần đầu tiên trong đời, Mimizuku cầu nguyện với thần linh.

"Fukurou!"

Mimizuku cắt đứt sợi chỉ mảnh như sợi tơ trói buộc cơ thể của Fukurou.

"Fukurou, Fukurou, mở mắt ra đi...!" Mimizuku vừa khóc vừa gào lớn tên anh. Dù có gọi đến bao nhiêu lần, gương mặt Fukurou vẫn xinh đẹp và bình thản, như thể anh đã chết. Cột sống Mimizuku như đông cứng, không phải vì vẻ đẹp của anh, mà bởi vì cô sợ rằng mình đã mất Fukurou rồi.

Đúng rồi, cũng có rất nhiều thứ mà Mimizuku không thể không sợ hãi.

Và rồi, Fukurou người được gọi tên, chầm chậm, yếu ớt hé mở hàng mi. Một ánh trăng mỏng manh lặng lẽ lóe ra từ đôi mắt của anh.

"Fukurou!"

Fukurou hiện giờ đã có thể cử động tự do, hành động đầu tiên của anh là nắm lấy cổ tay của Mimizuku.

Cổ tay nhỏ bé bị chuyển màu đang cầm một con dao.

"A!"

Những ngón tay thon dài của Fukurou đã mất rất nhiều sinh khí,

nhưng lực nắm của anh vẫn mạnh đến mức ngạc nhiên, Mimizuku đánh rơi con dao đang cầm.

"Mimizuku!" Ann Duke hốt hoảng gọi lớn.

Orietta cũng nín thở.

Con dao rơi xuống đất, vang lên một âm thanh đùng đục.

Nhưng rồi Fukurou nhìn chằm chằm Mimizuku và nói:

"Không phải... cô nói là cô ghét dao sao..."

Vẫn là giọng nói đó, giọng nói từ lần đầu Mimizuku gặp đến giờ, vẫn không có chút nào thay đổi, giọng của Fukurou.

Nghe những lời ấy, Mimizuku mim cười.

Đó là nụ cười mạnh mẽ nhất mà Mimizuku chưa từng có từ trước tới nay. Nụ cười ấy như lan tỏa trên gương mặt Mimizuku, hòa chung với từng giọt nước mắt đang trào dâng từ khóe mắt cô.

"Chuyện đó không còn quan trọng nữa..."

Và rồi Mimizuku ôm chầm lấy Fukurou.

Cô ôm anh thật chặt. Hai cánh tay gầy yếu mỏng manh của cô bao quanh người Fukurou, như thể chúng được tạo ra chỉ để ôm lấy anh.

Fukurou khẽ nheo mắt.

Và rồi anh cũng ôm lấy cơ thể Mimizuku thật chặt, chặt hết mức có thể.

Đã quá lâu rồi kể từ lần gặp gỡ tình cờ của họ vào đêm trăng ấy. Cuối cùng, cả hai người đã có thể ở trong vòng tay nhau.

"Andy!" Dantes gọi lớn tên Thánh Kỵ Sĩ, mạch máu đang nối rõ

trên vầng trán ông.

"Thánh Kỵ Sĩ Ann Duke! Tiêu diệt tên Quỷ Vương đó ngay! Đây là lệnh của quốc vương...!"

Các pháp sư cũng đã chuẩn bị một thần chú mới. Dantes cao giọng hạ lệnh, Thánh Kiếm buộc phải đâm được vào tim Fukurou.

"Nếu cần thiết, ta cho phép ngươi lấy mạng của Mimizuku!"

Trước mệnh lệnh đầy uy quyền của nhà vua, Ann Duke gạt đôi tay của Orietta đang nắm chặt lấy cổ tay mình.

Orietta hét gọi tên anh từ phía sau.

Ann Duke không quay lại, anh giơ Thánh Kiếm lên cao thật cao.

Mimizuku nhắm chặt mắt mình.

Giờ đây, dù có phải chết, cô cũng cam lòng.

Trước đây cô cũng biết bao lần nghĩ những lời tương tự vậy. Nhưng lúc này, với tâm tư hoàn toàn trái ngược, cô vẫn nghĩ như thế.

"Andy!"

Người gọi tên anh chính là Claudius.

Thanh kiểm đã chém xuống.

Một tiếng động rất lớn giống như tiếng thủy tinh vỡ vang động trong không gian.

"!!"

Như thể có một trận cuồng phong đột nhiên ào tới, trong nháy mắt, toàn bộ mọi người đều mất thăng bằng.

"Ann Duke, ngươi làm cái..."

Âm thanh như tiếng thác đổ dội lại, không gian phút chốc trở nên quay cuồng.

Trong giây lát, Mimizuku tưởng như không còn phân biệt được đâu là trần và đâu là sàn. Nhưng cuối cùng, cô cũng có thể định thần trở lại. Khi tất cả kết thúc, những người đang đứng vững trong căn phòng tầng hầm chỉ còn lại Ann Duke, Fukurou và Mimizuku - vẫn còn trong vòng tay của Fukurou.

Lưỡi kiếm của Ann Duke đã hạ xuống, nhưng không nhắm đến trái tim của Fukurou.

Fukurou rùng mình như thể vừa hít một hơi thật sâu, và anh sải rộng đôi cánh của mình. Giây phút đó, Fukurou đã lấy lại được sức mạnh đã mất.

Thứ mà Ann Duke đã phá hủy chính là quả cầu thủy tinh có ngọn lửa màu xanh, nơi chứa sức mạnh của Fukurou.

"Andy! Ngươi..."

Vua Dantes lảo đảo, khiến các pháp sư bên cạnh phải đỡ lấy ông để ông có thể đứng vững. Nhà vua thét gọi tên Ann Duke bằng một giọng vô cùng giận dữ.

Tuy nhiên, vẫn như thường lệ, Ann Duke chỉ nhún vai và nói một câu quen thuộc.

"Xin lỗi quốc vương, nhưng nếu vợ tôi mà bỏ đi thì tôi sẽ khổ sở lắm."

Giọng điệu của anh như thể đang trả lời một ông bạn cũ mấy chuc năm rồi.

"Fukurou, Fukurou, anh ổn chứ?"

Trước tình huống đột ngột thay đổi, Mimizuku ngước lên nhìn Fukurou, lo lắng hỏi.

Fukurou không phớt lờ cô, anh cúi xuống và nhìn vào đôi mắt sanpaku của Mimizuku. Hai ánh mắt giao nhau.

"Tại sao lại đến?" Bằng giọng thật trầm, anh hỏi cô.

Khi nghe những lời đó, Mimizuku nhăn mặt, biểu cảm như mim cười, lại như muốn khóc.

"Tại sao em lại không đến kia chứ?"

"Bởi vì cô đã có được hạnh phúc."

"Có được hạnh phúc? Ùm. Đồ ăn nóng sốt, quần áo đẹp, những chiếc khăn mềm mại, và chiếc giường êm ái. Nhưng..." Mimizuku nhìn thẳng vào cặp mắt mặt trăng kia.

"Không có anh ở đó."

Fukurou nheo đôi mắt mặt trăng của mình lại.

"Cô đúng là đồ ngốc."

"Em không biết."

Nước mắt cô bắt đầu rơi xuống.

"Lúc này rồi, đừng nói những thứ khó hiểu như vậy. Giờ mọi thứ đều ổn rồi. Này, Fukurou, về nhà đi? Chúng ta về lại khu rừng đó nhé...!"

""

Fukurou quệt những giọt nước mắt lăn trên má Mimizuku bằng những ngón tay thon dài đầy móng vuốt.

"Tôi nghĩ cô không bao giờ biết khóc chứ?"

"Giờ thì em nhớ rồi."

Và rồi Mimizuku tự nhéo đôi má đầy nước mắt của mình.

"Em cũng nhớ cách cười nữa. Em lại trở nên giống một con người thực thụ mất rồi, giống đến mức này, anh có ghét em không?" "Không..."

Fukurou đưa những ngón tay của mình lên, luồn vào mớ tóc của Mimizuku, để anh có thể nhìn thấy rõ dấu hiệu trên trán của cô hơn.

"Cô... là Mimizuku. Và tôi... là Fukurou."

Đó là câu trả lời của anh.

Đôi cánh của Fukurou sải rộng và đập mạnh mẽ. Sức mạnh ma thuật và gió cuộn lên tràn đầy căn phòng dưới tầng hầm. Nhà vua tóc xám cao giọng trước Vua Bóng Đêm đang ôm cô gái nhỏ.

"Các ngươi còn đứng trơ mắt ra đó sao? Các pháp sư! Riveil! Mau lên! Mau làm gì đó đi!"

Tuy nhiên, những pháp sư không thể niệm được bất kỳ thần chú nào được nữa.

Khi trăng tròn là lúc Quỷ Vương mạnh nhất, và hắn đang đứng ở ngay đây - vị Vua của ma quỷ, với vẻ uy nghiêm và sức mạnh hoàn toàn tương xứng với tên gọi đó. Cảm nhận được sức mạnh to lớn của Quỷ Vương, các pháp sư không thể ngừng run rẩy.

"Các ngươi đang làm gì vậy? Mau lên, tên Quỷ Vương..."

"Làm ơn, hãy dừng lại đi!"

Claudius cất tiếng nói với vua Dantes - người đang cố gắng một

cách vô vọng để vực dậy các pháp sư.

"Làm ơn dừng lại đi, phụ vương. Đủ rồi...!"

Mimizuku đang được Fukurou ôm bằng một tay, cô đưa mắt nhìn Claudius.

Khi Mimizuku yêu cầu giúp đỡ, cậu ấy đã mỉm cười.

"Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì cô nói, Mii."

Mimizuku nhìn Claudius, cậu bé đã vừa cười vừa nói như vậy với cô.

Gương mặt Claudius nhăn lại như thể cậu sắp khóc, dù vậy, cậu vẫn nặng nề thốt ra những câu van xin cha mình.

"Đủ, đủ rồi, phụ vương...! Con sẽ không sao đâu, nên làm ơn, xin cha hãy dừng lại đi!"

"Claudius..." Vua Dantes lặng người nhìn con trai. "Claudius... con nghĩ gì thế hả...?"

"Bởi vì, Mii là ban con!"

Nước mắt lăn trên má Claudius. Kể từ cái chết của hoàng hậu và ông bắt đầu sống xa Claudius, đây là lần đầu tiên mà vua Dantes nhìn thấy những giọt nước mắt của cậu bé.

"Mimizuku là bạn con! Nếu con phải khiến một người bạn phải khóc vì mình, vậy con không cần tay chân tự do nữa!"

"Dia..." Trong vòng tay của Fukurou, Mimizuku gọi tên cậu.

Nhưng Claudius vẫn hướng về vua Dantes và hét lên.

"Nếu như cha nói rằng con không thể trở thành vua với cơ thể này, vậy hãy đi tìm một người kế vị khác đi! Con không quan tâm! Nhưng dù vậy... thưa phụ vương, cho dù với cơ thể này... con vẫn

là con trai của người mà, phụ vương...!"

Claudius vừa gọi lớn hai tiếng "phụ vương", vừa khóc nức nở. Ann Duke và Orietta đứng đó, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt họ.

"Claudius..." Vua Dantes gọi tên cậu, dường như có chút bối rối.
"Dia!"

Từ trong vòng tay của Fukurou, Mimizuku gọi lớn tên Claudius.

"Dia, Dia oi...!"

Những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên mặt, Claudius nhìn lại Mimizuku. Và rồi cậu nhìn qua Fukurou, người đang ôm Mimizuku.

"Dia, mình xin lỗi... xin lỗi cậu."

Cô biết mình đang nói những lời vô ích. Cô biết mình đã yêu cầu Claudius làm một việc quá sức của cậu. Nhưng dù vậy, cậu vẫn làm theo lời cô, cô thật sự rất hạnh phúc.

"Xin lỗi... Và cảm ơn câu...!"

"Được rồi, Mii." Claudius mỉm cười, gương mặt của cậu bé vẫn dàn dụa nước mắt. "Tôi đã nhận rất nhiều thứ từ cô. Cô đã chỉ cho tôi biết nhiều thứ. Nên được rồi." Claudius trao cho cô một nụ cười thật ấm áp.

Nụ cười ấy thật giống với nụ cười của hoàng hậu đã mất.

Ngay lúc ấy, một giọng nói trầm đột nhiên vang lên.

"... Hoàng tử nhỏ."

Giọng nói đó là của ai? Sau một thoáng hoang mang, Claudius nín thở, và ngước lên nhìn chủ nhân của giọng nói ấy.

"Vua... Bóng Đêm..."

Fukurou nhìn xuống Claudius bằng đôi mắt màu vàng kim của anh.

"Này, vị hoàng tử loài người có tay và chân như vật trang trí kia, với cơ thể như vậy, ngươi vẫn muốn ngồi lên ngai vàng chứ?"

Mimizuku, ngạc nhiên với câu nói của Fukurou liền ngước lên nhìn anh. Claudius mím chặt môi và gật đầu.

"Nếu cha ta đồng ý... Không, nếu như ta vẫn thấy bản thân mình phù hợp với vị trí đó, thậm chí với tay và chân vô dụng như thế này, ta vẫn sẽ trở thành vua của đất nước này."

Khi nghe câu trả lời chắc chắn của hoàng tử, Fukurou đập nhẹ đôi cánh vài lần, và rồi anh đáp xuống trước mặt Claudius.

"Quỷ Vương kia, ngươi định làm gì?" Nhà vua xô các pháp sư ra và xông lên phía trước. "Không được đụng đến nó! Ngươi định làm gì con trai ta...?"

Ann Duke cũng ngay lập tức ở bên cạnh nâng nhẹ thanh kiếm lên. Fukurou đặt Mimizuku xuống, rồi nhẹ nhàng vuốt nhẹ tay và chân của Claudius bằng bộ móng vuốt trên những ngón tay thon dài của mình.

"["

Claudius nín thở. Những hoa văn kỳ lạ bắt đầu chạy dọc trên cánh tay và chân của cậu, rồi sau đó một ánh sáng lờ mờ dần dần lan tỏa.

Khi thứ ánh sáng đó biến mất, có một điều gì đó rất lạ đã xảy đến với cơ thể của Claudius.

Chầm chậm, người cậu bé rung lên một cách yếu ớt.

Và rồi Claudius chậm rãi nhấc cánh tay phải của mình lên.

"A…"

Vua Dantes đứng bật dậy, trọn tròn mắt lên nhìn Claudius. Ann Duke cũng ngây người, và Orietta thì bụm chặt miệng mình, những giọt nước mắt chực trào ra.

Các pháp sư cũng không thể thốt lên lời nào.

Và rồi thời gian trôi qua thật chậm, như thể một chú nai con đang tập đứng trên đôi chân của mình, Claudius nhấc hai chân của mình lên, bước ra khỏi ghế.

"V-Vua Bóng Đêm, cái này là..."

Claudius đang đứng, ngước nhìn Fukurou với vẻ bàng hoàng.

Cậu đã từng nghĩ rằng Vua Bóng Đêm rất đáng sợ, nhưng bây giờ Claudius đã hoàn toàn quên mất nỗi sợ ấy.

"Có thể người sẽ bị người đời xem thường là một hoàng tử bị nguyền rủa."

Fukurou nói bằng một giọng trầm buồn đơn điệu.

"Nhưng nếu như người vẫn có thể sống với những lời chế nhạo về tay chân bị nguyền rủa bởi vua quỷ, vậy người nên sống tiếp, hoàng tử loài người."

Claudius nắm hai tay lại rồi lại mở ra vài lần.

Cậu đã có thể cử động được rồi, như một giấc mơ vậy.

Những hoa văn rực rỡ trên tay và chân cậu quả thật có thể khiến cho người lần đầu nhìn thấy phải giật mình.

"Dia!"

Với đôi mắt sáng bừng lấp lánh, Mimizuku dang hai tay ra và ôm

chầm lấy Claudius.

"Tay và chân của Dia... thật đẹp!"

Mimizuku vừa nói vừa cười khúc khích.

"Tất cả đều rất đẹp!"

"... Cảm ơn, Mimizuku." Claudius cũng mỉm cười, lời cảm ơn từ tận đáy lòng. Với đôi tay mới tự do này, cậu đã có thể ôm lại Mimizuku thật chặt.

"Cũng rất cảm ơn ngài... Vua Bóng Đêm."

Claudius gật đầu đáp lễ, nhưng dường như Fukurou không lắng nghe cậu. Anh quay mặt đi như thể không còn chút hứng thú, và rồi lần nữa đập cánh bay lên không trung. Trở về khu rừng của mình.

"A! Aaaa! Fukurou!" Hoảng hốt, Mimizuku giơ hai tay ra cố bắt lấy Fukurou. "Mimizuku cũng đi! Mimizuku cũng cùng quay về mà!"

""

Vẫn không hé nửa lời, Fukurou lườm xuống Mimizuku.

"Nếu anh quay về thì mang Mimizuku theo với! Anh không thể bỏ em ở đây được, cho dù anh có làm vậy em cũng tự mình theo anh! Khu rừng không xa đây lắm đâu, nên anh đừng có cố chạy trốn!"

Chống hai tay lên hông, Mimizuku tuyên bố.

""

Fukurou thở dài một tiếng, rồi anh quay lại, nhấc Mimizuku lên.

Aaa! Mimizuku reo lên trong hạnh phúc.

"Mimizuku!" Ann Duke gọi lớn.

"A... Andy, Orietta...!" Cô nhoài người về phía họ trong khi vẫn đang được ôm bằng một tay của Fukurou như một túi hành lý.

"Ưm... ơ... ưm..."

Mimizuku cảm thấy có rất nhiều điều cô phải nói với họ. Cảm ơn. Xin lỗi. Cảm ơn.

Chẳng lẽ chỉ với những câu như vậy là đủ rồi sao, cô thầm nghĩ.

Tại sao vậy chứ, dù cho cô đã được chỉ rằng những câu từ như vậy là để sử dụng cho những lúc thế này, nhưng...

Những câu chữ, khi cô càng suy nghĩ phải nói gì, cô càng cảm thấy chúng vẫn chưa đủ.

"A... um..."

Nước mắt nhạt nhòa khắp mặt cô. Tại sao lại như vậy? Tại sao cô lại thấy buồn? Tại sao cô cảm thấy hối tiếc? Mimizuku không thể hiểu nổi.

Orietta ngước nhìn Mimizuku, và nhẹ nhàng mim cười.

"... Bất kỳ lúc nào em trở về, mọi người cũng sẽ chào đón em," Orietta tuyên bố với vẻ bình thản như không có chuyện gì cả, bất chấp những giọt nước mắt đang chực trào ra từ khóe mắt cô.

"Chị sẽ chờ em."

Như mọi khi, gương mặt Orietta nở một nụ cười ấm áp.

Bên cạnh Orietta, Ann Duke cũng cười.

"Nếu cuộc sống ở trong rừng không hợp với em thì hãy quay về ngay nhé! Chúng ta sẽ lại cùng nhau đi chợ."

Khi nghe những lời đó, gương mặt Mimizuku méo đi, và cô gật đầu lia lịa.

Một cuộc sống ấm áp, với những con người thật tử tế. Nhưng cho dù vậy, sau cùng cô cũng chỉ có thể đưa ra một lựa chọn.

Đối với Mimizuku, cô không còn phân vân nữa, lựa chọn đã rất rõ ràng.

"... Vua Bóng Đêm."

Người kế tiếp mở lời là vua Dantes, không biết từ khi nào đã đứng phía sau Claudius. Vị vua tóc xám vẫn giữ gương mặt cau có nghiêm nghị như mọi khi, ông nói chậm rãi bằng một chất giọng trầm.

"Ta không yêu cầu ngươi tha thứ cho ta, Vua Bóng Đêm. Tuy nhiên..."

Nói đến đây, vua Dantes hít một hơi sâu.

Và rồi, ông mở lời.

"... Từ tận đáy lòng, ta xin cảm ơn ngươi."

"Phụ vương..."

Claudius ngẳng đầu lên nhìn cha mình, há hốc miệng.

Fukurou dường như không hứng thú đáp lời lại. Anh sải cánh rộng ra và chuẩn bị biến mất vào màn đêm, nhưng đột nhiên anh quay lại đối mặt với vua Dantes.

"... Nếu như ông là một vị vua chọn vương quốc của mình, vậy hãy xây dựng nó trở thành một vương quốc tuyệt vời đi."

Ngay lúc đó, Mimizuku chợt nhận ra một điều.

Aa, phải rồi, Fukurou cũng như vậy...

Có lẽ là, Fukurou cũng đã từng là vua loài người.

Khi nghĩ như vậy, Mimizuku nhớ đến một cảm giác không thế diễn tả bằng lời, và rồi cô ôm chặt lấy cổ Fukurou.

A, mỗi khi cô không thể diễn tả được bằng lời, có lẽ cô nên làm

như thế này.

Giống như Orietta đã làm với cô. Lần đầu tiên Mimizuku cảm thấy rằng mình đã biết được cách sử dụng tay và chân của mình.

Fukurou làm một gương mặt cực kỳ khó chịu với Mimizuku đột nhiên bám lấy anh, nhưng rồi Fukurou khẽ thở dài, dịu dàng đưa tay làm một hành động như thể đang xoa đầu Mimizuku vậy.

Nhìn thấy cử chỉ ấy Ann Duke và Orietta nhìn nhau và khẽ cười.

Và rồi, Mimizuku và Fukurou bay đi, như thể đang dần tan chảy vào màn đêm.

Một cơn gió thổi qua, trong chớp nhoáng kế tiếp, hai người họ đã biến mất không chút dấu vết.

Tầng hầm của lâu đài trông như thể vừa có một trận cuồng phong quét qua.

"Họ đã đi rồi..."

Ann Duke thở dài.

"Đúng rồi," Orietta mim cười, khẽ đưa cho Ann Duke bao kiếm của Thánh Kiếm.

Với một động tác đẹp mắt, Ann Duke nhét Thánh Kiếm vào bao và đưa nó lại cho Orietta.

"Nào, với tình trạng thế này, chúng ta sẽ có nhiều thứ phải làm đây."

"Đúng vậy," Ann Duke đáp lại đơn giản.

"Anh cũng chịu trách nhiệm đấy. Quay trở lại làm việc ngay, Andy."

Người nói với Ann Duke với tông giọng trầm đều đều ấy chính là vua Dantes, ông lại trở về vị vua tóc xám với gương mặt cau có như mọi khi.

"Hử? Này, chờ đã! Thưa đức vua, chịu trách nhiệm cho tất cả những thứ này là... tôi sao?"

"Đương nhiên rồi. Thi thoảng ngươi cũng đi làm việc đi, kẻ ru rú xó nhà kia."

Ann Duke hạ vai xuống như thể muốn nói "không có chuyện đó đâu", đứng bên cạnh Orietta cười khúc khích.

"... Quốc vương..."

Claudius nói, ngước mắt nhìn vua Dantes với vẻ dè dặt. "Ưm..."

Cậu biết trước tiên bản thân mình sẽ phải chịu phạt, vì đã làm trái ý đức vua.

"Dia."

"V-vâng!" Nghe gọi tên, Claudius đáp lời, đôi vai cậu run rẩy. Đôi mắt xám của cha cậu đang nhìn thẳng vào cậu. Gương mặt nghiệm nghị, với nhãn quang sắt đá trong đôi mắt ấy. Tuy nhiên, Claudius không né tránh. Cậu không hạ mắt nhìn xuống dưới như mọi lần nữa. Cắn chặt môi cậu đối mặt và nhìn thẳng vào vua Dantes, cha mình.

Claudius sẵn sàng đón nhận hình phạt dành cho mình. Cho dù vậy cậu không hối hận. Cậu không nghĩ cậu bị cha mình ghét vì chuyện này. Cậu chỉ đơn giản làm những gì cần phải làm, vì chính cậu, và cũng vì đất nước này.

Vua Dantes nhìn xuống Claudius, định mở miệng ra nói gì đó,

nhưng rồi ông lại ngậm miệng lại và nheo đôi mắt mình.

Rồi ông tiến lên trước một bước, ôm chặt lấy người Claudius.

Quá đột ngột, đôi mắt màu lục bảo của Claudius trợn tròn ngạc nhiên.

"Quốc... vương...?"

Vua Dantes không nói một lời nào. Ông chỉ ôm chặt lấy con trai mình, và nhắm nghiền đôi mắt lại, đôi vai ông khẽ rung lên nhè nhẹ.

Đó là một cái ôm siết, mạnh đến mức Claudius cảm thấy hơi đau. Ông là một người cha vụng về, ngay cả một cái ôm dịu dàng cũng không biết cách.

Nhưng, Claudius nhắm mắt lại.

Cậu đã luôn muốn được như thế này.

Cái ôm ấy chỉ diễn ra thoáng chốc. Giây phút mà vua Dantes buông Claudius ra, ông lại trở lại là một vị vua với biểu cảm nghiêm nghị trên gương mặt.

"... Từ giờ trở đi, ta sẽ dạy con nhiều thứ. Nếu như con có ý chí muốn trở thành vua, hãy theo ta, dù cho có phải học đến xanh mặt đi chăng nữa!"

Nghe những lời đó, đôi mắt của Claudius bừng sáng.

"... Vâng, thưa phụ vương!"

Vị hoàng tử nhỏ của Red Ark ấy, về sau được gọi là "Quốc vương lời nguyền", với tay chân in những hoa văn với hình thù kỳ lạ.

Kết

Mimizuku và Fukurou

iống như lần đầu tiên Mimizuku đến đây, bóng đêm của khu rừng xôn xao nghe như đang thì thầm.

Đã lâu rồi Mimizuku mới đặt chân lên nền đất của Rừng Bóng Đêm, cô cảm thấy có chút gì đó khác lạ. Chắc chắn có gì đó kỳ lạ hẳn, cô đã nhận ra ngay. Đó là cảm giác khi cô đặt chân xuống đất. Bản thân Mimizuku đang mang giày.

Mimizuku không biết thế nào là là tự nhiên, thế nào là không tự nhiên. Nhưng...

"Mình nên làm gì với đôi giày này đây. Có lẽ mình không nên mang chúng nữa. Chắc không cần thiết nữa rồi..." Cô lẩm bẩm tự nói với chính mình.

Những điều tự nhiên là những điều mà bản thân mình nên tự quyết định, Mimizuku nghĩ như vậy đấy.

"Nhớ quá đi!"

Mimizuku hít thở mùi không khí cỏ cây trong lành, nằm soài ra nền đất. Giờ cô có quờ quạng tay và hai chân như thế nào đi nữa cũng không gây ra tiếng động nữa. Thật sự không phải là Mimizuku ghét những tiếng leng keng của dây xích ngày xưa. Cô đã sống tới

bây giờ, và cô nghĩ rằng mình không hề ghét chúng.

"Đã trở về nhà rồi! Fukurou, anh có cảm thấy vậy không?" Mimizuku nói, quay sang Fukurou.

Mimizuku muốn nói rất nhiều điều với anh, rằng bức tranh anh vẽ đã bị cháy, rằng cô xin lỗi anh, và cảm ơn anh, rằng tại sao tại sao anh lại ngốc nghếch xóa đi ký ức của cô... Có rất nhiều thứ cô phải nói với anh, nhưng vì đêm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra rồi, thế nên Mimizuku nghĩ rằng mọi chuyện để lại ngày mai cũng được, sau khi ngủ dậy, cô sẽ nói mọi thứ.

Ngày mai.

Sẽ có ngày mai nữa, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

"... Nhà của cô, không phải ở đây."

Những lời đầu tiên mà Fukurou nói với cô là câu nói như vậy. Mimizuku nghiêng nhẹ đầu, và rồi cô mỉm cười.

"Ùm, đúng vậy. Nhưng đây chính là nơi Mimizuku muốn trở về, phải không?"

Nói rồi cô bước lại gần Fukurou và ngước lên nhìn anh. Đôi mắt anh dần chuyển sang màu bạc. Bầu trời cũng đã hửng lên một màu trắng. *Aa hừng đông rồi*, Mimizuku nghĩ.

"Nếu như Fukurou nói muốn Mimizuku sống trong đất nước cùng Andy và mọi người, thì Mimizuku cũng muốn quay trở về nơi đó, nhưng Fukurou sẽ không bao giờ nói vậy phải không?"

""

"Điều mà Mimizuku lựa chọn, đó là ở bên cạnh Fukurou! Mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau nhé!" Mimizuku nói một cách rạng rỡ. "... Cô có hiểu không vậy?"

"Hửm? Hiểu gì cơ?"

Fukurou khẽ thở dài và nói.

"Ý nghĩa của lời cô nói, cô có hiểu không vậy? Dù cho cô có sống lâu tới đâu... cô cũng sẽ chết trước và bỏ lại ta."

"Ùm, đúng rồi nhỉ."

Mimizuku mim cười, gật đầu. Cô hiểu sự khác biệt giữa tuổi thọ hai người. Cô biết rằng họ sẽ không thể ở bên nhau mãi mãi được. Dẫu vậy...

"Dẫu vậy, Mimizuku cũng sẽ ở bên anh."

Mimizuku nói như thể đó là điều đương nhiên.

"Mimizuku sẽ ở bên anh mãi mãi, mãi mãi."

Mimizuku nở nụ cười thật hạnh phúc, giang rộng hai cánh tay ra.

"Mimizuku sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý như là nếu em chết thì anh hãy ăn em đâu. Bởi vì lúc ấy Mimizuku đã thành bà lão, chắc chắn cũng chẳng còn ngon miệng nữa. Nhưng mà, Fukurou, nếu như em chết, em sẽ trở về với đất."

Mimizuku ngước lên nhìn đôi mắt xinh đẹp của Fukurou.

"Nếu như em chết, em sẽ quay về với đất của khu rừng này. Em sẽ trở thành đất, em sẽ trở thành hoa, và rồi em sẽ nở bên cạnh anh... Sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh."

Mimizuku tuyên thệ một cách hạnh phúc, giống như đang thì thầm.

Fukurou im lặng nhìn Mimizuku như vậy một lúc lâu.

"... Tùy cô."

Anh chỉ nói như vậy.

Chỉ với những lời đó, cũng khiến Mimizuku cảm thấy thật hạnh phúc.

Như vậy nghĩa là anh ấy đã "chấp nhận" mình rồi, phải không?

Cuối cùng Mimizuku cũng hiểu ra ý nghĩa của từ mà Kuro đã nói rất nhiều lần với cô.

Sau cùng Fukurou dừng lại và ngồi xuống một gốc cây lớn để cho đôi cánh lớn màu đen của mình nghỉ ngơi.

"Hửm? Fukurou, anh làm gì vậy?"

"... Ngủ một chút."

"Ngủ? Ngủ sao? Vậy Mimizuku cũng ngủ..." Vừa cười, Mimizuku vừa tự ý quyết định, ngay lập tức cuộn người lại nằm bên cạnh Fukurou. Cô trở nên thật nhỏ bé giống như cách cô đã làm như những ngày trước, nhưng đôi cánh của Fukurou giống như tấm nệm, và cô có thể ngủ với cảm giác thoải mái giống như trên chiếc giường lớn trong hoàng cung.

Ngay khi vừa nằm xuống, cơn buồn ngủ lập tức bủa vây lấy cô. Mimizuku biết mình đã mệt lắm rồi.

Nếu ngày mai thức dậy, cô sẽ làm gì. Nếu thức dậy, cô sẽ nói với Fukurou về việc xây dựng một ngôi biệt thự mới, và việc vẽ một bức tranh mới.

Rồi cô sẽ gọi Kuro lại, và mọi người sẽ cùng nhau chung sống thật hạnh phúc.

Khi cô nghĩ đến những điều ấy, cô dần dần chìm vào thế giới của giấc ngủ.

Ngay khi Mimizuku chuẩn bị rơi vào giấc ngủ, cô cảm thấy dường như đôi cánh của Fukurou đang bao bọc cô lại như một tấm chăn thật dày.

Điều này khiến cô vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Có thể tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, Mimizuku thầm nghĩ.

Lời bạt

Nơi Đến Của Những Lời Cầu Nguyện

Tôi không còn nhiều ký ức về lần đầu tiên mình gửi một bản thảo tiểu thuyết.

Bản thảo đó được viết tay bằng bút chì nên những gì có thể gợi lại ký ức cũng chẳng còn nguyên vẹn, nhưng tôi nhớ đó là một mẩu chuyện về ông già Noel, một truyện ngắn chừng 30 trang trên giấy bản thảo.

Hình như đó là thời tôi còn học trung học. Tuy không có kết quả gì, nhưng tôi đã cảm thấy rất vui.

Tôi không biết cách nộp bản thảo thế nào cho đúng, nên đã đến nhà bạn để làm vài thứ, như là dán phong thư chẳng hạn.

"Đừng có bỏ vào bao nylon đấy nhé."

Thậm chí tôi còn nhớ rằng tôi đã giật mình khi nghe bạn tôi nhắc vậy.

Cô ấy đã đi cùng tôi đến hòm thư bưu điện. Hai người chúng tôi dùng một phong bì màu nâu vàng, rồi cùng đi đến hòm thư ở sau nhà cô ấy. Mặt trời đã lặn, xung quanh chẳng nhìn thấy bóng người.

Chúng tôi kiểm tra phong bì kỹ càng, cuối cùng bỏ vào khe trên

hòm thư. Được rồi, tôi nói và chuẩn bị quay trở về, đúng lúc đó, bạn tôi đứng bên cạnh đã kéo tôi lại.

"Này, cậu phải cầu nguyện thành tâm nữa chứ."

Bạn tôi nói như thế đấy. Tôi ngạc nhiên vô cùng. Hai chúng tôi đứng trước hòm thư, chắp tay lại và yên lặng nguyện cầu.

Tôi không theo bất cứ một tôn giáo nào, và thực ra lúc đó tôi không biết phải cầu nguyện với ai nữa. Có lẽ là cầu nguyện với ban biên tập - những người sẽ đọc bản thảo của tôi, hoặc cầu nguyện với các vị thần, hoặc cầu nguyện với một người nào đó. Nên tôi chỉ im lặng và cầu nguyện.

Sau lần đó, tôi gửi bài đi nhiều hơn, và cũng không còn đứng trước thùng thư để cầu nguyện nữa, (không tính đến cái lần mà tôi vừa khóc vừa mếu máo với nhân viên ca đêm ở quầy tiếp nhận bưu điện rằng "xin hãy đóng dấu hủy thư hôm nay" vì bị nhầm ngày), nhưng khi tôi gửi tiểu thuyết đi, tôi luôn nhớ đến câu nói "Này, cậu phải cầu nguyện thành tâm nữa chứ" của bạn mình. Tôi cũng nhớ lại rằng, cô ấy đã giúp đỡ tôi hoàn thành câu chuyện đó như thế nào.

Đã qua bao nhiêu lâu rồi, tôi vẫn chưa thể đạt được độ chín muồi trong việc kể chuyện bằng ngòi bút, nhưng điều mà tôi có thể làm được là, dù thế nào, mỗi ngày tôi đều viết. Và từ đó trở đi, tôi cũng bắt đầu biết nói những lời cầu nguyện.

Tới bây giờ, tôi không biết bao nhiêu năm đã trôi qua, nhưng, ừm... hình như lời cầu nguyện mà tôi chắp tay vào đêm khuya hôm ấy đã trở thành hiện thực. Cuối cùng cũng đã đến, ừm, nếu so sánh với ánh sáng của những ngôi sao trên bầu trời đêm rọi xuống tay tôi thì lời cầu nguyện của tôi đến nhanh hơn, nên tôi nghĩ, mình đã thành công một cách tốt đẹp.

Tôi muốn viết một câu chuyện nhẹ nhàng, tôi đã nhắc đi nhắc lại điều đó giống y như người bệnh bị mê sảng khi đang trong cơn sốt, hay giống như một người say khướt luyên thuyên không ngừng. Tôi muốn viết một câu chuyện nhẹ nhàng. Không nhất thiết phải được lưu danh sử sách. Dù có bị quên lãng cũng không sao. Dù mọi người chỉ đọc qua thôi cũng được. Một câu chuyện khi bạn trở thành người lớn, có lỡ quên cũng không vấn đề gì. Chỉ cần như vậy thôi. Chỉ cần trong một khoảnh khắc. Một thứ có thể lay động trái tim bạn. Một thứ giống như ánh sáng. Chẳng hạn như một ai đó chưa bao giờ đọc sách, họ sẽ nghĩ rằng những quyển sách thật chán ngắt và khô khan. Tôi muốn dùng cuốn sách của mình để mở ra một thế giới mới cho những đứa trẻ đã từng nghĩ như vậy. Đại khái là như thế. Ùm, tôi muốn viết những tiểu thuyết như vậy.

Tôi thì thầm điều đó với chính mình và cố gắng đến bây giờ. Cần có lý tưởng và luôn nghĩ tới những điều tốt đẹp. Một sempai đã nói với tôi rằng "Em không thể sống chỉ bằng những điều tốt đẹp" với một gương mặt tỏ vẻ thông thái. Trước vị sempai ấy, tôi không còn trẻ con hay nhỏ nhít để đáp lại rằng "Em vẫn sẽ tiếp tục!", tôi chỉ cắn chặt răng và mơ giấc mơ của mình. Đến bây giờ, tôi vẫn đang mơ đây.

Tôi đã có ý tưởng cho cuốn "Mimizuku và Vua Bóng Đêm" này vào năm cuối phổ thông, khi ấy đang trong thời gian ôn tập cho kỳ

thi đại học. Câu chuyện đột nhiên tuôn trào từ trong tôi, khiến tim tôi đập mạnh. Để lưu lại tất cả những khung cảnh chớp nhoáng hiện ra rồi lại dần biến mất, tôi đã viết kín một cuốn rưỡi vở đại học trong vòng hai ngày, và rồi tôi nhẹ nhàng đặt nó vào trong giá sách. Nếu có thể đỗ đại học, tôi sẽ viết tiếp câu chuyện này. Tôi định bụng rằng, câu chuyện này sẽ là phần đầu tiên của một tiểu thuyết dài. Việc thi đại học rất khổ cực, nhưng mỗi lần mệt mỏi, tôi lại tự nhủ với chính mình.

"Đây chỉ là điều quá bình thường."

Câu chuyện này đối với tôi rất đặc biệt, và nếu như nó có thể trở nên đặc biệt với một ai đó, quả thật chẳng còn niềm hạnh phúc nào bằng.

Khi câu chuyện này ra đời, tôi đã nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người. Những người bạn của tôi đã đọc trước bản thảo, họ rất yêu Mimizuku nhỏ bé và đã động viên tôi nhiều, sau khi câu chuyện hoàn thành, họ đã vỗ đầu tôi và nói rằng "Cậu đã làm rất tốt." Cũng có những người bạn đã khiến tôi nghĩ ra những hình tượng quan trọng. Nếu không có họ, chắc chắc tôi đã không thể hoàn thành câu chuyện này.

Bản thân tôi tự thấy không xứng đáng với giải thưởng lớn thế này, sau khi đoạt giải, người phụ trách và nhiều người khác đã giúp đỡ tôi, họ đã dốc sức để cuốn sách này có thể ra đời với hình thức đẹp nhất có thể. Tôi là dân tỉnh lẻ, nên lần đầu tiên được đặt chân đến trung tâm Tokyo, tôi gần như không thể ngủ được. Gửi lời đến các vị sensei trong ban giám khảo, Isono Hiro-sensei đã vẽ nên thế

giới quan của Mimizuku với trang bìa tuyệt vời này, Arikawa Hirosensei đã đọc câu truyện này và đón nhận một Mimizuku nhỏ bé, thật sự vô cùng cảm ơn mọi người. Tất nhiên tôi cũng xin gửi lời cảm ơn trân trọng nhất đến quý độc giả gần xa, những người luôn ở phía sau và ủng hộ tôi.

Khi công bố giải thưởng, tôi đã nhận được lời chúc mừng từ một tiểu thuyết gia mà tôi rất ngưỡng mộ rằng: "Chúc cho những ngôn từ của cô sẽ mang pháp thuật đến cho trái tim hàng vạn độc giả trẻ."

Tôi vẫn còn non kém, nên vẫn chưa thể mang pháp thuật đến cho mọi người...

Có vẻ hôm nay tôi chỉ biết cầu nguyện mà thôi.

Lời bình

Arikawa Hiro

côi xin thú nhận. Tôi đã khóc. Tôi đã hoàn toàn chịu thua trước tác phẩm có kết thúc bất ngờ này. Khốn thật.

Thật lòng mà nói, tôi được nhờ bình luận cho câu chuyện này trong khi đang khá bận, nên tôi sẽ không phủ nhận rằng tôi có hơi bực mình. Thật phiền phức.

Vậy nên lúc đó tôi đã định rằng sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh, khi bản thảo được gửi đến đã bắt đầu đọc ngay lập tức, thế nhưng mà, úi chà, cái lực hấp dẫn gì thế này.

Cảm giác như có ai đó túm lấy gáy tôi và dúi đầu vào trong bản thảo. Chà, chỉ sơ sẩy thôi là bị tác phẩm này nuốt chửng, quên khuấy mất phải phê bình như thế nào. Nhưng đã được nhờ viết lời bình, cũng không thể lừng khừng mãi được.

Tôi hốt hoảng lấy lại bình tĩnh và tập trung, nhưng vẫn là cảm giác bị mắc vào một tấm lưới. Có lẽ nói là bị câu thì chính xác hơn. Bản thảo là cần câu, và tôi là cá. Hơn thế nữa, dây câu lại còn rất chắc.

Kết quả là, sau khi đọc hết một lèo tôi đã không kìm được nước mắt. Tôi đã bị lôi cuốn bởi một thứ tuyệt vời. Cho nên nếu như nói về thắng thua thì tôi là người bại trận. A, đúng là tôi đã bị tác phẩm

này đánh bại.

Giống như một câu chuyện cổ tích được kể bằng văn chương bình dị.

Ngày xửa ngày xưa ở một nơi nọ, những câu chuyện cổ tích trên thế giới đều bắt đầu bằng những câu chữ như vậy, nhưng trong câu chuyện này không kể tường tận như thế. Trong câu chuyện này cũng không kể rõ bối cảnh chi tiết diễn ra ở thế giới hay đất nước nào. Không cần thiết phải kể ra. Câu chuyện này dù có bắt đầu với câu "ngày xửa ngày xưa ở một nơi nọ" cũng được. Hoàn toàn chẳng sao cả.

Đây là câu chuyện của một chú chim cú đại bàng (Mimizuku) có tính cách không nắm bắt được, nếu mượn lời trong tác phẩm là "có chút không đủ", tuy nhiên chú chim cú này lại phát ra một sức lôi cuốn kỳ lạ.

Và rồi, chú chim cú này đã đến gặp Vua Bóng Đêm, tuy nhiên câu chuyện không chỉ có vậy thôi. Sau đó tất cả những nhân vật bị cuốn theo họ đều rất đáng yêu. Có lẽ chính là vì bản thân Mimizuku đã vô cùng đáng yêu.

Con người (và trong thế giới này thì quái vật cũng vậy?) để trở thành hình mẫu mình mong muốn là việc rất dễ dàng và cũng rất khó khăn. Người ta muốn thay đổi, nhưng lại luôn chống cự hoặc chần chừ không chịu thay đổi. Rồi một ngày nọ, một chú chim cú xuất hiện trước những người này, đem đến một mảnh vỡ nhỏ. Cái mảnh vỡ nhỏ tầm thường này có lẽ là thứ cần thiết để thay đổi mọi thứ. Chính chú chim nhỏ cũng không biết mảnh vỡ mà mình vô ý đánh rơi ấy lại có ý nghĩa đến thế. Chính vì điểm đó mà chú chim

nhỏ này mới thật đáng yêu.

Bạn hãy tự mình xem xem chú chim cú bé nhỏ ấy đã lần đầu tiên trong đời có một ý chí mạnh mẽ và kiên định đến nhường nào. Hoặc để sau cũng được.

Xin độc giả hãy đón nhận kết thúc giống như một thứ gì đó từ trước mắt bay thẳng vào ngực mình, đừng tỏ ra khiên cưỡng. Thứ bay thẳng vào ngực các bạn chính là chú chim nhỏ đáng yêu ấy đấy.

Nếu ôm chặt chú chim nhỏ đó, có lẽ bạn sẽ có được trong tay một điều đặc biệt nào đó chăng?

[1] Sanpaku: là đôi mắt có khoảng trắng giữa đồng tử và mi mắt dưới, đôi mắt ba phần trắng. [2] Mimizuku: Cú sừng, một loại trong họ chim cú.

[3] Kuro: màu đen.

[4] Mimizu: con giun đất.

[5] Ý Mimizuku muốn nói rằng cô không muốn ăn bùn khi là Mimizu (giun đất), nên cô cũng không có ý ăn giun nếu cô thành Mimizuku (chim cú).

[6] Ku (苦): nghĩa là nỗi đau khổ, chịu đựng.

[7] Fukurou: Chim cú Ural.

[8] Luyện ngục: Theo truyền thuyết là nơi sám hối giữa Thiên đường và Địa ngục.

[9] Tên gọi tắt của Claudius: Vì Claudius viết theo Katakana trong tiếng Nhật đọc là クロディアス (Kurodiasu), cho nên Mimizuku đã lấy hai ký tự đầu là "Kuro".

^[10] seiza: kiểu ngồi quỳ của Nhật.

Muc Luc

Mở đầu Rừng Bóng Đêm

Chương 1 Mimizuku Muốn-tự-sát và Vị Vua Bóng Đêm Ghét-

con-người

Chương 2 Con Đường Đến Hạnh Phúc

Chương 3 Những Bông Hoa Từ Luyện Ngục

Chương 4 Cứu thoát (1)

Chương 5 Sự Lãng Quên Dịu Dàng

Chương 6 Dấu Ấn Của Vua Bóng Đêm

Chương 7 Kỵ Sĩ và Thánh Nữ

Chương 8 Cứu thoát (2)

Kết Mimizuku và Fukurou

Lời bạt Nơi Đến Của Những Lời Cầu Nguyện

Lời bình Arikawa Hiro